

ÁTÖLEL A FÉNY

BETTY J. EADIE

1992

2002

2006

www.feny-angyalai.hu

www.universe-people.com

BETTY J. EADIE

Átölel a Fény

Elismerésem Curtis Taylornak, a Gold Leaf Press író-szerkesztőjének.

Az ő különleges tehetsége és a Szellem iránti mérhetetlen érzékenysége nélkül ez a könyv jelen formájában nem jött volna létre.

Betty J. Eadie

Ajánlom ezt a könyvet:

*a Fénynek, Uramnak és Megváltómnak, Jézus Krisztusnak,
akinek mindent köszönhetek, amim csak van.
Ő a „bot”, amelyre támaszkodom, nélküle elesnék;*

csodálatos férjemnek, Joe-nak, aki az erő és bátorítás élő sziklája;

*nyolc gyermekemnek: Donna Marie-nak, Cheryl Ann-nak,
Glenn Allennek, Cynthia Carolnak, Joseph Lee-nak, Stewart
Jefferynek, Thomas Britonnak és Betty Jeannek,
akik mindnyájan életem sója, íze;*

*és végül, de nem utoljára nyolc unokámnak, Kurt Andrew-nak, Jessica Elizabethnek, Zachary
Britonnak, Natalie Kathleennek, Stephanie Leigh-nak, Andrea Meggan-nak,
Jennifer Leanne-nak és Keona Marie-nak.*

Ezek a kicsinyek koronám ékkövei.

A legnagyobb elismerésem és szeretetem a férjemé. Bennem való hite és szeretete nélkül szinte lehetetlen lett volna megírni a könyvet. A komputerfeladatok nagy részét ő végezte, miközben villámtanfolyamot tartott nekem türelemmel. Aztán, saját személyiségét háttérbe szorítva, megszerkesztette a kéziratomat. „Tévé-ebédeket” evett, és a fehér ingeit két napig viselte, hogy több legyen a szabad időm, amit az írógép mellett tölthetek. Szeretlek, édesem. Köszönöm !

Szeretetem és elismerésem drága barátnőmnek, Nancy Carlisle-nak, akinek szíve túlcserélő szeretettel van tele nemcsak Megváltónk iránt, hanem mindazok iránt, akikkel találkozik. Nancy tanított meg rá, hogyan fejezzem ki a szeretetemet sokkal szabadabban. Megmutatta nekem, hogy milyen odaadóan segít másokon, amikor megszámlálhatatlan órát töltött velem előadásokra utazva, újra meg újra végighallgatta beszámolóimat az élményemről, soha bele nem fáradt, és mindig biztatott, hogy még többet tegyek. Nancy volt az első, aki segített lefektetni e könyv alapjait 1987-ben. A bennem való bizalma akkor sem ingott meg, amikor a korai próbálkozásokkal fölhagytam, hogy beteg apámat ápolhassam 1991-ben bekövetkezett halála előtt.

Igazán sokkal tartozom Jane Barfussnak, aki, miután jelen volt három beszélgetésem, beszámolót írt halálközeli élményemről Szellemvilág címmel. Az ő jegyzetei a szó szoros értelmében körülutazták a Földet. Jane jegyzeteinek közvetlen eredményeként számos csodálatos emberrel találkoztam, akik könyvem befejezésére biztattak - és arra, hogy nagyobb részletességgel írjak.

Tartalom

(*)	A fordító előszava	4
(**)	Előszó	5
(1)	Az első éjszaka	8
(2)	Mélyül az éjszaka	12
(3)	A második nap	14
(4)	Halálom	17
(5)	Az alagút	20
(6)	Átölel a Fény	20
(7)	A törvények	25
(8)	Gyógyulás - és meghalás	28
(9)	A szövőszékek és a könyvtár	31
(10)	A kert	33
(11)	A fogadás	34
(12)	Világok	36
(13)	A test kiválasztása	37
(14)	A részeg ember	40
(15)	Az ima	41
(16)	A Férfiak Tanácsa	43
(17)	A búcsú	47
(18)	Visszatérésem	48
(19)	Felépülésem	50
(20)	Az én különleges Angyalom	52

A fordító előszava

Danténak még Vergilius segítségére volt szüksége, hogy bejárja a pokol bugyrait, és betekintést nyerjen a mennyországba, ahol majd Beatrice vár rá.

A huszadik század második felére a földi életet megelőző, illetve azt követő - dimenziók, helyek, időszakok?, talán leginkább: - állapotok megtapasztalására már sokkal egyszerűbben és sokkal kevésbé neves vezetők irányításával is sort lehet keríteni. Gondolom, ma már senkinek nem újság a hipnózisban történő „visszavezetés”, még kevésbé az úgynevezett halálközeli élmény. Egyes pszichológusok, pszichiáterek, sőt egyéb szakterületek orvosainak megfigyeléseiből kiderül, hogy már korábban is fordultak elő esetek, amikor a halál látszólagos beállta után újra visszatért az élet a betegbe, aki halálközeli (régebben tetszhalálnak hívták) állapotából különleges, álomszerű, de nagyon is valóságosnak felfogható élményekről tudott beszámolni. A modern orvostudomány azzal, hogy lehetővé tette a halál beálltának elnyújtását, illetve módot talált egyes esetekben a megállapított halál utáni újraélesztésre is, az ilyen beszámolókat igencsak megszorította. Miután pedig kiderült, hogy e beszámolók kísértetiesen egybevágtak (ma már több tízezer esetről tudunk), el kell fogadnunk, hogy a lélek lényegében nagyon hasonló átéléseiről van

szó mindegyikben.

Nos, a számos történet, beszámoló és leírás nemcsak hogy tudatosabbá tette a hasonló élményeket átélők megfigyeléseit és emlékezését, de a fantáziájukat is igencsak megmozgatta. Mindehhez hozzájárultak az élményeket feldolgozó profi írók kerekített történetei is. Kialakult a halálélmény-leírás „műfaja”, amelyben újat mondani egyre nehezebb.

Csak sajnálni lehet, hogy Betty Eadie beszámolója nem Anyák napjára jelenik meg, ugyanakkor örömmel nyugtázzuk, hogy a magyar olvasó a könyvet még az ENSZ által meghirdetett „A család évé”-ben kézbe veheti.

Egy csodálatos indián származású asszony, vérbeli anya szívmengető, megindító és felemelő története pereg előttünk egy halálélmény ürügyén. Halálközeli állapotának emlékei annyiban térnek el a szokásosaktól, hogy a szerző nem akart visszatérni családjá körébe, jóllehet rajongva szereti övéit. Úgy kellett hosszasan rábeszélni és meggyőzni, hogy jöjjön vissza, mert még feladat vár rá ebben a földi életében. És visszatérése után - szemben az ilyen élményt átélők fölfokozott életszeretetével - ő hosszú depressziós időszakot követően nyugszik csak bele, hogy vissza kellett jönnie abból a magasabb rendű és szebb világból. Ugyanakkor annival több a hozzá hasonló átéléseknél, hogy halálközeli állapotában folyamatos oktatásokon, történéseken megy át, amelyek - természetesen éppúgy mint másoknál - a saját ismeretvilág, szellemi fokozat, lelki beállítottság képvilágának formáiban mutatkoznak meg a számára. Éppen ezért aztán nehéz határvonalat húzni a valóság és a gazdag fantáziavilág jelenetei, jelenségei között.

Valószínűleg a keresztény vallásos neveltetés, Isten-, Jézus- és túlvilágkép következménye, hogy ebben a túlvilági élménysorozatban a szerző szerint az derül ki, hogy a szellemnek csak egyszer kell a Földre születnie. A különféle tálentumokkal és hibákkal megáldott, illetve megterhelt ember-szellemnek az adott, igencsak összetett körülmények között kell bizonyítania, hogy képes a teljes szeretetre.

E tekintetben, és még néhány apróbb kérdésben a szerző fantáziával felfokozott élményei ellentmondanak a hasonló állapotot átélő személyek élménybeszámolóinak. A könyv értékéhez ugyanakkor jelentősen hozzájárul naivságig tiszta hangja és az a mindent elsőprő szeretet, amellyel saját és fogadott gyermekeit, mind a nyolcat, egyetlen nagy anyai öleléssel szorítja magához ez a nehéz gyermekkort megélt asszony.

Az olvasók szívébe ajánljuk ezt az írást, mint egy sok igazságot és népmesei szépséget hordozó gyöngyszemet.

(**)

Előszó

Többet tanultam a halálközeli élményekről az Átölel a Fény elolvasása során, mint bármely tapasztalatból életemben, beleértve a halálközeli élmények tíz évi tanulmányozását, és a klinikai halálukból újraélesztett gyerekekkel és felnőttekkel készített interjúmat is. Az Átölel a Fény nem egyszerűen Betty Eadie története, aki egy műtét során meghalt, majd visszatért az életbe, hanem tulajdonképpen egy utazás ennek az életnek az értelmébe. Emlékszem egy

fiatal fiúra, aki szívmegállásából újraélesztve azt mondta a szüleinek: „Egy csodálatos titkot kell, hogy elmondjak nektek - egy lépcsősoron kapaszkodtam fölfelé a mennybe”. Ez az ifjú ember túlságosan fiatal volt hozzá, hogy megmagyarázza, hogyan is érti azt. Ez a könyv ugyanazt a csodás titkot hordozza. Ez nem a halál utáni élet titka, ez az élet titka.

A halálközeli élmény tulajdonképpen a meghalás átélése. Mindnyájan átéljük, ha meghalunk - gazdag és szegény, gyilkos és szent. Valaha úgy gondoltam, hogy ha meghalunk, egyszerűen belépünk a sötétségbe, és befejezzük életünket. Mint intenzív osztályos orvos számos gyereket és felnőttet láttam meghalni, és soha nem láttam rá okot, hogy másként gondoljam. Csak miután rászántam az időt, hogy kikérdezzem a klinikai halálukat átélteket: milyen élményeik voltak, tudtam meg, hogy a meghalás gyakran örömteli és szellemi folyamat. Nem sötétség vár bennünket az életünk végén, sőt inkább egy szerető fény - egy fény, mondta az egyik gyerek, amelyikben „egy csomó jó dolog van”.

A halálközeli élményeket nem az agy oxigénellátásának hiánya vagy drogok, vagy a halálfélelem által kiváltott pszichológiai stressz okozza. Közel húsz évi tudományos kutatás azt bizonyítja, hogy azok az átélések egy teljesen természetes és normális folyamat eredményei. Már ki is mutattunk az agyban egy területet, amely lehetővé teszi, hogy ilyen átélésünk legyen. Ez azt jelenti, hogy a halálközeli élmények teljesen valóságosak, és nem az elme hallucinációi. Ugyanolyan valóságos ez, mint bármilyen más emberi képesség; valóságos, mint a matematika, valóságos, mint a nyelv.

Alig nyolc éve, hogy kutatócsoportom a washingtoni egyetemen és a seattle-i gyermekkorházban közzétette ezt az információt, az Amerikai Orvosszövetség gyermekgyógyászati lapjaiban. Jóllehet ezeket a vizsgálatokat megismételték kutatók szerte a világon, köztük a floridai egyetemen, a bostoni gyermekkorházban, a hollandiai Utrecht Egyetemen, a nagyközönség előtt még mindig nem elég széles körben ismertek. Sajnos társadalmunk még mindig nem tette magáévá azt a haladást, amelyet a halál folyamatának megértésében az utóbbi két évtizedben elért a tudomány. Kétségbeejtő szükség lenne ránevelni önmagunkat, hogy ugyanannyira vagyunk szellemi lények, mint amennyire biológiai mechanizmusok. Társadalmunk megannyi problémája, köztük az egészségügyi ellátás válsága, a méltó halál, a kapzsiság kultusza (amely csődbe vitte a gazdaságot), az otthon nélküli nők és gyermekek miatti nemzeti szegény mind annak a felismerésnek a hiányából fakad, hogy szellemi lények vagyunk, akik kölcsönösen függünk egymástól.

Az Átölel a Fény arra tanít bennünket, hogy egyéni életünk fontos és jelentőségteljes. Újra és újra meglep, hogy akik az életük végén belépnek Isten világosságába, milyen szép és egyszerű üzenettel térnek vissza: „A szeretet mindennekfelett... A szeretetnek kell uralkodnia... Mi magunk alakítjuk a környezetünket a gondolatainkkal... Azért lettünk ideküldve, hogy teljes életet éljünk, hogy gazdagon éljünk, hogy örömet találjunk saját alkotásainkban, hogy megtapasztaljuk mind az eredménytelenséget, mind a sikert, hogy használjuk szabad akaratunkat életünk kiteljesítése és megnövelése végett”. Betty nem egy új egyház megalapításának grandiózus kívánságával tért vissza a klinikai halálból, vagy hogy betegségekre csoda-gyógyírt találjon ki, sokkal inkább a szeretet egyszerű üzenetével. A halálközeli élmény jelentősége olyasmi, amit mindnyájan igaznak ismerünk, de amit elfelejtettünk: „Azért vagyunk, hogy szeressük egymást. Kedvesnek, türelmesnek kell lennünk, nagylelkűen szolgálnunk egymást”.

Ez a könyv valójában a halálközeli élmények szöveggönyve, amely egyszerű és csodálatos történetként íródott meg, hogy mindenki megérthesse. Nekem soha nem volt halálközeli élményem, de még olyan szellemi élményem sem, amelyet bizonyíthattam volna, és egy kissé kételkedtem abban, amit olyan sokan megosztottak velem. Az érteni vágyó szkeptikus számára bizonyára a legkeményebb dió felfogni, hogy milyen is lehet kívül lenni a fizikai testen, vagy hogy miként lehet a halál kellemes élmény. Betty Eadie könyve nagyszerű

leírással illusztrálja az élmény állomásait, áthidalja ezt az akadályt, a megismerhetetlent felfoghatóvá teszi.

Amint haldokolni kezdett, érezte, hogy a teste egyre inkább gyengül. Aztán „egy energiahullámot éreztem. Szinte olyan volt, mintha valami megpattant vagy kieresztett volna bennem, és mintha valami hatalmas mágnessel a szellememet hirtelen kihúzták volna a mellkasomon keresztül fölfelé. Az első benyomásom az volt, hogy szabad vagyok. Semmi természetellenes nem volt ebben az élményben”. Azután őrszellemekkel találkozott, akik hozzásegítették, hogy megértsen fontos dolgokat az életéről, majd pedig hogy átláthassa családi kapcsolatait. Segítettek neki a halálba való átmenetben. Belépett a sötétségbe, és egy sötét alagútban utazott; „úgy gondoltam, hogy ez lehet a halál árnyékának völgye - mondja. - Ennél nagyobb nyugalmat még soha életemben nem éreztem”.

Az ő átélése válaszol olyan kérdésekre, amelyeket évek óta tesznek fel nekem a halálközeli élményekkel kapcsolatban, és amelyekre soha nem voltam képes felelni. Leírja életének áttekintését odaát, és hogy mennyire nem mások ítélik meg, hanem inkább önmaga. Megmagyarázza néhány negatív halálközeli élmény jelentését és okát, és hogy egyesek miért esnek olyan mélyen kétségbe az élmény hatására. Megmagyarázza, hogy az élet miért olyan nehéz gyakorta, és hogy miért történnek gyakran rossz dolgok jó emberekkel. Megmagyarázza, hogy emberek, akik meghaltak, gyakran miért ódzkodnak visszatérni a testükbe.

„A test ormóttan súlya és hidegsége visszataszító -mondja. - A szellemi szabadság öröme után ismét a hús foglyává lettem.”

Bettynek nem csupán felnőttként volt halálközeli élménye, hanem föl volt már készítve rá egy gyerekkori halálközeli élménnyel. A gyerekeknek egyszerű és tiszta halálközeli élményeik vannak, amelyeket nem zavarják vallási és kulturális elvárások. Ők nem nyomják el az élményt, mint ahogyan felnőttek gyakran teszik, és nem zavarják őket Isten megpillantásának szellemi következményei.

Soha nem felejttem el azt az ötéves kislányt, aki szégyenlősen mondta: „Beszélgettem Jézussal, és aranyos volt. Azt mondta, hogy még nincs itt az ideje, hogy meghaljak”. A gyerekek sokkal gyakrabban emlékeznek halálközeli élményükre, mint a felnőttek, és átélésük eredményeképpen, úgy látszik, sokkal könnyebb számukra az az időszak, amíg elfogadják és megértik szellem voltukat, mint a felnőttek számára. Ha felnőttkorukban még egy halálközeli élményt élnek át, az rendszerint kivételesen markáns és teljes.

Betty Eadie emlékeztet bennünket, hogy a halálközeli élmények fontossága abban áll, amit az életről tanítanak. Alig néhány évszázada, hogy úgy döntöttünk: az embernek nincs lelke - s ennél fogva nincs élet a halál után. Ez egyenesen vezetett a természetellenes halálfélelemhez, amely átjárta az életünket, és megakadályozott bennünket abban, hogy teljes életet éljünk. Betty arra tanít bennünket, hogy a halál spirituális voltának ismerete nem vezet halálvágyhoz, hanem inkább ahhoz a vágyhoz, hogy sokkal teljesebben éljük le az életünket. „Most már tudtam, hogy valóban van Isten -mondja. - Többé már nem csupán valami egyetemes hatalomban hittem... Láttam egy szerető lényt, aki megteremtette a világegyetemet...”

Az egyik kislány elmondta nekem, hogy amikor meghalt, megértette: „volt egy újabb életem”. Elmesélte, hogy bár hallott a mennyországról a vasárnapi iskolában, nem igazán hitt benne. Miután meghalt és visszatért az életbe, úgy érezte: „nem félek többé meghalni, mert mintha most már egy kicsit többet tudnék róla”. Nem akart újra meghalni, sőt inkább megértette, hogy „az életet le kell élni, a fény majd későbbre való”. Megkérdeztem tőle, hogy mennyiben változott meg az élmény következtében; hosszú ideig hallgatott, majd így szólt: „Jó dolog

rendesnek lenni".

Az Átölel a Fény ugyanerre a leckére tanít: „Ha kedvesek vagyunk másokhoz, örömben lesz részünk”. Betty megkérdezte Jézustól: „Azelőtt miért nem tudtam ezt?”. A válasz így hangzott: „Mielőtt örömben lehetne részed, meg kell ismerned a szomorúságot”. Ez az egyszerű megállapítás megváltoztatta a módot, ahogyan eddig az életet értettem. Valami, amit nem tudtam: ez a „mielőtt”. Valójában hallottam egész életemben. Betty könyvének elolvasása után rájöttem; ez az én egész életemet is megváltoztatta, vissza kell kapcsolnom egyszerű igazságokra, amelyeket mindig is tudtam, csak nem vettem figyelembe.

Mint bennszülött amerikai indián, Betty gyermekként internátusból járt iskolába. Az iskolával szemben volt egy nagy tábla, felirattal: „Ahol nincs előrelátás, ott elpusztul a nép”. Társadalmunk elveszítette saját szellemi hitének és előrelátásának a megértését. Ez egyenesen ahhoz a hajmeresztő zűrzavarhoz vezetett, amelyet a meghalásból csináltunk, amikor is a betegek kórházba dugva halnak meg, gépezetek hideg társaságában, nem pedig rokonok és barátok között. Elfelejtet-tük, hogyan kell meghalni, mivel a halál többé nem része mindennapi életünknek. Ugyanakkor elfelejtettük, hogy hogyan kell élni. Joseph Campbell, a nagy mitológus állapította meg, hogy számos mai problémánk a drogszedéstől a nagyvárosi erőszakig egyenesen szellemi látásunk kollektív hiányából ered. Elfelejtettük, hogy hétköznapi életünk szellemi értelemben fontos.

Nagy titkot hordoz az Átölel a Fény. Olyan titok ez, amelyet mindenki tud. Olyan titok, amelyet a nagy próféták és vezető szellemek kíséreltek meg elmondani évezredek óta. Betty úgy tanulta meg, hogy majdnem belehalt. Ereje abban áll, hogy megváltoztatja életünket.

Melvin Morse M. D.

(1)

AZ ELSŐ ÉJSZAKA

Valami baj volt. Férjem, Joe, néhány perccel ezelőtt hagyta el kórházi szobámat, máris valami rossz előérzet kerített hatalmába. Egyedül leszek egész éjszaka, egyedül, életem egyik legfélelmetesebb eseményének előestéjén. Halál-gondolatok kezdtek bekúszni az agyamba. Efféle gondolataim évek óta nem voltak. Miért ennyire áthatóak ezek ma ?

Este volt, 1473. november tizenhétedik. Azért feküdtem kórházba, hogy átessenem egy részleges méheltávolításon. Mint hét gyermek harmincegy éves anyja, aki egyébiránt kitűnő egészségnek örvend, úgy döntöttem, hogy orvosom tanácsát követem, és alávetem magam a műtétnek. Mind a férjem, Joe, mind jómagam úgy éreztük, helyesen döntöttünk. Én most is így éreztem, de most valami más zavart meg - valami megmagyarázhatatlan.

Házasságunk évei során ritkán töltöttük az éjszakát távol egymástól, hát megpróbáltam figyelmem a családom felé fordítani, és a felé a különös közelség felé, amelyben mindnyájan örömeinket leltük. Jóllehet hat gyermek volt otthon (egyikük váratlan csecsemőhalál-szindrómában halt meg még pici korában), néha mégsem akartuk otthagyni őket. Különösen a mi „jeles estéinken” inkább otthon maradtunk és hagytuk, hadd tervezzék meg számunkra ők az ünnepet. Néha estebédet rendeztek nekünk gyertyafénynél a nappaliban, a kandallóban pattogó tűz mellett. Rendszerint még a megfelelő zene is megvolt hozzá - lehet,

hogy nem éppen az a zene, amelyet mi választottunk volna, de így is tökéletes volt. Emlékezetembe idéztem azt az estét, amikor kínai ételt tálaltak fel egy díszes kávézóasztalon, és nagy párnákat szereztek, hogy azokra üljünk. Lesötétítették a lámpákat, megkaptuk a jóéjszakát-puszinkat, és vihogva siettek föl a hálószobájukba. Joe meg én egy kicsit a földi mennyországban éreztük magunkat.

Aztán eszembe jutott, milyen szerencsés is vagyok, hogy olyan szerető és gondoskodó társam van, mint Joe. Szabadságot vett ki a munkahelyén, hogy velem legyen, mielőtt a kórházba megyek, és úgy tervezte, hogy még egy hetet otthon tölt, amíg én felépülök. Ő meg a két legidősebb, tizenöt és tizennégy éves lányunk már tervezgették a csodálatos hálaadásnapi estebédet. www.universe-people.com www.cosmic-people.com

A rossz sejtelmek egyre súlyosabban ültek meg. Talán a szoba sötétsége lesz az oka, a szörnyű sötétség, amitől kislány koromban tanultam meg rettegni. Vagy lehet, hogy ezek a balsejtellemmel teli érzések egy egészen más élményből származnak, egy kórházi élményből, évekkal ezelőttről, amely még mindig kérdéseket támaszt bennem - és csodálkozást ?

Amikor négyéves voltam, a szüleim éppen váltak. Apám gyakran mondogatta, hogy „egy indián nőt elvenni azokban az időkben valószínűleg a legostobább dolog volt, amit csak egy fehér ember tehetett”. Ő maga keseszőke skót-ír férfi volt, anyám pedig telivér sziú indián. Mint tíz gyermekük közül a hetedik, nem sok alkalmam nyílt megismerni szüleim egyikét sem a válásukig. Anyám visszament lakni a rezervátumba, apám meg hazatért a szüleihez a városba. Ebben az időben minket, gyerekeket egy katolikus bentlakásos iskolában helyeztek el.

Ezen az első télen történt a bentlakásos iskolában, hogy iszonyúan köhögni kezdtem, és állandóan reszkettem. Negyven lány osztozott egyetlen nagy termen, és én, emlékszem, kimásztam az ágyamból és bebújtam Joyce nővérem ágyába. Együtt feküdtünk és sírtunk - én a láztól, ő meg, mert engem féltett. Amikor az egyik nővér bejött szokásos esti körútján, felfedezett és visszavitt a saját ágymba, amely nedves volt és hideg az izzadságtól. Joyce próbálta megértetni a nővérral, hogy beteg vagyok, de sikertelenül. Végre a harmadik éjszaka kórházba vittek.

Az orvos számárköhögést és kétoldali tüdőgyulladást állapított meg, és szólt az ápolónőnek, hogy értesítsék a szüleimet. Emlékszem, azt is mondta, nem hiszi, hogy megérem a reggelt. Ahogy feküdtem az ágyon, lázban égve, mintha ki-be siklottam volna az álomba. Egyszerre csak két kezet éreztem a fejemben, és fölpillantva egy ápolónőt láttam, amint fölém hajol. Végigsimította a hajamat és így szólt: „Hiszen még csak egy baba”. Soha nem felejttem el azt a kedvességet, ami e szavakból áradt. Még mélyebbre fúrtam magam a takaróim közé, melegséget és elégedettséget éreztem. A szavai elnyugtattak; behunytam a szememet, hogy tovább aludjam.

Az orvos hangjára ébredtem: „Már késő. Elveszítettük”. És éreztem, hogy ráhúzza a fejemre a takarót. Miért késő már ? Elfordultam és körülnéztem a teremben, ami nem tűnt különösnek, dacára annak, hogy a takarót az arcomra húzták. Láttam az orvost meg az ápolónőt, az ágyam mellett álltak. Körülnéztem a teremben és feltűnt, hogy világosabb a fény, mint az előbb volt. Az ágy hatalmasnak látszott, és emlékszem, arra gondoltam, hogy „olyan vagyok, mint egy kis barna bogár ezen a fehér ágyon”. Akkor az orvos tovább sétált, és én valaki másnak a jelenlétére lettem figyelmes a közelben. Egyszerre csak már nem az ágyon feküdtem, hanem valakinek a karjaiban találtam magamat. Főlnéztem, és egy férfit láttam gyönyörű fehér szakállal, engem nézett. A szakállja teljesen elbűvölt. A ragyogó fényben csillogni látszott, a fény magából a szakállából áradt. Kuncogtam, átbújtattam a kezem a szakállán, és az ujjaim köré tekergettem. Tökéletes nyugalomban és boldogságban

éreztem magamat. Karjaiból bölcsőt formálva lágyan ringatott, és jóllehet azt se tudtam, hogy kicsoda, soha többé nem akartam otthagyni.

„Megint lélegzik !” - kiáltotta az ápolónő, és az orvos futva jött vissza a terembe. De az már egy másik szoba volt. Átvittek egy sokkal kisebbbe, ahol nagyon sötét volt. A fehér szakállas ember eltűnt. Testem nedves volt a láztól, és meg voltam rémülve. Az orvos felgyújtotta a lámpát, majd visszavittek az előbbi terembe.

Amikor a szüleim megérkeztek, elmondták nekik, hogy majdnem elveszítettek. Hallottam a szavakat, de még most se nagyon értettem. Hogyan lehettem volna elveszett, ha egyszer egész idő alatt ott voltam ? De azért jó volt megint a szüleimmel lenni, emberekkel, akik igazán ismernek és szeretnek - mint az a férfi is a fehér szakállal. Kérdeztem őket, hogy ki volt az az ember és hova ment, de nem értették, hogy miről beszélek. Elmeséltem nekik, az orvos azt mondta, hogy már késő, és hogy hogyan jött az az ember, szakállában a fehér fénnel, és hogyan tartott a kezében, de erre se válaszoltak. Sohase. Ez az élmény most már csak az enyém lesz, hogy őrizgessem mint valami szeretet-oázist egész fiatal életemen át. Az emlék soha nem fakul, valahányszor visszaemlékszem, ugyanaz a nyugalom és békesség jár át, amit akkor éreztem a férfi karjaiban.

Próbáltam visszaidézni ezeket az emlékeket most, hogy a sötétség beljebb kúszott a szobámba. A szüleimtől távol töltött régmúlt napok óta a sötétség rémületet keltett bennem. Most, ismét egyedül a sötétségben, különös érzés vibrált a szobában. Mintha a halál kavargott volna körülöttem. A gondolataimat előntötte, magával sodorta. A halál. A halál és Isten. Mintha e kettő egy örökkévalóságra összekapcsolódnék. Mi vár rám a túloldalon ? Mit találnék, ha holnap meghalnék ? Örök halál ? Örökkévalóság egy bosszúálló Istennel ? Ebben nem vagyok biztos. No és milyen az Isten ?

Csak azt reméltem, hogy nem olyan, mint amilyennek a bentlakásos iskolában tanultuk.

Még jól emlékeztem ennek az első iskolaépületnek a hatalmas téglafalaira és sötét, hideg termeire. Láncfonatú kerítés választotta el a fiúk hálótermét a lányokétól, és egy másik kerítés húzódott körben az iskolaépület körül. El voltunk zárva a világtól, és el egymástól is. Jól emlékszem még az első reggelre, amikor a fivéreimet bekísérték az egyik épületbe, a nővéreimet meg engem bevezettek a másikba. Soha nem felejttem el, hogy milyen félelem ült a szemükben, ahogy az utolsó pillantást vetették ránk. Azt hittem, hogy megszakad a szívem.

Két nővéreimet és engem bevittek egy kis szobába, ahol a nővérek beporoztak bennünket tetű ellen, és levágták a hajunkat. Aztán kaptunk mindnyájan két-két ruhát, az egyik színűt az első hétre, a másik színűt a következőre. Ezek az uniformisok segítettek felismerni a szökevényeket. Legidősebb nővérünket, Thelmát, akit mi csak Sis-nek hívtunk, elválasztották tőlünk és egy másik terembe küldték, amely a nagylányoké volt. Első este Joyce meg én felsorakoztunk a többi lánnyal és bemasíroztunk a hálóterembe, ott megálltunk az ágyak előtt, amíg a nővér a sípjába nem fűjt. Akkor nyomban ágyba takarodtunk, a lámpát eloltották, és az ajtót kívülről bezárták. Bezárva, odabent a nagy sötét szoba borzongással töltött el. Rémülten várokoztam a sötétben, míg végül az álom jótekonnyan úrrá lett rajtam.

Vasárnap minden gyerek templomba ment, ami lehetőséget adott a nővéreimnek meg nekem, hogy a kápolna másik oldalán megláthassuk a fivéreinket. Ahogy küzdöm át magam a lányok tömegén, hogy egy pillantást vethessek a fivéreimre, koppanást érzek a fejemen. Megfordulok, hát egy hosszú rudat látok gumilabdával a végén. A nővérek ezt az eszközt használták a templomban a viselkedésünk helyrebillentésére, és a sok közül ez csak az első eset volt, hogy megtapasztalhattam. Minthogy elég nehezen sikerült megértenem, hogy a

csengők mit is jelentenek és mikor kell letérdelnem, elég gyakran kaptam a fejemre a rúddal. De hát mégiscsak módomban állt látni a fivéreimet, és ez megért mindenféle labdás büntetést.

Tanítottak ott nekünk a Jóistenről; számos dolgot megtanultam, ami soha nem jutott volna eszembe. Megmondták, hogy mi, indiánok, pogányok és bűnösök vagyunk, és persze én el is hittem. Az apácák különlegesek voltak Isten szemében; megtanultuk, ők azért vannak, hogy segítsenek nekünk. Thelma nővéremet gyakran megverték egy kis gumicsővel, és aztán arra kényszerítették, hogy köszönje meg a nővérnek, aki tette, különben újra megverik. Ők voltak Isten választott szolgálóleányai, mint hittem, és én igencsak félni kezdtem Istentől - miattuk. Minden, amit csak tanultam róla, fokozta ezt a félelmet. Dühösnek és türelmetlennek mutatkozott és igen hatalmasnak, ami azt jelentette, hogy biztosan összezúz, vagy egyenesen a pokolba küld az ítélet napján, vagy még korábban, ha szembeszállok vele. A bentlakásos iskola Istene olyan volt, hogy reméltem, soha nem kell találkoznom vele.

Megnéztem a nagy órát a falon. Néhány perce csak, hogy Joe elment. Csak percek. A parányi fény a mosdó felett éppen csak annyi világosságot teremtett a szobámban, hogy sötét árnyékok keletkezzenek - árnyékok, amelyek a múlt rémképeiként lengedeztek képzeletemben. Meglódult az agyam, gondoltam. A magánytól felpörgetve rohantak végig a gondolataim az emlékek sötét folyosóin. Úrrá kell lennem rajtuk, hogy békességem legyen, különben soha nem lesz vége az éjszakának. Összeszedtem magam, és megpróbáltam vidámabb gondolatokra lelteni a múltamban. Fölfénylett egy kis fénysugár.

A Brainard Indián Gyakorlóiskolát a wesleyá-nus metodisták tartották fenn. Soha nem felejttem el, már az első napon elolvastam a hatalmas táblát az iskola előtt: „Ahol nincs előrelátás, ott elsorvad a nép”. Én persze azt gondoltam, hogy a felirat az indiánokra vonatkozik, és minthogy ez egy gyakorlóiskola, mi azért vagyunk ott, hogy több előrelátásra tegyünk szert. Ezt az elgondolást minden bizorrral megerősítették egyéb feliratok, amelyeket a városban láttam, mint például: „Indiánoknak és kutyáknak tilos a bemenet!”.

A Brainard Indián Gyakorlóiskolából szerzett élményeim sokkal kellemesebbnek bizonyultak a korábbiaknál. Kevésbé formális, otthonosabb légkörnek örvendhettünk, és a tanárok szemlátomást súlyt helyeztek rá, hogy a gyerekek között legyenek. Megtanultam, hogy Isten a különböző embereknek más és másrt jelent. A dühödt és bosszúálló Isten helyett - amilyennek korábban kellett megismernem - ezek az emberek egy derűsebb Istent hirdettek, aki örül, ha mi boldogok vagyunk. Az ájtatosságok közben az emberek gyakran áment vagy halleluját kiáltottak, bizony beletelt egy kis időbe, mire hozzászoktam ezekhez a hirtelen kitörésekhez. Jóllehet felfogtam, hogy Istenről alkotott képünk és imádatunk különböző lehet, azt hiszem, megmaradtam annál a meggyőződésennél, hogy Ő mégiscsak az az Isten, aki meg fog büntetni, ha egyszer majd meghalok és megjelenek a színe előtt.

Nyáron luteránus és baptista templomokba jártam, és néha az Üdvhadsereghez. Nem az látszott fontosnak, hogy hova járok, hanem az, hogy járok. Kíváncsiságom az Isten iránt az érettségemmel együtt nőtt, mert felismertem, hogy mekkora szerepet játszik az életemben. Csak éppen nem voltam biztos abban, hogy miféle szerep ez, vagy miképpen fog majd befolyásolni, ha idősebb leszek. Imákkal ostromoltam, hogy választ kapjak, de nem éreztem, hogy meghallgatott volna. A szavaim fölszívódtak a levegőben. Amikor tizenegy éves lettem, összeszedtem a bátorságomat és megkérdeztem az iskola felügyelőnőjét, valóban úgy hiszi-e, hogy van Isten. Úgy éreztem, ha valaki igazán tudhatja, hát ő az. De ahelyett, hogy válaszolt volna, pofonütött és azt kérdezte, hogy merem kétségbe vonni Isten létét. Azt mondta, térdeljek le és könyörögjek bocsánatért, amit meg is tettem. De most már tudtam, hogy pokolra vagyok kárhoztatva a hitetlenségem miatt - amiért Isten létére mertem rákérdezni. Biztos voltam benne, hogy soha többé nem nyerhetek bocsánatot.

Később ezen a nyáron apámmal mentem vissza az intézetbe és olyan élményem volt, amelytől halálra rémültem. Egyik este elalvás előtt elhúztam a mellettem lévő ablakon a függönyt, feküdtem és bámultam a csillagokat meg a futó felhőket, ezt már egészen kicsi korom óta nagyon élveztem. Hirtelen egy fehér fénysugár bukkant ki a felhőből, én pedig megdermedtem a félelemtől. Jobbrabra mozgott, mintha keresne valakit, bennünket. Tudtam, hogy ez Jézus, a második eljövetele, és sikítottam, ahogy csak a torkomon kifért. Azt tanultam, hogy úgy fog eljönni, mint a tolvaj az éjszakában, magával viszi az igazakat és megégeti a gonoszokat. Órák teltek bele, mire apám meg tudott nyugtatni, mire meg tudott győzni, hogy csak egy reklám-fényszóró volt, amely a városi karnevált hirdette. Akkor láttam fényszórót először életemben. Behúztam a függönyt, és azután jó ideig nem bámultam a csillagokat.

Isten igazi kilétét tovább kutattam. Emlékszem, hogyan jártam sorra különféle templomokat, és tanultam meg könyv nélkül számos részletet az Újtestamentumból. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy ha meghal az ember, a szelleme ott marad vele a sírban a feltámadás napjáig, amikor majd eljön Krisztus, és az igazak feltámadnak, hogy vele legyenek. Gyakran gondoltam erre, de még mindig rettegtem a saját halálotomtól meg a sötétségtől, ami utána következik.

(2)

MÉLYÜL AZ ÉJSZAKA

Kórházi szobám függönyeit már behúzták. Én húztam be őket? Ismét az órára néztem, aztán majdnem fölkeltem, hogy megbizonyosodjam róla, működik-e. Az idő állni látszott. Talán benézhetne hozzám egy ápolónő, vagy még jobb lenne, ha hazatelefonálnék. Átnyúltam az ágyon, és fölemeltem a kagylót. Néhány másodperc múlva kicsöngetett, és Donna, a kilencévesünk vette fel. Nyomban azt kérdezte, hogy minden rendben van-e. Csodás érzés volt hallani hangjában az aggodalmat. Mondtam neki, hogy minden nagyon jó, csak egy kicsit egyedül vagyok. „Papa még nincs itthon” - mondta. A szívem összeszorult. Mindenképpen vele akartam beszélni. „Mami, jól vagy?” - kérdezte, és én mondtam, hogy „Igen, kitűnően”. De inkább azt mondtam volna: „Kérlek, kerítsd elő a Papát és küldd őt újra be! Kerítsd elő, amilyen hamar csak tudod!” Nyugtalanúságom nőttön nőtt.

Kis hangfoszlányokat hallottam a telefonból: „Én akarok beszélni a Mamival”. „Hé, add ide a telefont! Megmondlak a Papának!” Az otthon hangjaitól egy kicsit jobban éreztem magam. A következő fél órával azzal telt, hogy mindegyik gyerekkel jó éjt kívántunk egymásnak. De amikor letettem a kagylót, a magányosság megint rám telepedett, mint egy takaró. A szoba sötétebbnek tűnt, és a kórház meg az otthonom közötti távolságot inkább éreztem millió mérföldnek, mintsem egy rövid útnak a város túlsó végéig. A családom maga volt számomra az élet, és megrémítet, kétségbeejtett, hogy szeretteim messze vannak. De ahogy sorra elgondolkoztam most a gyerekeimen és persze a férjemen, Joe-n, jobban éreztem magam, e pillanatban senki a világon meg nem tudott volna győzni arról, hogy néhány óra múlva már azzal sem fogok törődni, vajon hazamegyek-e valaha hozzájuk, és valósággal könnyörögni fogok, hogy ne kelljen visszatérnem.

Gyakran végiggondoltam, hogy a férjem meg a gyerekeim végső soron azt a családot is helyettesítik, amelyet úgy hiányoltam gyermekkoromban.

Megígértem magamnak, hogyha férjhez megyek és saját családom lesz, ők lesznek a legfontosabbak, ők lesznek a vigasztalóim. Megfogadtam, hogy szeretni fogom a férjemet, és együtt maradok vele jóban-rosszban, és hogy a gyermekeink számíthatnak ránk, arra, hogy együtt maradunk.

Amikor a tizenötödik évembe léptem, az anyámhoz küldtek lakni. Apám úgy gondolta, hogy egy érfélben lévő ifjú hölgynek az anyjánál a helye, nem pedig egy bentlakásos iskolában, vagy nála. Anyám is úgy találta, hogy szüksége lesz egy bétiszitterre, amikor ő teljes munkaidőben dolgozik. Így hát kivettek az iskolából, és otthon maradtam vigyázni a legfiatalabb húgomra. Amikor aztán minden napot otthon töltöttem, sajnálni kezdtem magamat, amint elnéztem a szomszéd gyerekeket, ahogy reggel mennek az iskolába, délután meg jönnek haza. Még nem voltam teljesen tudatában, hogy a tanulás mit is jelentene a számomra, amikor idősebb leszek, annyit tudtam, hogy hiányzik a barátok társasága, és a többi fivérem meg nővérem. Rövid időn belül kezdtem úgy érezni, hogy az egyetlen kiút számomra a házasság és a saját család. Úgy éreztem, hogy az életem mások szükségletei szerint alakul, és hogy elvesztettem a jogom a személyes boldogságomhoz. Szeretnék saját ruhákat, saját ágyat, saját otthont. Szükségem van egy férjre, akiben megbízhatom, aki mindig szeretni fog, függetlenül attól, hogy mi történik az életünkben.

Nem csoda tehát, hogy reménytelenül beleszerettem a szomszéd fiúba, és a következő tavasszal hozzámentem. Apám könyörtelenül ellenezte a házasságot, de hát én anyámnál laktam, ő pedig támogatta. Tizenöt éves voltam, és roppant naiv abban, hogy mik is a követelmények egy igazi családban. Mindkettőnk éretlensége és az a tény, hogy gyökeresen eltérőek voltak életcéljaink, hat év után véget vetett házasságunknak. Álom darabokra tört, sebzett lelkem meggyógyításához rengeteg türelemre és szeretetre lett volna szükségem. Mégsem bántam meg soha ezt a házasságot, mert négy gyönyörű gyermekkel ajándékozott meg. Két lány jött először, Donna és Cheryl, aztán következett a fiam, Glenn. A legfiatalabbik, Cynthia, három hónapos korában meghalt, váratlan csecsemőhalállal.

Joe-val egy táncesten találkoztunk a válásomat követő karácsonykor. A Stead Légierő Bázison állomásozott a nevadai Reno közelében, ahol abban az időben laktam. Joe maga is túl volt egy váláson, és ahogy megismertem őt, úgy találtam, sok közös vonásunk van. A családi háttere is hasonló volt az enyémhez, és benne is élt a vágy egy erős családi egység után. Valahogy összeillettünk. Még a gyermekeim is azt akarták, hogy mindig velünk legyen, talán még gyakrabban is, mint eleinte én magam, és így hamarosan elérkezett az ideje, hogy összeházasodjunk.

Kezdetől fogva szinte túl szépnek látszott, semhogy igaz legyen. Joe körül a gyengédségnek olyan légköre volt, amelyet én még soha nem tapasztaltam. Elképesztően türelmes volt a gyerekekkel, de mégis elég határozott, és a gyerekek viszonzták a szeretetét. Azon veszekedtek, hogy ki köszönjön neki előbb, amikor este hazajött a munkából. Joe „Papa” volt számukra kezdetől fogva -minden tekintetben.

Mi együtt akartunk maradni - és érettebbé válásunkkal együtt ez volt az az összetartó erő, amely együtt tartott bennünket az évek során. Ahogy egyik helyről a másikra költöztünk és alkalmazkodtunk az élethelyzetekhez, egyszerűen az volt a feltett szándékunk, hogy kidolgozzuk a saját életformánkat, és együtt tartjuk a családot bármilyen áron. Vágyaink előbb vonatkoztak a családra, és csak másodikként magunkra.

1963 júliusában Joe-t áthelyezték a Randolph Légierő Bázisra, San Antoniába, Texasba. Akkor vezették be a komputereket ott, és Joe-t kijelölték a komputer-programozás elsajátítására. Négy évi texasi tartózkodásunk alatt szültem meg két fiunkat, az ifjabbik Josephet és Stewart Jefferyt. Valóra vált álomvilágban éltünk. Új kocsink volt és új házuk, légkondicionálva. A gyerekeknek volt bőven ruhája, és én otthon maradhattam, hogy velük

foglalkozzam. Úgy éreztem, meg vagyunk áldva. A most érzett biztonság és öröm egy örökkévalóságnyira volt a bentlakásos iskolától és gyermekkorom magányosságától, meg az összeomlott házasságomtól. És mégis tudtam, hogy valami hiányzik.

Még imádkoztam, de Istenhez való viszonyom távolságtartó volt és félelemmel teli. Tudtam, hogy imáimat egyszer-másszor meghallgatja, mint ahogyan a válásom után, amikor olyasvalakiért imádkoztam, aki szerető és türelmes, aki segít felnevelni a gyermekeimet, és akkor a szó szoros értelmében élém vezette Joe-t. Hittem, hogy Isten valóságos, és szereti a gyermekeimet - bosszúálló volta ellenére is -, de nem volt elképzelésem, hogy miként építsem be ezt a szeretetet az életembe, és hogyan osszam meg a gyerekeimmel. Megbeszéltem a kérdést Joe-val, és megállapodtunk, hogy elkezdünk templomba járni. Ő nem volt valami nagyon lelkes, főként korábbi tapasztalatai miatt, amelyek kiábrándították a vallásokból. Tiszteltem az álláspontját, de mégis kerestem a módját, hogy egy erősebb vallásos hitet ébresszek a családban. Ellátogattunk néhány helyi templomba, de nem voltunk nagyon elégedettek, úgyhogy egy idő után mentére hagytam a dolgot. Vallásos hitem évekre bizonytalan maradt.

Az ápolónő bejött a szobába, és megszakította gondolatmenetemet. Altatótabletták voltak nála egy kis pohárkában, de én nem kértem, mert szinte minden gyógyszerrel szemben ellenérzés volt bennem. A gyógyszerektől való félelem a messze távolba nyúlt vissza, és még aszpirint is ritkán vettem be, inkább megbirkóztam a fejfájással és a betegségekkel. Az ápolónő kiment a szobából, és ismét magamra maradtam a gondolataimmal. Az éjszaka teljes magányosságában a gondolataim most a műtét felé fordultak, amelytől már alig néhány óra választott el. Rendben lesz minden ?

Sok történetet hallottam már emberekről, akik a műtőasztalon haltak meg. Én leszek a következő. Temetők látványa töltötte be a képzeletemet. Sírkövek képét varázsoltam magam elé és csontvázakat, kereszttel a nyakukban, eltemetett koporsókban. Eltűnődtem az utolsó szertartásokon, amelyekről gyerekkoromban hallottam. Próbáltam kitalálni, hogy miért viselnek a halottak keresztet. Azért, hogy megmutassák Istennek, ők szentek voltak ? Vagy bűnösök voltak, akiknek védelemre van szüksége a pokol démonai ellen ? Egyre súlyosabban ült meg a homály, a sötétség már szorongatott, kinyúltam hát a csengő után és hívtam az ápolónőt.

„Van még magánál azokból a pirulákból ?” -kérdeztem, amikor bejött. Egy pillanatig értetlenül nézett rám, de hozta a tablettákat. Bevettem és megköszöntem, ő pedig leoltotta a villanyt és becsukta az ajtót. Eltelt még egy kis idő, amíg kábulni kezdtem, de végre elmondtam az imámat, és elaludtam.

(3)

A MÁSODIK NAP

Hamar jött a reggel, a napfény bekúszott a függöny peremén. A műtétet délre tervezték. Vagy felkelek, és akkor várhatok órák hosszát, vagy élvezem az alvás fényűzését. Még kicsit kába voltam az altatótól, vagy talán kimerültem az előző esti félelemtől és szorongástól. Most, hogy a reggeli fény beragyogta a szobát, megnyugodtam, és kezdtem előkeresni az emlékeimet arról, amikor legutóbb kórházban voltam. Az előző esti félelem egy kicsit hasonlított az akkori félelmeimhez. De hát ezúttal legalábbis tudtam, hogy mi történhet.

Joe 1967-ben nyugdíjba ment a légierőktől, és ott álltunk egy csomó lehetőséggel, mely új, civil karrierje előtt nyílt. A komputer már önálló iparággá fejlődött, és őt eddigi gyakorlata arra képesítette, hogy új pályáját ott fussa be, ahol csak akarja. Csak annyit kellett eldöntenünk, hogy az ország melyik felében akarunk élni. Végül is a csendes-óceáni Északnyugatot választottuk, ahol Joe egy nagy légügyi társaságnál foglalhatta el pozícióját. Úgy éreztük, hogy az éghajlat kedvező ellentéte lesz annak a forró és száraz időjárásnak, amelyhez Texasban hozzászoktunk. Azonkívül apámhoz és feleségéhez is közelebb fogunk lakni, akik akkor Északnyugaton éltek.

Röviddel odaköltözésünk után állapotos lettem második gyermekünkkel. Nem éppen erre a meglepetésre vártunk, hiszen úgy éreztük, éppen annyi gyerekünk van, ahányat megfelelően fel tudunk nevelni - öt élő gyermek -, ezért aztán megtettük a kellő óvintézkedéseket, nehogy ismét állapotos legyek. Korábbi hat terhességem legyengítette a szervezetemet, és az orvosok is lebeszéltek róla, hogy még egy gyermeket vállaljak.

A harmadik hónapban erősen görcsölni és vérezni kezdtem. Az orvosok azt mondták, hogy placenta távozott belőlem. Emiatt és más komplikációk miatt biztosak voltak benne, hogy hamarosan elvetélek. Egy hétre fel is vettek a kórházba, mivel a vérzés nem maradt abba. Azt vártuk, hogy a testem kiveti magából a sérült magzatot. Azonban hamarosan kiderült, hogy szó sincs a terhesség megszűnéséről, és az egyik orvos azt javasolta, gondoljam meg, és vétessem el a gyereket. Úgy vélte, hogy a baba, ha végig kihordom, igen valószínűen hiányos testrészekkel fog megszületni. Nem volt okom kételkedni benne. Miután megbeszéltük Joe-val, úgy döntöttünk, hogy alávetem magam a műtétnek.

A tervezett művi vetélés előtti napon bementem a kórházba, hogy egy másik orvoscsoporthoz is megvizsgáljon; ők is egyetértettek abban, hogy minden a terv szerint történjék. Amint az utolsó orvos éppen elment mellettem, ennyit mondott: „Nem értjük, hogy az a kis fickó odabent miért ragaszkodik annyira az élethez”. Jeges fuvallat csapott át rajtam, és megfogant bennem a gondolat: „Ne tedd! Erre a gyerekre szükséged van. Meg akar szülni”.

Amikor Joe bejött a kórházba ezen az estén, hogy meglátogasson, elmagyaráztam neki, amit az orvosok mondtak, és elmondtam a magam érzését is, azt, hogy ennek a gyereknek meg kell születnie. Megbeszéltük, hogy a terhességet nem szakítjuk meg, és lesz egy nyomorék gyerekünk. Egyikünk sem örült neki, de én tudtam, hogy nem tudnék együtt élni önmagammal, ha ezt a gyereket most elvéteném. Joe egyetértett velem, hogy meg kell tartanunk. Késő este összejöttünk az orvosokkal, és elmagyaráztuk az érzéseinket. Döbbentek voltak. El kell venni a sérült magzatot. Azt mondták, hogy nincs orvos, aki egyetértene a terhesség megtartásával, és hogy ők, természetesen, ebben nem óhajtanak részt venni.

Másnap ki is írtak a kórházból, és keresni kezdtünk egy olyan orvost, aki elfogad engem a magam elgondolásai szerint. Végre találtunk egy fiatal orvost, aki éppen most kezdte meg a magánpraxisát, miután néhány évet a légierőnél töltött. Bizonyos rokon érzésekkel volt Joe iránt a közös háttérük miatt, és elfogadott páciensének. Rámutatott néhány lehetőségre, hogy a gyerek miként maradhat életben, de ő maga is tartott attól, hogy torzan fog megszületni. Ágyba dugott, és kaptam egy útmutató listát.

Joe és a gyerekek nagyok voltak abban, hogy helyettesítsenek engem a ház körül, én pedig felhasználtam az időt, hogy beiratkozzam néhány otthon végezhető tanfolyamra, és befejezzem középiskolai tanulmányaimat. Ahogy repültek a hónapok, és sebesen közeledett az időm, egyre rémültebb lettem. Előkészítettük a gyerekeket a várhatóakra, hogy a baba torznak, esetleg hiányzó testrészekkel fog születni, még meg is halhat. Joe és én egymást próbáltuk nyugtatgatni, gyakran felidézve az én érzéseimet, amikor hallottam az orvos

szavait: „hogy ragaszkodik ez a kis fickó odabenn az élethez”. Ez még olyan időszak volt, amikor a kórházak nem engedték be az apákat a szülőszobába, és a gondolat, hogy szembe kell néznem ennek a gyereknek a megszületésével, anélkül hogy Joe a közelemben lenne, kétségbeejtett. Jóllehet, a kórházi személyzet beleegyezett, hogy beengedik Joe-t hozzám a szülés alatt, nyugtalanok voltak, hogy milyen reakciók várhatók a részéről. Megmondták neki, hogy ha elájul vagy rosszul lesz az élmény hatására, ők elsősorban a feleségéért tartoznak felelősséggel. Azt kérték, csak intsen, hogy vele nem kell törődniük.

A fájások elkezdődtek, és 1968. június 19-én bevittek a kórházba. Úgy féltem, hogy az egész testem megállíthatatlanul remegett. Joe mellettem állt a szülőszobában, fogta a kezemet és simogatta a fejemet. Neki is zöld köpenyt meg fehér maszkot kellett felvennie, mint az orvosoknak. Szürkés-kék szemével nyugtatni próbált, de én abból, ahogy a maszkja felfúvódott, majd behorpadt, csak azt láttam; ő legalább úgy izgul, mint én. Ahogy közeledett a szülés, szorosan összekulcsoltuk a kezünket.

Amikor a baba világra bukkant, én az orvosok szemét figyeltem. Már is tudtam, hogy a hónapok félelme és aggodalma teljesen felesleges volt. Ráfektették a babát a hasamra, úgyhogy én tarthattam, és Joe meg én gyorsan végignéztük tetőtől talpig. Aztán elsírtuk magunkat. Fiunk olyan ép és egészséges volt, mint bármely újszülött. Amint tartottam, tudtam, hogy ez a gyerek valóban komolyan hozzánk akart jönni, és hogy nagyon-nagyon meg akart születni.

Jóllehet semmi pénzért nem változtattam volna az elhatározásomon, a terhesség alaposan megviselte a testemet. A következő néhány évben problémák egész sora lépett fel, és az orvosom azt javasolta, hogy távolítsuk el a méhemet. Alaposan meggondoltuk és megbeszéltük Joe-val, végül elhatároztam, hogy hallgatunk az orvos rábeszélésére, s így kitűztük a műtetem időpontját.

Nos, a műtét reggelén új ápolónő jött be és megbökött, hogy ébredjek. Injekciót akart adni nekem, hogy visszaaludjam a műtét előkészítéseként. Csodálkoztam, miért kelt föl, ha azt akarja, hogy aludjam. Bizonyára el is nevettem volna magam, de már is éreztem, amint a koktél szétárad az ereimben, melegséggel önti el az egész testemet. Akkor jöhetett be az orvos, mert még hallottam a hangját: „Készen van?”. Aztán minden csendesen elfeketült.

Délután lett, mire valamennyire magamhoz tértem. Az orvosom ott állt mellettem s azt mondta, a műtét sikerült, hamarosan jól fogom érezni magam. Még emlékszem, arra gondoltam: „Ez nagyszerű. Most végre lesz egy kis nyugalom, és nem kell izgulnom a műtét miatt”. Ismét visszahanyatlottam az alvásba.

Azon az éjszakán felébredtem és körülnéztem. Jóllehet csak egy félig privát szobában, de egyedül voltam. A másik ágy üresen állt. A falakat vidám színű, élénk csíkos narancs és sárga tapéta borította. Harsány - gondoltam -, de legalább vidám. Két állványt, két falipolcot, egy tévét meg egy nagy ablakot láttam az ágyam mellett, én magam kértem az ablakhoz magamat, mert gyerekkorom óta klausztrófiában szenvedtem. Odakint sötét volt, és az egyetlen fény a szobában az éjszakai lámpa a mosdó fölött az ajtónál. Csengettem az ápolónőért, és egy kis vizet kértem tőle. Mondta, hogy már adott jégrudacskát korábban, délután, de nem emlékeztem semmire. Azt is mondta, hogy a férjem meg néhány barátunk volt benn látogatóban, de •nem tudtam visszaidézni, hogy láttam volna őket. Tudatában voltam viszont annak a ténynek, hogy elmázolódott a sminkem, és hogy tulajdonképpen nem kívánom, hogy bárki is így lásson engem, amikor nem tudok róla. Aztán meg az éjjeli köpenyem: ahogy lenéztem, láttam, hogy csak a legeslegsükségesebbet fedi. Meg kellett volna beszélnem Joe-val, hogy mikor hozza ide a barátainkat.

Kilenc órakor az ápolónő behozta az esti gyógyszereket. Eltekintve a műtét okozta kis

fájdalomtól, jól éreztem magam. Bevettem a tablettákat, és elhelyezkedtem, hogy még egy kicsit nézzem a tévét elalvás előtt. Elbóbiskolhattam, mert mikor ismét felpillantottam az órára, fél tíz volt már és hirtelen úgy éreztem magam, mint akinek kicsit a fejébe szállt az ital, és valami hirtelen arra ösztönzött, hogy felhívjam Joe-t. Megkerestem a telefont, és valahogy sikerült tárcsáznom. Nem emlékszem a beszélgetésre - olyan fáradt lettem, hogy nem akartam mást, csak aludni. Még sikerült elzárnom a tévét, aztán a vállamra húztam a takarót. Jeges érzés kúszott a csontjaimba, és gyengébbnek éreztem magam, mint bármikor azelőtt.

(4)

HALÁLOM

Megint elaludhattam egy időre, de nem hossz-szúra, mert úgy láttam, hogy az óra még mindig fél tízet mutat. Aztán hirtelen a legkülönlegesebb érzéssel felébredtem. Valahogy az ösztönöm közeledő veszélyre figyelmeztetett. Körülnéztem a szobában. Az ajtót félig behúzták. A lecsökkentett fény még világított a kis mosdó fölött az ajtó mellett. Riadtan ébernek éreztem magam növekvő félelmemben. Az érzékeim azt mondták, hogy egyedül vagyok, és érzékeltem, hogy egyre gyengül és gyengül a testem.

A zsinór felé nyúltam az ágyam mellett, azzal a szándékkal, hogy hívom az ápolónőt. De akárhogy próbáltam, nem jutottam el a mozdulatig. Egy rémisztően süllyedő érzés vett rajtam erőt, mintha csak az utolsó csepp véretem szívnák ki belőlem. Lágy zúgó hangot hallottam a fejemben, és tovább süllyedtem, amíg csak mozdulatlan és élettelené nem vált a testem.

Aztán egy energiahullámot éreztem. Szinte olyan volt, mintha valami megpattant vagy kieresztett volna bennem, és mintha valami hatalmas mágnessel a szellememet hirtelen kihúzták volna a mellkasomon keresztül fölfelé. Az első benyomásom az volt, hogy szabad vagyok. Semmi természetellenes nem volt ebben az élményben. Az ágyam fölött, a mennyezet közelében lebegtem. Szabadságérzetem határtalan volt, és úgy tűnt, mintha mindig is így lett volna. Megfordultam, és egy testet láttam feküdni az ágyon. Érdekelt, hogy ki lehet az, és nyomban ereszkedni kezdtem lefelé. Mint egy alacsonyan szálló repülőből, jól felismertem egy halott testet, és amint közelebb kerültem az arcához, láttam, hogy élettelen. Aztán felismertem, hogy a saját holttestem az. Hogy az én testem fekszik az ágyon. Hátra se hőköltem tőle, és nem ijedtem meg. Csak egyfajta rokonszenvet éreztem iránta. Fiatalabbnak és csinosabbnak tűnt, mint amire emlékeztem, és most halott. Olyan volt, mintha levettem volna valami használt ruhát, és örökre félredobtam volna. Ami persze szomorú dolog, mert még jó állapotban volt. Még egy jó csomó mindenre lehetett volna használni. Felfedeztem, hogy még sohasem láttam magamat három dimenzióban, mindig csak a tükörben, ami csupán egysíkú felület. De a szellem szeme több dimenzióban lát, mint a halandó testé. Minden irányból egyszerre láttam magam - szemből, hátulról és mindkét oldalról. Az alakom olyan nézőpontjait is láttam, amelyekről azelőtt nem is volt tudomásom, és ez teljességet, befejezettséget adott a látásomnak. Bizonyára ezért nem ismertem fel magam mindjárt.

Az új testem súlytalan és különlegesen mozgékony volt; egészen fellelkesített ez az új létállapotom. Ámbár néhány pillanattal korábban még éreztem a műtét fájdalmait, most semmi kellemetlen érzésem nem volt. Minden értelemben teljes voltam - tökéletes. És azt

gondoltam: „Ez vagyok én valójában”.

A figyelmem ismét a testre terelődött. Rájöttem, senkinek sem tűnt fel, hogy meghaltam, és sürgetés volt bennem, hogy szóljak valakinek. „Halott vagyok - gondoltam -, és senki sincs itt, akivel ezt tudassam !” De mielőtt mozdulni tudtam volna, hirtelen három férfi jelent meg mellettem. Szép világosbarna köpenyt viseltek, és az egyiknek a fején csuklya volt. Mindegyiken arany paszományos öv volt, megkötve a csípőjükön, és a vége hosszan lelógott. Valamiféle derengés áradt belőlük, nem különösen ragyogó, és aztán rájöttem, hogy egy halovány derengés az én testemből is árad, és hogy a fényeink összeérnek. Nem féltem. A férfiak olyan hetven-nyolcvan évesnek látszottak, de mintha tudtam volna, hogy egy más időrend szerint, mint amilyen a földi. Az volt a benyomásom, hogy hetven-nyolcvan évesnél sokkal idősebbek, hogy ősieik. Nagyfokú spiritualitást, tudást és bölcsességet érzékeltem bennük. Azt hiszem, azért jelentek meg előttem ilyen köpenyben, hogy ezeknek az erényeknek a benyomását keltsék bennem. Kezdtém úgy tekinteni őket, mintha szerzetesek lennének - főként a köpenyük miatt -, és tudtam, hogy megbízhatom bennük. Beszéltek hozzám.

„Örökkévalóságok” óta velem vannak, mondták. Ezt nem egészen értettem. Nehézkedő időfelfogásom volt az örökkévalóság megértéséhez, örökkévalóságokról nem is beszélve. Az örökkévalóság számomra mindig a jövőben volt, de ezek a lények azt mondták, hogy örökkévalóságok óta velem voltak a múltban. Ezt még nehezebb volt felfogni. Aztán képek jelentek meg a gondolataimban egy régmúlt időből, a földi életemet megelőző létemből, a kapcsolataimról ezekkel a férfiakkal „korábban”. Ahogy ezek a képek feloldódtak a gondolataimban, megértettem, hogy valóban ismertük egymást már „örökkévalóságok” óta. Izgatott lettem. Egy földit megelőző élet ténye kristályosodott ki a gondolataimban, és láttam, hogy a halál tulajdonképpen egy nagyobb életbe való „újrászű-letés”; a megértés és a tudás életébe, amely időben előre és hátra nyúlik. Megértettem, hogy ezek voltak az én leghívebb barátaim abban a nagyobb életben, és ők döntöttek úgy, hogy velem lesznek. Megmagyarázták, hogy ők és mások az én őrangyalaim földi életemben. De éreztem, hogy ők hárman valami különlegesek, hogy ők ugyanakkor az én „irányító” angyalaim.

Azt mondták, hogy túl korán haltam meg. A békeesség érzését közvetítették felém valahogy, és azt mondták, ne aggódjam, minden rendben lesz. Amint ez az érzés felém áradt, éreztem mélységes szeretetüket és együttérzésüket. Ezeket az érzéseket és gondolatokat szellemtől szellemig, intelligenciából intelligenciába kommunikálták, eleinte azt hittem, hogy a szájukat használják, de ez csak azért volt, mert hozzászóltam, hogy az emberek „beszélnek”. Ők sokkal gyorsabban és teljesebben kommunikáltak, valami olyan módon, ami a „tisztá tudás”-ra utalt. A legkifejezőbb szó ennek a meghatározására a telepátia, de még az sem írja le a teljes folyamatot. Éreztem az érzéseiket és a szándékaikat. Éreztem a szeretetüket. Átéltam az érzéseiket, és ez örömmel töltött el, mert olyan nagyon szerettek. Korábbi nyelvezetem, a test nyelve igazán korlátozott volt, és fel kellett fedeznem, hogy az érzéseim kifejezésére való korábbi képességem majdhogynem semmi a szellemnek ahhoz a képességéhez viszonyítva, amilyen tiszta módon az tud kommunikálni.

Rengeteg dolog volt, amit meg akartak osztani velem, és amit én meg akartam tudni tőlük, de mindnyájan tisztában voltunk vele, hogy a pillanatnyi problémák előbbre valók. Egyszerre csak a férjemre és a gyerekeimre gondoltam, és aggodalom fogott el, hogy miként hat majd rájuk az én halálom. Hogy fog tudni gondoskodni a férjem a hat gyerekről ? Hogyan lesznek el nélkülem a gyerekek ? Látnom kellett őket még egyszer, hogy legalább a magam aggodalmait elnyugtassam.

Másra sem tudtam gondolni, mint hogy kimenjek a kórházból, haza a családomhoz. A család utáni vágyakozás annyi éve után, a sok munka után, hogy összetartsam a családot, attól féltem, hogy most elveszítem őket. Vagy talán inkább attól féltem, hogy ők veszítenek el

engem.

Nyomban kijáratot kerestem, és az ablaknál állapodtam meg. Hirtelen keresztülmentem rajta, és megjelentem kívül. Aztán hamarosan megértettem, hogy nincs szükségem ablakra sem, elhagyhatom a szobát bármelyik pontján. Csak halandó gondolkodásom (és éppen ezért korlátozottságom) utóhatása volt az oka annak a gondolatnak, hogy az ablakot kell használnom. Az történt, hogy „lassú mozgás módozatban” voltam, minthogy még mindig fizikai testem fogalmaiban gondolkoztam, pedig a spirituális testem bármin keresztül tudott menni, ami korábban szilárd volt a számomra. Az ablak az egész művelet alatt csukva volt.

A hazafelé vezető út elmosódott volt. Amikor rájöttem, hogy képes vagyok rá, meglehetősen sebességgel kezdtem utazni, és éppen csak érzékeltem az alattam elsuhanó fákat. Nem határoztam el semmit, nem irányítottam magamat - csak az otthonomra gondoltam, és tudtam, hogy oda tartok. Egy pillanaton belül ott voltam a háznál, és azon vettem észre magam, hogy belépek a nappaliba.

Láttam, hogy a férjem a kedvenc karosszékében ül és újságot olvas. Láttam a gyerekeket szaladgálni fel-le a lépcsőn, és tudtam, hogy már készülnek a lefekvéshez. Ketten éppen párnacsatát vívtak -ez tulajdonképpen a gyerekeim normális elfoglaltsága volt a lefekvés idején. Nem éreztem vágyat, hogy kapcsolatba lépjek velük. De elgondoltam, hogy milyen lesz az életük nélkülem. Amint egyenként figyeltem őket, mindegyikük életének az elrendeződéséről valamiféle előrelátás futott át az agyamon, egy kicsit mindegyikük életébe belelálthattam. Megértettem, hogy minden gyermekem a maga saját átéléseiért jött a Földre, és mivel én úgy gondoltam rájuk, mint az „enyémek”-re, tévedésben éltem. Egyéni szellem volt mindegyikük, mint jómagam, olyan intelligenciával, amelyet már a földi életük előtt kifejlesztettek. Mindegyiknek megvolt a maga szabad akarata, hogy úgy élje le az életét, ahogy eldöntötte. Tudtam, hogy ezt a szabad akaratot tőlük sem lehet megtagadni. Ok csak a gondjaimra lettek bízva. Ha most nem tudom is visszaidézni, akkor tisztában voltam vele, hogy a gyerekeimnek megvan a saját tennivalójuk az életben, és hogy amikor azt elvégezték, akkor az ő földi tartózkodásuknak is vége szakad. Láttam előre néhány feladatukat és nehézségüket, de azt is tudtam, hogy ezekre szükségük lesz a fejlődésük miatt. Nem kell sem szomorkodni, sem félni. A végén minden gyerekemmel rendben lesz minden, és azt is tudtam, hogy egy rövid pillanat csak, és ismét együtt leszünk mindnyájan. Derűs nyugalomban fürödtem. A férjem és az én drága gyerekeim, ez a család, amelyre olyan soká vártam, rendben lesz. Tudtam, hogy tovább tudnak lépni, és így aztán én is.

Hálás voltam ezért a felismerésért és éreztem, azért engedtetett ez meg nekem, hogy átmenetem a halálba könnyebb legyen.

És most egyszeriben eltöltött a vágy, hogy továbblépjek a magam életében is, és megtapasztaljam, ami rám vár. Visszakerültem a kórházba, de az útra nem emlékszem, mintha egy pillanat alatt történt volna. Láttam a testemet, amely még mindig ott feküdt az ágyon, úgy egy méterrel alattam, egy kissé balra tőlem. A három barátom is ott volt még, vártak rám. Ismét éreztem a szeretetüket és az örömet, amelyet ők éreztek, hogy segíthetnek nekem.

Amint elteltem az ő szeretetükkel, valahogy a tudatára ébredtem, hogy itt az ideje továbbmenni. Azt is tudtam, hogy az én drága barátaim, a szerzetes barátok, nem fognak velem jönni.

Hirtelen süvítő hangot hallottam.

AZ ALAGÚT

Ha az ember valami hatalmas energia jelenlétében van, akkor azt tudja. Most én is tudtam. Egy mély, morajló, zúgó hang kezdte betölteni a szobát. Éreztem mögöttem az erőt. Es egy kimerítőnek tűnő mozgást. De bár a hang és az erő félelmetesek voltak, engem nagyon kellemes érzés töltött el ismét, egy majdhogynem hipnotikus érzés. Harangjátékot, vagy távoli harangokat hallottam kongani a háttérben - csodaszép hangot, amit soha nem fogok elfelejteni. Egész valóm sötétség kezdte körülvenni. Az ágy, az ajtó melletti fény, az egész szoba ködbe veszni látszott, és hirtelen valami lágyan magával ragadott egy nagy örvénylő feketeségbe.

Úgy éreztem, hogy benyelt egy hatalmas tornádó. Nem láttam semmit, csak az intenzív, szinte kézzel fogható sötétséget. A sötétség több volt, mint a fény hiánya; sűrű sötétség volt, semmi korábban ismerthez nem hasonlítható. A józan eszem azt mondta volna, hogy most rémülnem kellene lennem, hogy fiatalságom minden félelmének föl kellene most támadnia, de ennek a fekete masszának a közepén mélységes jó érzés és nyugalom járt át. Éreztem, amint előrehaladok benne, és az örvénylő hang csendesült. Hátradőlt helyzetben, a fejem kissé megemelve, lábbal előre mozogtam. A sebesség olyan hihetlenné fokozódott, hogy úgy tűnt, fényévekben sem lehetne mérni. De a békesség és nyugalom ugyancsak növekedett, és azt éreztem, hogy ebben a csodálatos állapotban ellennék akár örökre is, és tudtam, ha akarnám, maradhatnék.

Arra lettem figyelmes, hogy emberek és állatok is utaznak velem, de egy bizonyos távolságra tőlem. Nem láttam őket, de érzékeltem, hogy az ő átélésük ugyanaz lehet, mint az enyém. Nem éreztem velük személyes kapcsolatot és tudtam, hogy nem jelentenek veszélyt a számomra, hamar el is tűntek előlem. Azt viszont érzékeltem, hogy voltak olyanok, akik nem haladtak előre, mint én, hanem csak csellengtek itt ebben a csodálatos fekete-ségben. Vagy nem volt bennük vágy, vagy egyszerűen nem tudták, hogyan haladjanak. De félelemnek nyoma sem volt.

Éreztem, hogy egy gyógyító folyamat indult be. Szeretet töltötte meg ezt az örvénylő, mozgó tömeget, és én még mélyebbre merültem melegébe és feketeségébe, élvezve a biztonságot és békét. Azt gondoltam: „Bizonyára ez a halál árnyékának völgye”-

Soha életemben nagyobb nyugalmat nem éreztem.

ÁTÖLEL A FÉNY

Egy tűhegynyi fénypont jelent meg a távolban. A fekete massa körülöttem egyre inkább egy alagút formáját vette fel, és én éreztem, amint átutazom rajta, talán még nagyobb sebességgel mint eddig, robogok a Fény felé. Önkéntelenül is vonzódtam a Fényhez. Jóllehet megint csak úgy éreztem, hogy mások talán nem. Amint megközelítettem, észrevettem, hogy egy emberi alak áll benne, aki fényt áraszt maga körül. Ahogy közelebb

értem, a Fény ragyogóvá vált - a leírhatatlanságig ragyogóvá, sokkal ragyogóbbá, mint a Nap - és én tudtam, hogy földi szem a maga természetes állapotában nem tekinthetne e Fényre anélkül, hogy meg ne semmisülne. Csupán a szellemi szemek képesek elviselni - és felfogni. Amint közelebb kerültem, kezdtem felegyenesedni.

Úgy láttam, hogy az őt közvetlenül körülvevő fény aranyszínű, mintha az egész testének aranyglóriája lenne, és azt is láttam, hogy ez az aranyglória kisugárzik köré, és ragyogó hatalmas fehérséggé terül szét egy bizonyos távolságig. Éreztem, hogy ez a Fény szó szerint összevegyül az enyémmel és éreztem, hogy az én fényemet magához vonzza. Olyan volt ez, mint amikor két lámpa ég egy szobában, mindkettő világít, fényük egybeolvad. Nehéz megmondani, hol ér véget az egyik fénye, és hol kezdődik a másiké. Egyszerűen csak egyetlen fénné válnak. Noha az ő Fénye sokkal világosabb volt, mint az enyém, észrevettem, hogy az én fényem ugyancsak világít valamicskét. És ahogy a kettőnk fénye összeért, olyan volt, mintha beléptem volna az ő orcájának fényességébe, és egy mindennek fölötti szeretet-fellobbanást éreztem.

Ilyen tökéletesen fenntartás nélküli szeretetet még soha nem tapasztaltam. Láttam, amint karjait kitarja, hogy fogadjon, és én odamentem hozzá, átadtam magam az ölelésének, és újra és újra csak azt tudtam mondani: „ittthon vagyok”. Éreztem hatalmas szellemét és tudtam, hogy mindig is része voltam, hogy igazából soha nem távolodtam el tőle. Tudtam, érdemesnek tart rá, hogy vele legyek, hogy megöleljem őt. Tudtam, tisztában van minden bűnömrel és hibámmal, de hogy azok most mit se számítanak. Ő most csak meg akart tartani, és meg akarta osztani szeretetét velem, ahogy én is meg akartam osztani az enyémet vele.

Nem volt kérdés, hogy kicsoda ő. Tudtam, hogy ő az én Megváltóm és barátom és Istenem. Ő Jézus Krisztus, aki engem mindig szeretett, még akkor is, amikor azt gondoltam, hogy megvet engem. Ő maga az élet, maga a szeretet, és a szeretete az öröm teljességével töltött el, egészen a túlcsoordulásig. Tudtam, hogy ismerem őt a kezdetektől fogva, jóval földi életem előttről, mert a szellemem emlékezett rá.

Egész életemben féltem tőle, és most láttam -tudtam -, hogy ő a legeslegjobb barátom. Lágyan tárta ki karját, és elég távol állított meg magát ahhoz, hogy a szemébe nézhessek, és így szólt: „Korai volt a halálad, még nem érkezett el az idő”. Soha kimondott szavak nem jártak át mélyebben, mint ezek. Eddig nem éreztem, hogy az életnek célja lenne, egyszerűen csak bandukoltam, keresve az alkalmat a szeretetre és a jóságra, de soha igazán nem tudtam, hogy helyesen cselekszem-e. Most az ő szavai közt valami küldetést, célt éreztem, nem tudtam, hogy mi az, de megértettem, hogy földi életem nem értelmetlen.

Még nem érkezett el az időm.

Az én időm akkor jön majd el, ha a küldetésem, a célomat, az életem értelmét ebben az életben teljesítem. Oka van létezésemnek a Földön. De még ha megértettem is ezt, a szellemem lázadt. Azt jelenti ez, hogy vissza kell mennem ? Így szóltam hozzá: „Nem, én most már soha nem hagyhatlak el”.

Megértette, hogy mire gondolok, és elfogadó szeretete egy pillanatra sem ingott meg. A gondolataim tovább száguldottak: „Ez Jézus, Isten, a Lény, akit egész életemben féltem ? Nem is hasonlít arra, amilyennek képzeltem. Telve van szeretettel”.

Aztán kérdések tolultak a tudatomba. Tudni akartam, hogy miért haltam meg, minthogy meghaltam - nem idejekorán, de akkor az én szellemem hogyan került ő elé a feltámadás előtt ? Még mindig gyerekkorom tanításainak és hiedelmeinek a súlya alatt vergődtem. Most az ő Fénye kezdte betölteni a gondolataimat, s a kérdéseim hamarabb nyertek választ,

mintsem feltettem őket. Az ő Fénye tudás volt. Rendelkezett azzal az erővel, hogy betöltsön engem az igazság teljességével. Amint visszanyertem a magabiztosságomat és hagytam, hogy a Fény belém áradjék, a kérdéseim gyorsabban sorjáztak elő, mint csak elgondolni is tudtam, és ugyanilyen gyorsan választ is kaptam rájuk. És a válaszok tökéletesek és teljesek voltak.

Félelmemben félreértettem a halált, valami másra vártam, arra, aminek elképzeltem. A sírt soha nem a szellem számára ássák, csupán a testnek. Nem éreztem, hogy elítélt volna a tévedésem miatt. Egyszerűen az élő igazság foglalta el tévedésem helyét. Megértettem, hogy ő az Isten Fia, bár ő maga is Isten, és hogy már a világ teremtése előtt ki lett választva, hogy a mi Megváltónk legyen. Megértettem, vagyis inkább emlékeztem a szerepére, mint a Föld teremtményére. Az ő küldetése erre a világra az volt, hogy tanítsa a szeretetet. Ez a tudás több volt, mint emlékezés. A dolgok jóval a földi életemnél korábbról jöttek elő számomra, ezeket a dolgokat születésemkor tudatosan elfedték előlem a feledés „fátyolával”.

Ahogy egyre több kérdés bukkott ki belőlem, fel kellett figyelmem a humorérzékére is. Szinte nevetve figyelmeztetett, hogy lassítsak egy kicsit, ha mindent meg akarok tudni, amire vágyom. De én mindent meg akartam tudni, a kezdetektől a végig. Kíváncsiságom már a szüleimet, meg a férjemet is meggyötörte - néha saját magamat is -, de ez most áldásnak tűnt, és fel voltam villanyozva a tanulás szabadságától. Hiszen a tanítók Mestere tanított! A befogadóképességem olyan volt, hogy kötetekre valót értettem meg egy pillanat alatt. Mintha ránéznék egy könyvre, és egyetlen pillantás alatt magamévá tenném a tartalmát - mintha csak ülnöm kéne hátra dőlve, míg a könyv minden részlete világossá nem lesz előttem, előlről-hátulról, kívülről-belülről, minden apró részletében, és lehetséges közölnivalójával. S mindez egyetlen pillanat alatt. Mihelyt egy dolgot megértettem, újabb kérdések és válaszok jöttek elő, egyik a másikra épült, és egymásra hatásában minden igazság tulajdonképpen összefüggött. Az a szó, hogy „mindentudó” soha még ilyen sokatmondó nem volt a számomra. Átjárt a tudás. Bizonyos értelemben énemmé vált. És én elbámultam azon a képességemen, hogy a világegyetem misztériumait fel tudom fogni egyszerűen csak egy pillantással.

Szerettem volna tudni, hogy miért van olyan sok egyház a Földön. Miért nem adott Isten csupán egyetlen egyházat, egyetlen tiszta vallást? A válasz a legtisztább megértéshez vezetett. Azt mondták nekem, hogy mindnyájan a szellemi fejlettség és felismerés különböző szintjein vagyunk. Éppen ezért mindenki a szellemi ismeretek különböző szintjeire van felkészítve. A Földön minden vallásnak szerepe van, mert vannak emberek, akiknek éppen arra van szükségük, amit az egyik vagy másik tanít. Emberek egyetlen valláson belül nem juthatnak az Úr evangéliumának teljes megértésére, és nem is fognak eljutni. De az a bizonyos vallás lesz az első lépcsőfok a további tudáshoz. Minden egyház olyan szellemi szükségleteket elégít ki, amelyeket talán egy másik nem tudna. Egyetlen egyház sem elégítheti ki mindenkinek a szükségleteit minden szinten. Amint az egyes ember ismerete Istenről és önmaga örök fejlődéséről magasabb szintre emelkedik, elégedetlenné válhat jelenlegi egyházának tanításaival, és ezért egy másik filozófiát vagy vallást keres, amelyik betöltheti ezt az űrt. Amikor ez bekövetkezik, akkor a megértés egy magasabb szintjére jutott, és további igazságok és ismeretek után fog vágyódni, újabb fejlődési lehetőség után. Ezeket a tanulási lehetőségeket az út minden lépcsőjén meg fogja kapni.

Ennek az ismeretnek a birtokában megértettem, hogy semmi módon nincs jogunk kritizálni egyetlen egyházat vagy vallást sem. Az ő szemében mindegyikük drága és fontos. Minden országba, minden vallásba, az élet minden pontjára az oda megfelelő ember lesz elhelyezve fontos megbízatással, hogy másokat megszólítson. Az evangéliumnak megvan a maga teljessége, de a legtöbb ember még nem fogja azt itt elérni. Ahhoz, hogy ezt az igazságot megragadhasuk, oda kell figyelniünk a Szellemre, és háttérbe kell szorítanunk a magunk egóját.

Szerettem volna megérteni a földi élet célját. Miért vagyunk itt ? Ahogy én sütkéreztem Jézus Krisztus szeretetében, el nem tudtam képzelni, hogy akadhat lélek, aki önként elhagyja ezt a csodálatos paradicsomot és mindazt, amit nyújt, világok felfedezését, elgondolások kialakítását, és a tudás elnyerését. Miért akar bárki is a Földre menni ? Válaszként visszaemlékeztem a Föld teremtésére. Tulajdonképpen azt éltem át, mintha az egész újra lezajlana a szemem előtt. Ez nagyon fontos volt. Jézus azt akarta, hogy ezt az ismeretet magamévá tegyem. Akarta, hogy tudjam, mit éreztem, amikor a teremtés zajlott. És ennek a módja a számomra csak az lehetett, hogy lássam ismét, és érezzem, amit akkor éreztem.

Halandó élete előtt minden ember mint szellem részt vett a Föld teremtésében. Fel voltunk ajzva, hogy részt vehessünk benne. Együtt voltunk Istennel és tudtuk, hogy ő teremtett bennünket, hogy mi az ő legsajátabb gyermekei vagyunk. Meg volt elégedve a fejlődésünkkel, és tökéletes szeretettel volt eltelve mindnyájunk iránt. Jézus Krisztus is ott volt. Legnagyobb meglepetésemre megértettem, hogy Jézus Istentől külön lény, a maga saját isteni feladatával, és azt is megértettem, hogy Isten a mi közös Atyánk. Protestáns neveltetésem úgy szólt, hogy az Atyaisten és Jézus Krisztus egyetlen lény. Amikor mind összejöttünk, az Atya elmagyarázta nekünk, hogy ha egy időre lejövünk a Földre, az elősegíti szellemi fejlődésünket. Minden egyes szellem, aki a Földre készült, részt vett a földi feltételek megtervezésében - beleértve még a halandóság törvényét is -, amelyek uralkodni fognak felettünk. Ezek magukban foglalták a fizikai törvényeket, ahogyan ismerjük őket, testünk korlátait és azokat a szellemi erőket, amelyeket képesek leszünk kifejleszteni. Segítettünk Istennek a növényi és az állati élet kialakításában, hogy milyen legyen az a Földön. Minden szellemi anyagból lett megalkotva, mielőtt fizikailag létrejött -naprendszerek, napok, holdak, csillagok, bolygók, az élet a bolygókon, hegyek, folyók, tengerek stb. Láttam a folyamatot, és aztán hogy jobban megértsem, elmondta nekem a Megváltó, hogy a szellemi alkotást a filmelőhíváshoz lehet hasonlítani; a szellemi alkotás olyan, mint egy éles, csillogó fotó, és a Föld olyan lesz, mint annak sötét negatívja. Ez a Föld csak a szellemi alkotás szépségének és dicsőségének az árnyéka, de a fejlődésünkhöz erre van szükségünk. Fontos volt, hogy megértettem, mindnyájan segítettünk kialakítani a körülményeinket.

Igen gyakran a láthatatlan inspiráció eredménye számos alkotó gondolat, amely ebben az életünkben megfogamzik. Nagyon sok felfedezésünk, sőt maga a technológiai fejlődés előbb szellemileg készül el, szellemi zsenik révén. Aztán földi egyéniségek kapják az inspirációt, hogy ezeket a találmányokat itt megvalósítsák. Megértettem, hogy egy étellel teli dinamikus lánc van a szellemvilág és a halandók között, és hogy haladásunkhoz szükségünk van a szellemekre odaát. Azt is láttam, hogy ők nagyon boldogok, ha bármilyen módon segíthetnek bennünket.

Azt is láttam, hogy a halandó állapotunk előtti világban már ismertük, sőt megválasztottuk életküldetésünket. Megértettem, hogy életünk állomásai e küldetéseknek a célkitűzésein alapszanak. Isteni tudás segítségével megtudjuk, hogy mi lesz számos próbánk és átélésünk, és e szerint készülünk fel. Összeköttetésben vagyunk másokkal -családtagokkal és idegenekkel -, hogy segítsenek teljesíteni küldetésünket. Szükségünk van a segítségükre. Önkéntesekként jövünk, izgatottan várjuk, hogy megismerjük és megtapasztaljuk mindazt, amit Isten teremtett a számunkra. Tudtam, hogy mindnyájan, akik úgy határoztunk, hogy ide jövünk, erős lelkű szellemek voltunk. Még az is, aki közülünk a legkevésbé volt fejlett itt, erős és bátor volt ott.

Szabad akaratot kaptunk, hogy tevékenykedjünk önmagunkért. A saját tetteink határozzák meg életünk menetét, és bármikor megváltoztathatjuk - vagy visszafordíthatjuk az életünket. Megértettem, hogy ez döntő kérdés; Isten megígérte, hogy nem avatkozik bele az életünkbe, hacsak mi nem kérjük. És akkor ő mindentudásával segíteni fog nekünk megvalósítani igaz

vágyainkat. Mi hálások voltunk azért a képességért, hogy kifejthetjük szabad akaratunkat, és gyakorolhatjuk annak hatalmát. Ez nagy öröm elérését teszi lehetővé mindnyájunk számára, vagy hogy azt válasszuk, ami szomorúságba dönt. A választás a miénk a döntéseink révén.

Tulajdonképpen megkönnyebbültem, mikor úgy találtam, hogy a Föld nem természetes otthonunk, hogy nem innen eredünk. Jóleső érzés volt látni, hogy a Föld csupán az iskolázásunk számára rendelt átmeneti hely, és hogy nem a bűn a mi valóságos természetünk. Szellemileg a Fény - ami maga a tudás - különböző fokán állunk, és isteni szellemi természetünk okán tele vagyunk vággyal, hogy jót tegyünk. Földi valónk mindazonáltal állandó ellenkezésben van szellemünkkel. Láttam, hogy milyen gyenge a hús. De szívós. Jóllehet szellemi testünk csupa fény, igazság és szeretet, állandó harcban kell álljon, hogy legyőzze a húst, és ebben megerősödik. Akik valóban fejlődnek, azok megtalálják a tökéletes összhangot testük és szellemük között, a harmóniát, amely békével áldja meg őket és lehetőséget nyújt nekik arra, hogy másokat segítsenek.

Ahogy a teremtés törvényei megtanítanak bennünket tűrni, arra is megtanítanak, hogyan használjuk fel őket saját javunkra. Megtanítanak, hogy miként éljünk összhangban a bennünket körülvevő alkotó erővel. Isten személyre szóló táalentumokkal látott el bennünket, egyikünket többel, másikunkat kevesebbel, szükségleteink szerint. Amikor használjuk ezeket a táalentumokat, megtanuljuk, hogyan alkalmazzuk - és végső soron meg is értsük - a törvényeket, és hogyan győzzük le ennek az életnek a korlátait. Ezeknek a törvényeknek a megértésével egyre jobban tudjuk szolgálni a körülöttünk lévőket. Bármilyen történetük velünk itt a halandó életben, az lényegtelen, amennyiben a mások javára cselekszünk. Ajándékainkat és táalentumainkat azért kapjuk, hogy segítsenek bennünket a szolgálatban. És mások szolgálata szellemi növekedésünket eredményezi.

Mindenekfelett azt mutatták meg nekem, hogy a szeretet a legfőbb jó. Láttam, hogy igaz szeretet nélkül semmik vagyunk. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk másoknak, hogy gondoskodjunk másokról, hogy megértsük egymást, megbocsássunk és szolgáljunk egymásnak. Azért vagyunk itt, hogy minden Földre született ember iránt szeretettel legyünk. Földi megjelenésünk lehet fekete, sárga, barna, csinos, csúnya, vékony, kövér, jómódú, szegény, intelligens vagy ostoba, nem ezeknek a külsőségeknek az alapján kell ítélnünk. Minden szellemnek megvan a képessége, hogy elteli szeretettel és örökkévaló energiával. Kezdetben mindenki rendelkezik a Fény és igazság bizonyos mennyiségével, amelyet lehet teljesíteni. Mindezt mi nem tudjuk lemérni. Csak Isten ismeri az ember szívét, és csak Isten tud tökéletesen ítélni. Ő ismeri szellemünket, mi csak átmeneti erősséget és gyengeséget látunk, korlátozottságunk miatt ritkán tudunk bepillantást nyerni az ember szívébe.

Megtudtam, hogy minden, amit azért teszünk, hogy a szeretetet kimutassuk, értékes: egy mosoly, egy bátorító szó, egy önfeláldozó, apró tett. Ezek által növekszünk. Nem minden ember szeretetre méltó, de ha valakiről úgy találjuk, hogy nehéz szeretnünk, az gyakorta azért van, mert emlékeztet valamire saját magunkban, amit nem szeretünk. Megtanultam, hogy szeretni kell ellenségeinket is, félretéve a dühöt, irigységet, keserőséget, le kell győzni a megbocsátani nem tudást.

Mert ezek a dolgok rombolják a szellemet. Be kell számolnunk róla, hogyan bántunk másokkal. Amikor megkaptuk a teremtés tervét, örvendezésünkben énekeltünk, és megteltünk Isten szeretetével. Öröm töltött el, amikor láttuk azt a növekedést, amelyet itt a Földön elérünk majd, és az örömteli kötelékeket, amelyeket ki fogunk alakítani egymással.

Aztán figyeltük, hogyan jött létre a Föld. Figyeltük, amikor szellemi fivéreink és nővéreink beléptek fizikai testükbe földi életük idejére, mindegyikük megtapasztalta a fájdalmakat és örömöket, amelyek a haladásban segítik őket. Különösképpen emlékszem, amint végignéztam az amerikai pionírokat, amint átvágtak a kontinensen, örvendeztek, amikor

letudták nehéz feladataikat, és teljesítették küldetésüket. Megértettem, hogy csak azok kerültek oda, akiknek arra a tapasztalatra szükségük volt. Láttam az angyalokat örvendezni azok felett, akik szenvedéseiket elviselték és győzedelmeskedtek, és szomorkodásukat azok miatt, akik elbuktak. Láttam, hogy egyesek a saját gyengeségeik miatt buktak el, mások pedig mások gyengesége miatt. Éreztem, hogy sokan közülünk, akik nem voltunk ott, nem tudtunk volna megfelelni a feladatoknak, belőlünk csapnivaló pionírok váltak volna. Ugyanígy egyes pionírok, vagy más területekről valók, nem tudták volna elviselni a mai élet szenvedéseit. Ott vagyunk, ahol lennünk kell.

Amikor mindezek a dolgok eléem jöttek, felismertem a terv tökéletességét. Láttam, hogy mindnyájan önként vállaltuk helyzetünket és helyünket a világban, és hogy mindnyájan több segítséget kaptunk, mint amennyiről tudunk. Láttam Isten feltétlen szeretetét, túl minden földi szereteten, sugározni minden gyermekére. Láttam a mellettünk álló angyalokat, akik arra várnak, hogy segítsenek nekünk, örvendezzenek a teljesítményeinknek és az örömeinknek. De mindenekfelett láttam Krisztust, a Teremtőt, és a Föld Megváltóját, a barátomat és azt, aki a legeslegjobb barátja lehet bármelyikünknek. Úgy éreztem, feloldódom az örömben, amint a karjaiban tartott és megnyugtatót -végre otthon vagyok. Odaadok mindent, amivel csak valaha rendelkeztem, hogy ismét betöltsön az a szeretet - hogy átöleljenek az ő örökkévaló Fényének sugárkarjai.

(7)

A TÖRVÉNYEK

Még mindig az Úr jelenlétében voltam, továbbra is Fényének melegében fürdetett. Nem érzékeltem, hogy bármilyen meghatározott helyen lennék, sem a körülöttünk lévő űrt, vagy más lények jelenlétét. Ő látott mindent, amit én láttam, tulajdonképpen tőle kaptam mindent, amit láttam és megértettem.

Az ő Fényében maradtam, és a kérdések és válaszok folytatódtak. A közöttünk zajló párbeszéd valóságosan felgyorsult, míg végre úgy látszott, hogy a lét minden területét érintettük. Gondolataim ismét a fölöttünk uralkodó törvények felé fordultak, és az ő tudása elkezdett belém áradni. Kifejezetten éreztem a boldogságát, az örömét, hogy megoszthatja mindezt velem.

Láttam, hogy számos törvény létezik, amellyel irányítanak bennünket - szellemi törvények, fizikai törvények és egyetemes törvények -, amelyek legtöbbször csupán sejtésünk van. Ezeket a törvényeket egy cél betöltése érdekében alkották meg, és a törvények kiegészítik egymást. Ha felismerjük ezeket a törvényeket és megtanuljuk, hogyan kell alkalmaznunk pozitív és negatív erőiket, akkor felmérhetetlen hatalomra, erőre teszünk szert. Ha megszegjük e törvények bármelyikét is, ha a természetes rend ellen támadunk, bűnt követünk el.

Láttam, hogy mindent szellemi erővel alkottak meg. Minden egyes elem, a teremtés minden egyes részecskéje intelligenciát hordoz, amely intelligencia telve van szellemmel és léttel, és így megvan a képessége, hogy megtapasztalja az örömet. Minden egyes elem független, önálló cselekedetekre képes, reagálni tud az őt körülvevő törvényekre és erőkre, ha Isten szól ezekhez az elemekhez, válaszolnak és örömmel engedelmeskednek a szavának. Krisztus a természeti erők és törvények betöltésével teremtette a Földet.

Megértettem, hogy ha igazán hűségesen, a rajtunk uralkodó törvények szerint élünk, további áldásban lesz részünk, és még nagyobb tudáshoz jutunk. De azt is megértettem, hogy megszegve ezeket a törvényeket, „bűnözve” elgyengülünk, és lerombolhatunk mindent, amit eddig felépítettünk. A bűnnek ok-okozati összefüggései vannak. Elkövetett cselekedeteinkkel magunk hozzuk létre a saját büntetésünket. Ha például szennyezzük a környezetünket, ez „bűn” a Föld ellen, és mi az élet törvénye megszegésének természetes következményeit fogjuk viselni. Lehet, hogy fizikailag legyengülünk vagy meghalunk, esetleg mások fizikai legyengülése vagy halála lesz cselekedeteink következménye. Vannak bűnök, amelyeket a hús ellen követünk el, amilyen a túltáplálás vagy az alultáplálás, a testedzés elmulasztása, visszaélés a gyógyszerekkel (ide tartozik bármilyen anyag, amely nincs összhangban testi szervezetünkkel), és más fizikai legyengítő tevékenység. A hús „bűnei” közül egyik sem kisebb, mint a másik. Felelősek vagyunk a testünkért.

Láttam, hogy minden szellem tulajdonul kapja a testét. Amíg a halandó világban élünk, a szellemünknek kell irányítania a testünket, kívánságait és szenvedélyeit maga alá kell rendelnie. A szellemből származó minden dolog a testben nyilvánul meg, de a test és annak tulajdonságai nem tudják a szellemet annak akarata ellen fordítani - a szellem az a bensőnkben, ami dönt. A szellem uralkodik. Az eszünket, a testünket és a szellemünket tökéletes összhangba kell hoznunk, ha olyan tökéletesek akarunk lenni, mint amennyire egy halandó tökéletes lehet. Szellemben tökéletessé válásunkhoz, ehhez az összhanghoz krisztusi szeretetet és tisztaságot kell hozzáadnunk.

Egész szellemem szinte ujjongott az örömtől, ahogy ezek az igazságok megvilágosodtak. Megértettem őket, és Jézus tudta, hogy magamévá tettem mindazt, amit megmutatott nekem. Még egyszer felnyíltak szellemi szemeim, és láttam, hogy Isten sok világegyetemet teremtett, és az elemeket bennük ő vezérli. Ő uralkodik minden törvényen, energián és anyagon. A mi világegyetemünkön belül vannak pozitív és negatív energiák, és a teremtéshez és növekedéshez mindkétfajta energia elengedhetetlen. Ezek az energiák intelligenciával rendelkeznek - engedelmeskednek az akaratunknak. Jószándékú szolgák. Istennek abszolút hatalma van mindkétfajta energia felett. A pozitív energiák alapvetően azok, amelyeket ilyennek ismertünk meg: fény, jóság, kedvesség, szeretet, türelem, jótékonyság, remény és így tovább. És a negatív energiák is éppen azok, amelyeket azoknak ismertünk meg: sötétség, gyűlölet, félelem (a sátán legfontosabb eszköze), kellemetlenség, türelmetlenség, önzés, kétségbeesés, bátortalanság és így tovább.

A pozitív és a negatív energiák egymással ellentétesen működnek. És ha meghitt kapcsolatba kerülünk ezekkel az energiákkal, a szolgálók lesznek. A pozitív a pozitívat vonzza, a negatív a negatívát. A fény vonzódik a fényhez, a sötétség szereti a sötétséget. Ha főként pozitívvá vagy főként negatívvá válunk, a hozzánk hasonlóakkal kerülünk kapcsolatba. De nekünk megvan a választási lehetőségünk, hogy pozitívak vagy negatívak legyünk. Egyszerűen pozitív gondolatok segítségével, pozitív szavak kimondásával pozitív energiákat vonzunk. Láttam, hogy ez így van. Láttam, ahogy különböző embereket különböző energiák vesznek körül. Azt is láttam, hogy egy ember szavai valóságosan befolyásolják a körülötte lévő energiamezőt. Csupán a szavak - a levegőrezgések - vonzzák maguk is az egyik vagy a másikfajta energiát. Az egyes emberek vágyainak hasonló a hatása. Hatalma van a gondolatainknak. A saját gondolatainkkal magunk alakítjuk ki a környezetünket. Fizikai értelemben ez egy bizonyos időt vesz igénybe, de szellemileg azonnal megtörténik. Ha megértjük a gondolataink hatalmát, akkor sokkal jobban vigyázunk rájuk. Ha megértjük szavaink káros hatását, akkor sokkal inkább hallgatni fogunk minden negatívum helyett. Gondolatainkkal és szavainkkal hozzuk létre saját gyengeségünket és saját erősségeinket. Korlátaink és örömeink a szívünkéből származnak. Mindig helyettesíthetjük a negatívát pozitíval. Minthogy a gondolataink befolyással lehetnek erre az örök energiára, éppen ezért az alkotás forrásai is lehetnek. Minden alkotás a gondolatban kezdődik. Először el kell gondolni. Tehetséges emberek a képzeletüket is fel tudják

használni új dolgok megalkotására, mind csodálatos dolgok, mind pedig szörnyűek megteremtésére. Egyes emberek már úgy jönnek a Földre, hogy képzelőerejük fejlett, és láttam, hogy egynémelyikük visszaél ezzel a hatalommal. Egyes emberek negatív energiákat használnak, hogy bántó dolgokat hozzanak létre -megállapításokat vagy szavakat, amelyek rombolni tudnak. Mások pozitív módon használják képzeletüket a körülöttük lévők megjavítására. Ezek az emberek valódi örömet idéznek elő, és áldottak. A gondolkodás által létrehozott dolgoknak szó szerint hatalma van. A gondolatok tettek.

Megértettem, hogy az életet képzeletben lehet a legteljesebben élni - hogy, ironikusan szólva, a képzelet kulcs a valósághoz. Ezt soha nem gondoltam volna. Azért küldtek bennünket ide, hogy teljes életet éljünk, hogy bőségben éljünk, hogy örömünk teljék saját alkotásainkban, akár új gondolatok, vagy dolgok, vagy érzelmek, vagy átélések azok. Nekünk magunknak kell megalkotnunk az életünket, gyakorolni az adottságainkat, és megtapasztalni mind a tévedést, mind a sikert. A szabad akaratunkat alkalmazzunk kell, hogy kitágíthassuk és megnyithassuk az életünket.

Mindennek a megértésével együtt ismét annak a felismerése következett, hogy a szeretet mindenekfelett való. A szeretetnek kell uralkodnia. Mindig a szeretet uralja a szellemet, és a szellemnek meg kell erősödnie, hogy irányíthassa a lelket és a testet. A szeretet természetes rendjét ismertem fel mindenütt. Először is szeretnünk kell a Teremtőt. Ez a lehetséges legnagyobb szeretet (ámbar lehet, hogy nem is tudjuk meg ezt, amíg nem találkoztunk vele). Azután szeretni kell önmagunkat. Megtudtam, hogy az önszeretet érzése nélkül az a szeretet, amit mások iránt érzünk, hamis. Aztán hogy mindenki mást úgy kell szeretni, mint önmagunkat. Ahogyan meglátjuk Krisztus fényét önmagunkban, másokban is meg fogjuk pillantani, és így lehetetlenné válik, hogy ne szeressük benne Istennek ezt a részét.

Most, hogy bennmaradtam a Megváltó ragyogásában, abszolút szeretetében, felismertem, hogy amikor gyerekkoromban úgy féltem tőle, tulajdonképpen távolabb kerültem tőle. Amikor azt hittem, hogy nem szeret, a magam szeretetét vontam meg tőle. Ő soha nem mozdult el. Most láttam csak, hogy ő volt az én galaxisomnak a napja. En forogtam körülötte, néha közelebb, majd távolabb, de az ő szeretete soha nem halványodott el.

Megértettem, hogy mások milyen eszközei voltak az én tőle való eltávolításomnak, de nem éreztem sem keserűséget, sem elítélést velük szemben. Láttam, hogy fölöttem hatalommal bíró férfiak és nők hogyan lettek prédáivá a negatív energiáknak, és úgy tanítottak Istenben hinni, hogy féljek tőle. A céljaik pozitívak voltak, de a tetteik negatívak. A saját félelmeik miatt a félelmet használták mások irányítására. Megfélemlítették az alájuk beosztottakat, arra tanították őket: úgy higgyenek Istenben, hogy „féljék Istent, mert különben a pokolra jutnak".

Ez engem megakadályozott abban, hogy igazán szeressem Istent. Megértettem ismét, hogy a félelem a szeretet ellentéte, és a sátán legerősebb fegyvere. Minthogy féltem Istentől, nem tudtam őt igazán szeretni, és mert nem tudtam szeretni őt, nem tudtam szeretni magamat sem, és tisztán másokat sem. A szeretet törvénye lett itt megszegve.

Krisztus továbbra is mosolygott rám. Elégedett volt, hogy én örömet lelem a tanulásban, hogy milyen izgalommal élem át az élményt.

Most tehát tudtam, hogy valóban van Isten. Többé nemcsak valamiféle egyetemes hatalomban hittem, hanem most már megláttam az Embert a Hatalom mögött. Láttam egy szerető Lényt, aki teremtette a világegyetemet, és minden tudást belé helyezett. Láttam, hogy ő uralkodik az ismeretek felett, és ezt a hatalmat a kezében tartja. Tiszta tudással értettem meg: Isten azt akarja, hogy olyanok legyünk mint ő, és hogy ellátott bennünket

isteni képességekkel, mint amilyen a képzelet és az alkotás hatalma, a szabad akaraté, az intelligenciáé, és mindenekfelett a szereteté. Megértettem: valóban azt akarja, hogy vegyük igénybe a mennyei erőket, és ha hiszünk benne, hogy képesek vagyunk ezt megtenni, akkor képesek is leszünk.

(8)

GYÓGYULÁS - ÉS MEGHALÁS

Ez a megismerési folyamat ilyen természetességgel zajlott a Megváltó jelenlétében, pontról pontra, az igazság minden eleme következetesen vonta maga után a következőt. Miután megismertem az univerzum két legfőbb energiaforrását, amelyek egyaránt Isten fennhatósága alá vannak rendelve, megláttam azt is, hogy ezek az erők hogyan hatnak ránk fizikailag. Emlékezetembe idézték, hogy a szellemnek és a gondolatnak hatalmas befolyása van a testre, s így láttam, hogy szó szerint értve is rendelkezünk erővel a saját egészségünk befolyásolására. Láttam, hogy mindnyájunk szelleme hatalommal rendelkezik, hogy erőt adhasson a testnek a betegség távoltartására, illetve ha már egyszer megbetegedett, a meggyógyítására. A szellemnek hatalma van a lélek irányítására, és a lélek irányítja a testet. Gyakran, amikor erre a törvényszerűségekre gondoltam, eszembe jutott az Írás, amely azt tanítja, hogy amit az ember a szívében gondol, az ő maga.

Gondolatainknak kivételes ereje van arra, hogy negatív vagy pozitív energiákat vonzzunk magunk köré. Amikor hosszasabban a negatívumokat vonzzuk, az eredmény a test védelmének meggyengülése lesz. Ez különösen akkor igaz, ha a negatív gondolatokat önmagunkra összpontosítjuk. Megértettem, hogy akkor vagyunk a leginkább énközpontú állapotban, amikor lehangoltak vagyunk. Semmi nem tudja úgy kiszipolyozni természetes erőnket és egészségünket, mint a sokáig tartó lehangoltság. De ha erőfeszítést teszünk, hogy elmozdítsuk saját magunkat önmagunktól, mások gondjaira koncentráljunk és arra, hogyan segíthetnénk nekik, a gyógyulásunk elkezdődik. A szolgálat mind a szellem, mind a test balzsama.

Minden gyógyítás belülről indul ki. Szellemünk gyógyítja a testünket. Egy orvos biztos keze megműthet, és a gyógyszerek ideális körülményeket teremthetnek az egészség számára, de a gyógyító hatást akkor is a szellem fogja gyakorolni. A szellem nélküli testet nem lehet meggyógyítani. Az nem képes tovább élni. Megmutatták nekem: testünk sejtei úgy vannak megtervezve, hogy vég nélkül élhetnénk. Kezdetben úgy lettek beprogramozva, hogy regeneráljuk önmagunkat. Hogy a régi sejteket, amelyek életképtelenek lettek vagy megsérültek, újak váltsák fel úgy, hogy az élet ne fejeződjék be. Ezt azonban valami megváltoztatta; nem mutatták meg nekem pontosan, hogy mi volt a folyamat, de megértettem, hogy a halandóságot a „halál” vezette be az Édenkertben. Megmutatták, hogy igenis volt Édenkert, és azt is láthattam, hogy az ottani döntések hozták létre azokat a körülményeket, amelyek között a halandóságban lehetetlenné vált örökké élni.

A testünknek meg kell halnia, de mindig van bennünk elég erő, hogy a hit és a pozitív energia felhasználásával megváltoztassuk a sejteinket és meg tudjunk gyógyulni - ha ez jogos. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten akaratát mindig vegyük számításba a gyógyításnál.

Megláttam, hogy életem sok betegségét a lehangoltság okozta vagy az az érzés, hogy nem

szeretnek. Láttam, hogy milyen gyakran terheltem meg magam ilyen negatív bebeszélésekkel, mint: „jaj, ezek az én kínjaim és fájdalmaim”, „engem nem szeretnek”, „tekints az én szenvedéseimre!”, „ezt már nem bírom elviselni” és így tovább. Hirtelen megláttam az én, én, ént, ezekben a mondatokban. Láttam a saját énközpontúságom elburjánzását. És láttam, nemcsak azzal tettem magamévá ezeket a negatívumokat, hogy a sajátjaimnak neveztem őket, hanem kitértam előttük az ajtót és úgy fogadtam el őket, mint sajátjaimat. A testem akkor egyfajta önelégült látásban élt: „a fájdalom én vagyok”, amit a test számára úgy lehetett lefordítani, hogy „beteg vagyok”. Erre korábban soha nem gondoltam, de most tisztán láttam, hogy részem van a dologban.

Megértettem, hogy az önmagunkkal való pozitív beszélgetés megindítja a gyógyító folyamatot. Ha egyszer felismertük a betegséget vagy a problémát, el kell kezdenünk a gyógy módot szavakba foglalni. A betegség eszméjét ki kell üznünk a gondolataink közül, és el kell kezdenünk összpontosítani az kezelésére. Aztán szavakba kell foglalnunk ezt a kezelést, hogy a szavak hozzáadódjanak gondolataink erejéhez. Ez felpozícióhoz hoz létre a minket körülvevő intelligenciákban, aztán mozgásba lendíti őket, munkába, hogy meggyógyítsanak. Felismertem, hogy ez a szavakba öntés a legjobban imával történhet. Ha az a helyes, hogy meggyógyuljunk, akkor Isten segítségünkre jön a gyógyító folyamatban.

Szó sincs arról, hogy tagadjuk le a betegség vagy a probléma jelenlétét, egyszerűen csak azt tagadjuk, hogy hatalma volna isteni jogunk felett, hogy elűzzük azt. Hit által kell élnünk, nem látás által. A látás a következtető és elemző gondolkodásra épül. Racionalizál és igazol, a hit felett a szellem uralkodik. A szellem emocionális, elfogadó és befogadó. S ahogy ez minden más vonatkozásban is így van, a hitben is csak úgy lehet növekedni, ha alkalmazni próbáljuk. Ha megtanuljuk, miként használjuk fel azt, amivel rendelkezünk, akkor többet is fogunk kapni. Ez szellemi törvény.

A hit kifejlesztése olyan, mint a magvetés. Még ha egyes magok az útszélre hullanak is, akkor is részünk lesz némi aratásban. A hit minden cselekedete áldást hoz ránk. Minél nagyobb gyakorlatra teszünk szert (és ha gyakorolunk, akkor jártasak leszünk), annál nagyobb lesz hitünk aratása. Minden a maga termését hozza. Ez is szellemi törvény.

Most kezdtem igazán megérteni a szellem hatalmát a test felett, és láttam, hogy a szellem olyan szinten működik, amit a legtöbben nem is fogunk fel. Természetesen tudtam, hogy az én elmém hozza létre a gondolataimat, és az én testem hajtja végre az én cselekedeteimet, de a szellem titok volt a számomra. Most azt is megértettem, hogy a szellem a legtöbb ember számára titok. Láttam, általában úgy működik, hogy a lélek nem is tud róla. A szellem van kapcsolatban Istennel, lévén az az elfogadó eszköz, amely a tudást és a dolgok meglátását kapja tőle. Fontos volt ezt megértenem, és ez úgy jelent meg előttem, mintha egy fluoreszkáló fénycső lenne a testünkben. Amikor a fény világít, minden részünk megtelik fénnel és szeretettel; ez az az energia, amely a testnek életet és erőt ad. Azt is láttam, hogy a fény elhalványulhat, és a szellem a negatív élmények hatására elgyengül - ilyen a szeretet hiánya, az erőszak, a szexuális eltévelyedés, vagy más romboló élmény. A szellem gyengítésével ezek az élmények legyengítik a testet is. Nem biztos, hogy a test megbetegszik, de sokkal fogékonyabb lesz a betegségre mindaddig, amíg a szellem túlterhelt. Szellemünket megszabadíthatjuk a túlterheléstől mások szolgálata, az Istenben való hit által, és egyszerűen azzal, hogy pozitív gondolatokkal megnyitjuk magunkat a pozitív energiák számára. Ezt mi irányítjuk. Az energiaforrás Isten, és mindig elérhető, csak rá kell hangolódunk. El kell fogadnunk az isteni erőt, ha élvezni akarjuk hatását az életünkben.

Meglepetésemre úgy láttam, hogy mi magunk választjuk meg a betegségeket, amelyekben majd szenvedni fogunk, sőt egyesek azt a betegséget is, ami véget vet majd az életüknek. A gyógyulás néha nem jön azonnal, sőt egyáltalán nem, a fejlődés követelményei szerint. Minden átélés a javunkat szolgálja, és néha a negatívnak gondolt tapasztalatok segítik elő

szellemünk fejlődését. Szellemként nagyon készségesen, majdhogynem lelkesen fogadtunk el minden gyengeséget, betegséget és itteni balesetet, hogy ezzel elősegítsük szellemi fejlődésünket. Megértettem, hogy a szellemvilágban a mi földi időnknek nincs jelentősége. A fájdalom, amit átélünk a Földön, csupán egy pillanat, a szellemvilági tudatunknak csupán egy futó másodperce, és nagyon is hajlandók vagyunk elviselni azt. Gyakran még a halálunk is bele van számítva a fejlődésünkbe. Amikor például valaki rákban hal meg, többnyire hosszú, fájdalmas halált él át, és ez olyan fejlődésre ad lehetőséget, amelyet máskülönben nem érhetne el. Tudtam, hogy anyám rákban halt meg és rájöttem, hogy élete vége felé olyan kapcsolatot tudott teremteni családjának tagjaival, mint soha korábban. A kapcsolatok kifejlődtek és meggyógyultak. És ő halálának eredményeként növekedett. Egyes emberek olyan halált választanak, amellyel másokon tudnak segíteni.

Valaki például azt választja halálának, hogy lelép a járdáról, hogy egy ittas vezető elüsse. Ez számunkra szörnyen hangzik, de Isten tiszta ismeretében az ő szelleme tisztában volt vele, hogy ezt a vezetőt ezzel hozzásegíti a lelkiismeret-furdaláshoz. Lehet, hogy ez a vezető egy hét múlva megint részeg lett volna, és egy csapat tinédzsert ütött volna el, megnyomorítva őket, vagy a szükségesnél nagyobb fájdalmat és nyomorúságot idézve elő, de ebben meg lett gátolva, mert az idejét a börtönben töltötte, mivel elütötte azt, aki viszont teljesítette feladatát a Földön. Az örökkévaló távlatokban nézve a fiatal emberek felesleges fájdalma elkerülhetővé vált, míg a vezető elindulhatott a serkentő átlélések útján.

Sokkal kevesebb ezekben a véletlen, mint képzelnénk, különösen azokban a dolgokban, amelyek az örökkévalóságra is kihatnak. Isten keze és az az ösvény, amelyet idejövételünk előtt választottunk, számos elhatározásunkat irányítja, és a látszólag véletlenszerű átléléseink közül nem is egyet. Értelmetlen megpróbálnunk mindent beazonosítani, de ezek a véletlenek megtörténnek, és céljuk van. Még az olyan átlélések is, mint a válás, a munkahely elvesztése, vagy ha erőszak áldozata leszünk, végső soron ismeretekhez juttatnak, és hozzájárulnak szellemi fejlődésünkhöz. Lehet, hogy ezek az élmények fájdalmasak, de segítik a növekedést. Ahogyan Jézus mondta földi szolgálata idején: „...mert szükséges, hogy botrányok történjenek, de jaj annak az embernek, aki a megbotrányozást okozza” (Máté 18: 7).

A Megváltó vezetése alatt megtanultam, fontos, hogy úgy fogadjam el a tapasztalatokat, mint hatásukban jókat. El kell fogadnom az életem célját, és az életben való helyemet. El tudom fogadni a negatív dolgokat is, amelyek történtek velem, és megpróbálok úrrá lenni a hatásukon. Meg tudok bocsátani ellenségeimnek, még szeretni is tudom őket, és ezzel semlegesíteni tudok minden rossz hatást, ami felém irányulhat. Megkereshetem a jó gondolatokat és a kedves szavakat, és ezzel gyógyírt találok a saját lelkemnek éppúgy, mint másokénak. Láttam, hogy elkezdhetem gyógyítani önmagamot előbb szellemileg, aztán érzelmileg, értelmileg, majd fizikailag. Azt is láttam, hogy megtakaríthatom magam számára a kétségbeesés romboló hatását. Jogom van teljes életet élni.

Megláttam a rosszat abban, hogy megadom magam a sátán egyik leghatásosabb fegyverének -bűntudatom és félelmem személyes ciklusainak. Megértettem, hogy el kell eresztenem a múltat. Ha törvényt szegtem vagy bűnbe estem, akkor szívből meg kell változnom, megbocsátanom önmagamnak és továbbmennem. Ha megsértettem valakit, ideje elkezdenem szeretni őt - becsületesen -, és keresni a bocsánatát. Ha kárt okoztam a saját szellememben, akkor közelítenem kell Istenhez, hogy ismét érezzem szeretetét - gyógyító szeretetét. A töredelem olyan könnyű vagy olyan nehéz, amilyenné mi magunk tesszük. Ha elesünk, fel kell állnunk, leporolni magunkat és továbbmenni. Ha ismét elesünk, akár egymilliószor is, akkor is tovább kell mennünk; gyorsabban fejlődünk, mint gondolnánk. A szellemvilágban a bűnöket nem úgy nézik, mint ahogy mi itt. Minden tapasztalat pozitív lehet. Minden tapasztalat tanulság.

Soha nem szabad öngyilkosságra gondolnunk. Ez a tettünk csak az itteni földi továbbfejlődésünk lehetőségétől foszt meg bennünket. És aztán visszanezve erre az elveszített lehetőségre, sok fájdalmat és szomorúságot fogunk érezni. Fontos az eszünkbe idéznünk ezért, hogy minden lelket Isten ítél meg, és a lélek megpróbálásának szigorúsága is rajta múlik. Keressük a reményt, legalább egy pozitív cselekedetet, és akkor felvillan egy kicsit a fény, amelyet korábban hiányoltunk. A kétségbeesésre soha nincs okunk, mert soha nincs rá szükség. Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk, hogy kísérletezzünk, és hibákat kövessünk el. Nem kell magunkat durván elítélnünk, az életet egy-egy lépésnek kell felfognunk; ne aggódjunk más emberek ítélkezése miatt, és ne is mérjük magunkat mások mércéjével. Meg kell bocsátani magunknak, és hálásnak kell lennünk azokért a dolgokért, amelyek segítenek a fejlődésben. A legkeményebb feladatainkról fog kiderülni egy szép napon, hogy azok voltak legkiválóbb tanítóink.

Értettem, hogy minden teremtes gondolatokkal kezdődik, ezért azt is megértettem, hogy a bűn, a büntudat és a kétségbeesés, meg a remény és a szeretet bennünk jön létre. Minden gyógyulás belülről jön. Minden nyomorúság belülről jön. Megalkothatjuk a magunk kétségbeesés-spirálját, vagy megteremthetjük a boldogság és a szellemi képességek ugródeszkáját. A gondolatainknak hatalmas ereje van. Mint kisbabák kapálózunk, próbáljuk megtanulni, hogyan alkalmazzuk a bennünk lévő erőket. Hatalmas erők ezek, és törvények uralkodnak felettünk, amelyek megvédenek bennünket önmagunk ellen. De ahogy fejlődünk és a pozitív dolgokat kutatjuk magunk körül, még ezek a törvények maguk is nyilvánvalóvá lesznek. Mindent megkapunk, aminek elfogadására felkészültünk.

(9)

A SZÖVŐSZÉKEK ÉS A KÖNYVTÁR

Azzal, hogy megkaptam ezeket a tudnivalókat, kiépült a Megváltóval való kapcsolatom s az ismereteim róla; mindezt mindig őrizni fogom magamban. Az érzéseimmel úgy törődött, hogy az ösztönzően hatott rám, egyáltalán nem akart olyat tenni vagy mondani, ami ellenkezést váltott volna ki belőlem. Tudta, hogy mennyit vagyok képes megérteni, és gondosan felkészített engem mindannak a tudásnak a befogadására, ami érdekelt. A szellemvilágban senkinek nem okoznak kényelmetlen érzést azzal, hogy ráerőszakolják; olyat tegyen vagy fogadjon el, amire még nem készült fel. A türelem itt természetes erény.

Soha nem fogom elfelejteni az Úr humorérzékét, ugyanolyan közvetlen és derűs volt, mint ott minden. Telve volt tökéletes örömmel, tökéletes jóakarattal. Gyengédség és méltóság volt a megjelenésében, és nem lehetett kétséges, hogy tökéletes ember. Ismertem őt, szellemét, érzéseit, velem való törődését. Éreztem a rokonságomat véle és tudtam, hogy egy család vagyunk. Éreztem, hogy a kapcsolata velem olyan, mint egy apáé vagy egy idősebb testvére. Közel állt hozzám, de ebbe tekintély vegyült. Gyengéd és jóakarátú volt, és ugyanakkor számítani lehetett rá. Egészen biztos voltam benne, hogy tekintélyével soha nem fog visszaélni, ez még csak eszébe sem fog jutni soha.

Még mindig körülvett a Fény, Jézus rám mosolygott, és én éreztem az egyetértését. Elfordult balra, és bemutatott engem két nőnek, akik éppen most jelentek meg. Hamarosan egy harmadik nő is feltűnt mögöttünk, aki alighanem csak valami megbízatás végett jött és csupán azért állt meg, hogy megnézzen egy pillanatra. Jézus utasította az első két nőt, hogy kísérjenek el, és én éreztem az örömet, hogy velem lehetnek. Amint rájuk néztem,

megismertem őket: a barátnőim voltak ! A földre indulásom előtti jó barátaim közül valók voltak, az ő meghatottságuk, hogy ismét velem lehetnek, legalább olyan nagy volt, mint az enyém. Mielőtt Jézus magunkra hagyott volna bennünket, ismét éreztem a derűjét, és mintha azt suttogta volna az én szellememnek, „eredj, tanuld meg a dolgokat”, én értettem, hogy szabadon megnézhetek és megtapasztalhatok mindent, amit csak akarok. Megrémültem, hogy még mennyi tanulnivalóm van - sőt még annál is több, mint az majd kiderül. A Megváltó akkor otthagyott bennünket, és az én két barátnőm átölelt engem. A szeretet itt mindent eláraszt, mindenkinek része van benne. Mindenki boldog volt. Noha hatalmas különbség volt e két nő és Krisztus fénye és hatalma között, az ő szeretetük is feltétel nélküli volt. Teljes szívükből szerettek.

Ennek a kirándulásnak az emlékét részben elvették tőlem. Emlékszem, hogy bevittek egy nagy terembe, ahol emberek dolgoztak, de nem emlékszem rá, hogy kerültünk oda, vagy hogy milyen volt az épület kívülről. A terem csodaszép volt. A falai valami különös anyagból készültek, talán mintha nagyon vékony márványból, ami átengedte a fényt, és egyes helyeken kiláttam rajta. A hatás igen érdekes és szép volt.

Amint közeledtünk az emberekhez, láttam, hogy nagy, ősinek látszó szövőszékeken szönek. Az első benyomásom az volt, „milyen archaikus”, hogy kézi szövőszékeken dolgoznak a szellemvilágban. A szövőszékek mellett sok szellemlény, férfiak és nők álltak, és mosollyal üdvözöltek.

Örültek nekem. Az egyik szövőszék mellől hátraléptek, hadd nézhessem meg jobban a masinát. Alig várták, hogy megmutathassák a kezük munkáját. Közelebb mentem és felemeltem egy szövetdarabot, amelyet ők készítettek. Olyan volt, mintha üveggyapot és vattacukor keveréke lenne. Amint ide-oda forgattam a kezemben, csillogott és villogott, mintha csak élne. A hatás meglepő volt. Az anyag opálos volt az egyik oldalán, de amikor megfordítottam, át lehetett látni rajta. Annak, hogy átlátszó volt az egyik oldalon és opálos a másikon - a tüközüveghez hasonlóan - nyilván célja volt, de hogy mi, azt nem mondták meg nekem. A munkások azt magyarázták, hogy ebből az anyagból azok számára készül ruha, akik átjönnek a szellemvilágba a Földről. A munkások nyilvánvalóan elégedettek voltak a munkájukkal, és jólesett nekik a hálám, amiért megengedték, hogy megnézzem.

Két társam meg én továbbléptünk a szövőszékektől, és számos termen mentünk keresztül, amelyekben meglepő dolgokat és csodálatos embereket láttam, de nem engedték meg, hogy ezeknek a részleteire visszaemlékezzem. Emlékszem, úgy éreztem, hogy napokon vagy heteken át utazom, és soha el nem fáradok. Meglepett, hogy itt milyen sok ember szereti és akarja a kétkezi munkát. Élvezték, hogy olyan eszközöket alkotnak, amelyekkel másoknak segíthetnek - itt és ott. Láttam egy nagy gépet, komputerhez hasonlót, csak sokkal kidolgozottabbat és hatalmasabbat. Akik ezen dolgoztak, azok is örültek, hogy bemutathatják nekem a munkájukat. Ismét megértettem, hogy minden fontos dolgot előbb alkotnak meg szellemileg, és csak másodszer fizikailag. Erről azelőtt fogalmam sem volt.

Bevittek egy másik nagy terembe, amely könyvtárhoz hasonlított. Amikor körülnéztem, a tudás tárházának tűnt ez, de könyvet egyet se láttam. Aztán észrevettem, hogy bizonyos gondolatok áradnak a tudatomba, eltöltött a tudás olyan tárgyáról, amelyről már jó ideje nem gondolkoztam - sőt bizonyos esetekben egyáltalán nem. Aztán felfogtam, hogy ez a tudat könyvtára. Egy témát egyszerűen csak felidézve, mint ahogy azt az előbb tettem Krisztus jelenlétében, arról a témáról minden ismeret belém hatolt. Mindent megtudhattam akárkiről a történelemben - vagy akár a szellemvilágban - teljes részletességgel.

Semmi ismeret nem volt elzárva előlem, és lehetetlen lett volna nem megérteni tökéletesen minden gondolatot, minden megállapítást, minden részismeretet. Itt egyáltalán nincs félreértés. A történelem tiszta, a dolgok megértése teljes. Nemcsak azt értettem meg, hogy

mit tettek emberek, hanem azt is, hogy miért tették, és ezzel hogyan befolyásolták más emberek felfogását a valóságról. Az egyes tárgyakra vonatkozó valóságot minden szemszögből megértettem, minden lehetséges felfogás szerint; és mindez feltárta egy esemény vagy egy személy vagy egy elv teljességét, amit a Földön elérni lehetetlen volt.

Csak hogy ez több volt, mint pusztán értelmi folyamat. Képes voltam érezni is, hogy mit éreztek egyes emberek, mikor egy bizonyos cselekedetet végrehajtottak. Megértettem a fájdalmaikat és örömeiket meg az izgalmaikat, mert bele tudtam élni magam. Az itt szerzett ismereteim egy részét elvették tőlem, de nem mindet. A történelmünk bizonyos eseményeiről és személyeiről rám bízott ismereteket féltékenyen őrzöm, fontos volt számomra, hogy ezeket megértsem.

Szerettem volna még több tapasztalatot szerezni ebben a csodálatos, hihetetlen világban, és kísérim boldogok voltak, hogy továbbra is segíthettek. A legnagyobb öröm az volt számukra, ha örömet szerezhettek nekem. Bizonyos izgalommal vittek ki engem egy kertbe.

(10)

A KERT

Amikor kiléptünk a kertbe, a távolban hegyeket, gyönyörű völgyeket és folyókat láttam. Kísérim magamra hagytak, megengedték, hogy egyedül haladjak, talán hogy a kert teljes szépségét anélkül élvezzem, hogy mások jelenléte zavarna benne. A kert tele volt fákkal, virágokkal és növényekkel, amelyek valahogy azt a hatást keltették, mintha az elrendezésük nem lenne véletlen, mintha annak, hogy hol és hogyan helyezkednek el, jelentősége lenne. Egy ideig a fűvön sétáltam, harsogó, hűvös és ragyogóan zöld volt, és éreztem, hogy él a talpam alatt. De ami mindenekfelett bámulattal töltött el a kertben, az a színek intenzitása volt. Nálunk nincs ahhoz hasonló.

Amikor itt valamely tárgyra fény esik, a fény egy bizonyos színben vetül vissza róla. Ezer árnyalat lehetséges. A szellemvilágban a fény nem feltétlenül visszaverődik a dolgokról, hanem belülről jön, és a lényege élőknek tűnik. Egymillió, egymilliárd szín is lehetséges.

A virágok például annyira élők és színesen át-tetszőek, hogy nem is látszanak szilárdnak. A növények erőteljes fényaurája miatt nehéz meghatározni, hol kezdődik és hol végződik egy növény felszíne. Nyilvánvaló, hogy a növény minden egyes része, minden mikroszkopikus eleme a saját intelligenciájából épül fel. Ez a legjobb szó, amellyel ezt meg lehet határozni. Minden picinyke részt a saját élete tölt meg, és ezeket össze lehet olvasztani más elemekkel, hogy bármilyen létezőt létrehozzunk. Ugyanaz az elem, amely most egy növény részét alkotja, később valami másnak a része lehet - de éppen úgy élő. Nincs szelleme, mint nekünk van, de van intelligenciája és szervezetsége, és reagálni tud Isten akaratára, valamint az egyetemes törvényekre. Mindez világossá válik, ahogyan az alkotást szemléli az ember ott, és különösen nyilvánvaló a virágok esetében.

Nem messze tőlem egy csodaszép folyó szelte át a kertet, és ez nyomban odavonzott. Láttam, hogy a folyót hatalmas vízesés táplálja a legtisztább vízzel, és aztán a folyó egy tóba ömlik. Megdöbbsentett, hogy a víz milyen tiszta és eleven.

Élet. Ez volt a vízben is. A vízesés minden egyes cseppjének megvolt a maga intelligenciája

és célja. Méltóságteljesen szép melódia áradt a vízesés felől, megtöltötte a kertet, időnként más dallamokkal egyesült, amelyeket most csak halványan éreztem. A zene magából a vízből jött, annak intelligenciájából, minden egyes csepp a maga hangján és dallamán szólt, összekeveredett és összefonódott az összes többi hanggal és a környező dallamokkal. A víz Istent dicsérte életéért és öröméért. A teljes hatás messze felülmúlta bármilyen itteni zenekar vagy zeneszerző képességét. Összehasonlításként: a mi legszebb muzsikánk ehhez képest úgy hangzott volna, mintha egy gyerek bádogdobon játszana. Egyszerűen nincs meg a képességünk ahhoz, hogy az ottani zene áradását és erejét felfogjuk, ahhoz meg különösen nincs, hogy olyat alkossunk. Ahogy közeledtem a vízhez, az a gondolat támadt bennem, hogy bizonyára ezek a Szentírásban említett „élő vizek”, és szerettem volna megfürödni bennük.

Amikor megközelítettem a vizet, egy rózsára lettem figyelmes, amely mintha kilógott volna a többi virág sorából, én pedig megálltam, hogy szemügyre vegyem. Lélegzetelállító volt a szépsége. Az összes ott lévő virágok közül egyik sem ragadott ennyire magával. Halk muzsikára lágyan ringatózott, és a maga édes hangján az Úr dicséretét énekelte. Feltűnt, hogy tulajdonképpen látom a növekedését. Ahogy a szemem előtt kifejlődött, megmozdult bennem a lélek, szerettem volna megtapasztalni az ő életét, beleköltözni és érezni az ő szellemét. Ahogy ez a gondolat felötlött bennem, egyszeriben mintha képes lettem volna a mélyére látni. Olyan volt ez, mintha a látásom mikroszkopikussá vált volna, és lehetővé tette volna számomra, hogy a rózsza legmélyebb részeibe behatoljak. De sokkal több volt ez vizuális élménynél. Éreztem a rózsza valóságát magam körül, mintha valóban benne volnék, és a virág része lennék. Olyan élményem volt, mintha én magam lennék a virág. Éreztem, hogy a rózsza hajladozik a többi virág muzsikájára, és éreztem, hogyan hozza létre a saját zenéjét, egy dallamot, amely tökéletesen egybehangzott a hozzá csatlakozó ezernyi rózsáéval. Megértettem, hogy az én virágom zenéje az ő saját részeiből származik, hogy a saját szirmai hozták létre a maguk hangjait, és a szíromban rejlő intelligencia hozzáadódott a tökéletes hangokhoz, melyek mind egybehangzottak a teljes hatás érdekében - és ez maga volt az öröm. Az én örömöm ismét tökéletesen teljes volt. Istent éreztem a növényben, magamban, szeretete belénk áradt. Mindnyájan egyek voltunk !

Soha nem felejttem el a rózsát, ami én voltam. Ez az egyetlen átélés a szellemvilágban elérhető örömeknek csupán egy felvillanása, az, hogy minden mással egyek lehetünk; ez olyan hatalmas volt, hogy mindörökké magamban fogom hordozni.

(11)

A FOGADÁS

Szellemlények egy csoportja lépett be most a kertbe. Sokan lágy pasztellszínű köpenyt viseltek, talán a helynek és az alkalomnak megfelelően. Körülvettek, és én úgy éreztem, azért gyülekeznek, hogy valamiféle avatási ünnepséget rendezzenek nekem. Meghaltam (vagy fokozatot nyertem, úgy tűnt, az ő kifejezésük erre utalt), és ők azért jöttek, hogy üdvözljenek. Az arcuk örömtől sugárzott, mintha egy gyermekre tekintenének, aki valami hihetetlenül finom dolgot most kóstol meg életében először. Rájöttem, hogy emlékszem mindnyájukra a földi életemet megelőző időből; odafutottam hozzájuk, megöleltem és megcsókoltam mindegyiküket. Az én irányító angyalaim - az én drága szerzetes barátaim - ismét itt voltak, őket is megcsókoltam.

Amint érzékeltem egyenként a szellemüket, megértettem, hogy az én támogatásomra vannak ott. Kísérőim, akik továbbra is vezetőimként tevékenykedtek, most elmondták, hogy idejekorán haltam meg, és hogy ez nem igazi avatási ünnepség, hanem csak megmutatják nekem, hogy miként fognak fogadni, ha majd a megfelelő időben visszatérek. Nagyon boldogok, hogy láthatnak és támogathatnak, de tudják, hogy vissza kell mennem. Aztán magyarázatot kaptam a halálról.

Amikor „meghalunk”, mondták vezetőim, nem mást tapasztalunk, mint egy másik állapotba való átmenetet. Szellemünk kisiklik a testből, és a szellemi birodalomba költözik. Ha a halál traumatisztus, akkor a szellem hirtelen hagyja el a testet, néha még az is előfordul, hogy a halál beállta előtt. Ha például valaki balesetet szenved vagy megég, a szellemét kiemelik a testéből, még mielőtt nagy fájdalmakat élné át. A test tulajdonképpen még élőnek látszik néhány pillanatig, de a szellem addigra már elhagyta, és nyugalmi állapotba került.

Halálunkkor lehetőséget kapunk a választásra, hogy maradjunk-e a Földön, amíg testünket el nem temetik, vagy menjünk tovább, mint ahogy én tettem, arra a szintre, amelyre a szellemünk felnövekedett. Megértettem, hogy a fejlődésnek számos szintje van, és mi mind arra a szintre fogunk kerülni, amelyen a legkellemesebben érezzük magunkat. A legtöbb szellem úgy dönt, hogy a Földön marad egy rövid ideig, és vigasztalja szeretteit; a család sokkal több keserőséget él át, mint az eltávozott. A szellemek néha hosszabb ideig is maradni akarnak, ha a szeretteik kétségbe vannak esve. Maradnak, hogy segítsék a szeretteik szellemi gyógyulását.

Azt is elmondták, hogy imáink áldást hoznak mind a szellemlényeknek, mind pedig a földi lényeknek. Ha okkal féltjük egy eltávozott szellemét, ha okkal hisszük, hogy átmenete nehéz vagy idő előtti, imádkozhatunk érte, és szellemi segítséget nyújthatunk neki.

Megmondták nekem, hogy fontos ismereteket szerezni a szellemről még a testi állapotunkban. Minél több ismeretet szerzünk ott, annál messzebbre és gyorsabban jutunk előre itt. Az ismeret vagy a hit hiánya miatt egyes szellemek valósággal foglyai ennek a Földnek. Egyesek, akik ateistaként halnak meg, vagy azok, akiket fősvénység, testi kívánságok vagy más földi megkötöttségek fűznek a világhoz, igencsak nehezen lépnek tovább, és a földhöz kötöttek maradnak. Gyakran hiányzik belőlük a hit és az erő, hogy elérjék, sőt néhány esetben hogy egyáltalán felismerjék azt az energiát és fényt, amely Istenhez vonz bennünket. Ezek a szellemek addig maradnak a Földön, amíg meg nem tanulják elfogadni az őket körülvevő nagyobb erőt, és el nem tudják engedni a világi dolgokat. Amikor abban a bizonyos fekete masszában voltam, mielőtt a Fény felé mozdultam, éreztem ilyen ingadozó lelkek jelenlétét. Addig tartózkodhatnak ott annak szeretetében és melegében, amíg csak akarnak, élvezve annak gyógyító hatását, de végül megértik, hogy tovább kell menniök, hogy hozzájuthassanak Isten nagyobb melegéhez és biztonságához.

Az ismeretek között azonban nincs jelentősebb annál, hogy megismerjük Jézus Krisztust. Elmondták nekem, hogy ő a kapu, amelyen át mindnyájan visszatérünk. Ő az egyetlen kapu, amelyen visszatérhetünk. Akár itt szerzünk tudomást Jézus Krisztusról, akár a szellemi létünk során, végső soron el kell őt fogadnunk, és meg kell hajolnunk szeretete előtt.

Barátaim a kertben telve voltak szeretettel, amint körülálltak és megértették, hogy még nem akarok visszamenni, hanem szeretnék még többet látni. Csakhogy kedveskedjenek nekem, még több dolgot mutattak meg.

VILÁGOK

Emlékezetemet még tágabbra nyitották, mint korábban, hogy visszanyúlhassak a Földünk megteremtésén túli örökkévalóságokba. Emlékeztem rá, hogy Isten számos világ és galaxis teremője, sőt felfogóképességünkön túli birodalmaké, és látni akartam ezeket. Ahogy a kívánság felmerült, gondolataim erővel töltöttek el, és elragadtattam a kertből. Ezúttal két különböző fénylény kísért el, akik egyúttal vezetőim lettek. Szellemtestünk ellebbent barátaink közül, ki az űr feketeségébe.

Sebességünk növekedett, és éreztem a repülés izgalmát, azt tehettem, amit akartam, mehettem, ahová vágytam. Haladhattam gyorsan - hihetetlenül gyorsan -, vagy mehettem lassan. Élveztem a szabadságot. Beléptem az űr végtelenségébe, és rájöttem, hogy ez nem üres. Szeretettel és fénnel volt tele - Isten szellemének kézzelfogható jelenlétével. Lágý, kellemes hangot hallottam, távoli, de megnyugtató hangot, amely boldoggá tett. Zenei hanghoz hasonlított, mégis egyetemes volt, és mintha betöltötte volna a teljes űrt körülöttem. Ezt egy másik hang követte, más magasságban, és hamarosan felismertem egy dallamfélét - egy végtelen kozmikus éneket -, amely elcsendesített és megnyugtató. A hangok lágý rezgést idéztek elő, és amint megérintettek, tudtam, hogy gyógyító erővel bírnak. Tudtam, hogy bármi, amit ezek a hangok megérintenek, részesülni fog gyógyító erejükből, szellemi feloldásként hatottak, a szeretet kifejezéseként, amely gyógyír a megtört lelkeknek. A velem utazó kísérektől megtudtam, hogy nem minden zenei hang gyógyító - hogy egyes hangok képesek negatív érzelmi választ kelteni bennünk. Most értettem meg, hogy a Földön ezeket a negatív zenei hangokat a sátán használja fel, s ezek valóban képesek testi és lelki betegséget okozni nekem.

Abból, ami ezután következett, jó néhány részlet elillant már emlékezetemből, de számos benyomás megmaradt. Úgy tűnt, mintha hetek, sőt hónapok teltek volna el Isten számos teremőésének meglátogatásával. Utazás közben minduntalan éreztem Isten szeretetének megnyugtató jelenlétét. Úgy érzékeltem, hogy „visszajöttem” eredeti környezetembe, és csupán azt teszem, ami természetes. Beutaztam számos más világot - olyan bolygókat, mint amilyen a miénk is, csak tán ezek ragyogóbbak voltak, s valamennyit értelmes lények népesítették be. Mindnyájan Isten gyermekei vagyunk, és ő a végtelen teret értünk töltötte be. Jókora távolságokat utaztam be, miközben tudtam, hogy a most látott csillagok a Földről nem láthatók. Láttam galaxisokat, és könnyűszerrel átutaztam rajtuk, szinte az egyidejűség sebességével, meglátogattam világaikat, és megismertem Isten még több gyermekét, szellemi fivéreinket és nővéreinket. És ez az egész nem volt más, mint emlékezés, újra ráébredés. Tudtam, hogy jártam már ezeken a helyeken.

Sokkal később, amikor már visszatértem halandó testembe, becsapottnak éreztem magam, mert nem sikerült visszaidéznem ennek az élménynek a részleteit, de az idő múlásával megértettem, hogy erre a feledékenységre a saját érdekemben volt szükség. Ha vissza tudtam volna emlékezni a látott dicső és tökéletes világokra, akkor állandó csalódottságban élnék, és ez megzavarná saját Isten adta megbízatásomat. A becsapottság érzése félelemmel vegyes tiszteletnek és az élmény miatti mélységes hálának adott helyet. Nem kellett volna, hogy Isten megmutogasson nekem más világokat, és nem kellett volna hagynia, hogy emlékezzem rájuk. Kegyelmeből azonban nagyon sokat kaptam, olyan világokat láttam, amelyeket leghatalmasabb teleszkópjainkkal sem tudunk észlelni, és megismertem a szeretetet, amely ott is létezik.

A TEST KIVÁLASZTÁSA

Visszatértem a kertbe, és ismét találkoztam korábbi kísérőimmal. Az imént meglátogatott világokban láttam embereket, akik haladtak pályájukon és azon dolgoztak, hogy hasonlóbbá váljanak a mi Atyánkhoz, és ettől kíváncsi lettem a mi saját földi fejlődésünkre. Mi hogyan növekszünk ?

Kísérőimnek tetszett a kérdésem, és egy olyan helyre vittek, ahol számos szellem készült fel a földi életre. Felnőtt szellemek voltak - gyermek szellemmel nem találkoztam egész átélésem során. Láttam, hogy ezek a szellemek mennyire vágyódnak a Földre. Úgy tekintik az ottani életet, mint iskolát, ahol számos dolgot meg lehet tanulni, és ki lehet fejleszteni a hiányzó tulajdonságokat. Elmondták nekem, hogy mindnyájan vágytunk a Földre menni, hogy tulajdonképpen mi magunk választottuk ki számos gyengeségünket és nehéz élethelyzetünket, hogy fejlődni tudjunk. Azt is megértettem, néha olyan gyengeségeket kapunk, amelyek hasznunkra lesznek. Az Úr ellát bennünket ajándékokkal és talentumokkal is, akarata szerint. Sohase szabad összehasonlítani a magunk adottságait és gyengeségeit másokéival. Mindnyájan azzal bírunk, amire szükségünk van, egyedi esetek vagyunk. Nem fontos, hogy a szellemi gyengeségekben és ajándékokban egyenlőség legyen.

Az előttem és alattam elterülő tér egyszeriben felgöngyölödött, és mintha egy ablakot nyitottak volna ki, megláttam a Földet. Egyszerre láttam a fizikai világot és a szellemi világot. Láttam, hogy mennyei Atyánk néhány tiszta szellemi gyermeke nem szándékozott lemenni a Földre. Arra választattak ki, hogy szellemként Isten mellett maradjanak, és a földi emberek őrangyalai legyenek. Megtudtam, hogy vannak más típusú angyalok is, köztük az úgynevezett „harcos angyalok”. Megmutatták nekem, hogy az ő feladatuk háborút vívni értünk a sátán és angyalai ellen. Jóllehet mindnyájunknak van védelmezője vagy őrzője, olyan szellemek, akik segítségünkre vannak, olykor azonban a harcok angyalokra van szükségünk, hogy megvédjenek bennünket. Azt is megértettem, hogy a segítségük imával nyerhető el. Úgy láttam, hatalmas férfiak, izmos testalkatúak, és csodálatos a megjelenésük. Ők hatalmas szellemek. Pusztán rájuk tekintve megértettem, hogy a küzdelem ellenük teljesen hiábavaló. Valójában harci öltözetben vannak, sisakkal és vértesszal, és azt is láttam, hogy sokkal mozgékonyabbak, mint más angyalok. De ami mindennél jobban megkülönböztette őket, az talán a biztonság aurája volt, abszolút biztosak voltak képességeikben. Semmi gonosz meg nem tudta rettenteni őket, és ezt ők is tudták. Amikor hirtelen elvonultak valamilyen küldetésük végett (amelyet előttem nem fedtek fel), megrendített eltökélt tekintetük; tisztában voltak feladatuk fontosságával és tudták, és én is tudtam, hogy nem térnek vissza addig, amíg nem teljesítették azt.

A sátán birtokolni kíván bennünket és néha, amikor valamelyikünk ellen felvonultatja erőit, különleges védelemre van szükségünk. Igaz, mindnyájan állandó védelem alatt állunk már azzal is, hogy a sátán nem tud olvasni a gondolatainkban. Azonban olvasni tud a hozzáállásunkból, ami majdnem ugyanaz, mintha a gondolatainkban olvasna. Az auránk, a megjelenésünk kivetíti lelkünk érzéseit és érzelmeit. Isten látja ezeket, az angyalok is látják, és a sátán is látja. Sőt még rendkívül érzékeny emberek is képesek erre. Megvédhetjük magunkat azzal, ha ellenőrizzük a gondolatainkat, és engedjük Krisztus világosságát behatolni életünkbe. Amikor ezt tesszük, Krisztus világossága fog átfényleni rajtunk, és ez ténylegesen meg is jelenik egész valónkban.

Amikor ezt megértettem, ismét azokat a szellemeket láttam, akik még nem mentek le a Földre, de láttam egynémelyiküket halandó emberek felett lebegni. Láttam egy férfi

szellemet, aki megpróbált összehozni egy férfit és egy nőt a Földön, jövődöbéli szüleinek. Cupido-szerepet játszott és bizony igen nehéz időket élt meg. A férfi meg a nő szemlátomást ellentétes irányba kívánt menni, akaratlanul akadályozva ezzel az együttműködést. Ez a férfi szellem szólott hozzájuk, magyarázott nekik, megpróbálta rábeszélgni őket, hogy jöjjenek össze. Más szellemek is beavatkoztak, amikor látták a nehézségeit, felkarolták az ügyét, közülük számosan megpróbálták „terelgetni” a két fiatal.

Elmondták nekem, hogy már a szellemvilágban összekötnek bennünket bizonyos szellemi fivérekkal és nővéreikkel - ezeket aztán különösen közel érezzük magunkhoz. Kísérőim megmagyarázták, hogy összebeszélünk ezekkel a szellemekkel, hogy családként vagy barátokként jövünk a Földre. Ez a szellemi kötelék annak a szeretetnek az eredménye, amelyet egy örökkévalóságon belüli együttlét fejleszt ki bennünk egymás iránt. Arról is mi döntünk, hogy más szellemekkel azért jövünk együtt a Földre, hogy egy bizonyos tevékenységet együtt végezzünk majd. Vannak, akik egy közös ügyért akarnak egyesülni, hogy bizonyos dolgokat megváltoztassanak a Földön. A legjobbra akkor leszünk képesek, ha előre meghatározott körülmények közé kerülünk, amelyeket választott szüleinek vagy mások biztosítanak. Egyesek közülünk egyszerűen csak meg akarnak erősíteni egy már kialakult tendenciát, és ki akarják kövezni az utat azok számára, akik majd utánuk jönnek. Felismerjük azt a befolyást, amelyet egymásra fogunk gyakorolni ebben az életben, és azokat a fizikai és viselkedésbeli tulajdonságokat, amelyeket a családuktól kapunk majd. Tisztában vagyunk halandó testünk genetikai kódjával és azzal, hogy milyen lesz egyéni fizikai megjelenésünk. Ezeket mi akarjuk, és nekünk van rájuk szükségünk.

Világos lett, hogy az emlékeinket új testünk sejtjei hordozzák. Ez a gondolat teljesen új volt a számomra. Megértettem, hogy életünk minden gondolata és tapasztalata fel van jegyezve a tudatalattinkban. Fel van jegyezve a sejtjeinkben is, nemcsak a genetikai kód van minden sejtünkbe beírva, hanem valamennyi tapasztalatunk is, amelyet valaha szereztünk. Továbbá megértettem, hogy ezeket az emlékeket a genetikai kódon keresztül továbbadjuk gyermekeinknek. Ezeknek az emlékeknek a számlájára írható számos továbbadott családi vonás, például a drogfogyasztásra való hajlam, félelmek, erősségek és így tovább. Azt is megtudtam, hogy nincsenek megismételt életeink a Földön; amikor egy elmúlt életre „emlékezni” látszunk, akkor tulajdonképpen a sejtjeinkben lévő emlékeket idézzük fel.

Láttam, hogy értjük az összetett fizikai felépítésünk által ránk rótt feladatokat, és magától értetődően elfogadtuk ezeket a körülményeket.

Ugyancsak megkaptuk a szellemi tulajdonságokat, amelyekre szükségünk lesz a pályánkhoz, közülük számosat kifejezetten a saját szükségleteinkre terveztek meg. Szüleinek megvoltak a maguk szellemi tulajdonságai, amelyek közül némelyiket átadták nekünk, mi pedig megfigyeltük, hogy ők hogyan alkalmazták ezeket a képességeiket. Érésünk folyamán más tulajdonságokat is szereztünk. Most már rendelkezünk saját eszköztárunkkal, és tovább tanuljuk, hogy miként használhatjuk ezeket a képességeket, de dönthetünk úgy is, hogy egyáltalában nem alkalmazzuk őket. Függetlenül az életkorunktól, továbbra is szerezhetünk új szellemi tulajdonságokat, amelyek segítenek a régebbi és újabb helyzetekben. Mindig van választási lehetőség. Láttam, hogy mindig rendelkezünk a megfelelő tulajdonsággal ahhoz, hogy segítsünk önmagunkon, noha esetleg nem ismertük még fel, vagy nem tanultuk meg, hogyan kell azt alkalmaznunk. Szükség van rá, hogy önmagunkba tekintsünk. Bízni kell a saját képességeinkben; a megfelelő szellemi eszköz mindig a rendelkezésünkre áll.

Miután egy darabig figyeltem a szellemeket, hogyan próbálják összehozni ezt a két fiatal embert, figyelmem más szellemekre terelődött, akik előkészületeket tettek, hogy a Földre induljanak. Az egyik különösen ragyogó és dinamikus szellem éppen most lépett be édesanyja méhébe. Úgy döntött, hogy szellemileg visszamaradottként születik a világra.

Nagyon izgatott volt ettől a feladattól, és tisztában volt a növekedéssel, amelyet ő és szülei el fognak érni. Összekötötték egymással magukat ők hárman, és ezt az elrendezést már régen tervezték. Ez a szellem úgy döntött, hogy halandó életét testének fogantatásakor kezdi meg, és én figyeltem, hogy megy be a méhbe, és lép be az újonnan formált életbe. Feszülten várta, hogy megérezze halandó szüleinek nagy szeretetét.

Megtudtam, a szellem eldöntheti, hogy anyjának testébe az áldott állapot melyik szakaszában lép be. Mihelyt ott van, nyomban tapasztalni kezdi a halandóságot. Az abortusz, mint ahogyan elmondták, a természettel ellenkező dolog. A testben helyét elfoglaló szellem visszautasítást és szomorúságot érez. Tudja, hogy az a test az övé lenne, akár házasságon kívül fogant, akár nyomorék, akár pedig ha csak annyira van ereje, hogy néhány órát éljen. De a szellem szánalmat is érez anyja iránt, tudván, hogy döntését csupán hiányos ismeretei szerint hozta meg.

Láttam sok szellemet, aki csupán rövid időre indult a Földre, hogy mindössze órákat vagy napokat éljen megszületése után. Ezek a szellemek ugyanolyan izgatottak voltak, mint a többiek, mert tudták, hogy egy feladatot kell teljesíteniük. Megértettem, hogy az ő haláluk is el lett határozva már a születésük előtt - ahogyan mindnyájunké. Ezeknek a szellemeknek nem volt szüksége arra a fejlődésre, amely egy hosszabb halandó élet eredménye lenne, haláluk olyan problémákat fed majd fel, amelyek szüleik növekedését segítik elő. A szomorúság, ami ezt követi, nagyon intenzív, de rövid. Amikor ismét találkozunk, minden fájdalom elmosódik, és nem érzünk más, csak az örömet a fejlődésünk és együttlétünk felett.

Meglepett, hogy milyen sok terv és elhatározás születik mások érdekében. Mindnyájan hajlamosak vagyunk, hogy áldozatokat hozunk másokért. Minden a szellem növekedéséért történik - minden tapasztalatot, minden adottságot és gyengeséget ennek a növekedésnek az érdekében terveznek meg. E világ dolgai keveset számítanak ott-majdnem semmit. Mindent szellemi szemmel nézünk.

Mindnyájunk számára meg van állapítva az az idő, mely alatt befejezhetjük földi tanulmányainkat. Egyes szellemek csak azért jönnek, hogy megszülessenek, átéléseket biztosítsanak mások számára, aztán gyorsan eltűnnek ebből a világból. Mások magas kort érnek meg, hogy célkitűzéseiket megvalósítsák, és úgy tesznek jót másokkal, hogy lehetőséget adnak nekik a szolgálatra. Vannak, akik vezetőnek születnek, mások követőnek, katonának, gazdagnak vagy szegénynek. Jövetelük célja az lesz, hogy olyan helyzeteket és viszonyokat teremtsenek, amelyek révén megtanulunk szeretni. Mindenki, akit az utunkba vezérelnek, végső céljaink elérésében segít bennünket. Megpróbáló körülmények között leszünk vizsgáztatva, hogy látni lehessen, hogyan élünk a legfontosabb parancsolat szerint - szeressétek egymást. Mindnyájan össze vagyunk kapcsolva egymással a Földön, az egyetlen és legfőbb feladatban egyesítve, hogy megtanuljuk szeretni egymást.

Mielőtt eltűnt volna előlem ez a kép, amelyben a földi életre készülődtek, egy másik női szellem vonta magára a figyelmemet. Az egyik legbájosabb, legkellemesebb lény volt, akit valaha láttam. Lángolt az energiától, másokra is átragadó vidámságot árasztott maga körül. Csodálkozva néztem, és közben az az érzés támadt bennem, hogy szoros kötelék köt össze bennünket, az a szeretet, amelyet - tudtam - ő érez irántam. Ennek a pillanatnak az emlékét nem hozhattam egészen magammal, de azért tudom, hogy soha nem fogom elfelejteni; nem kétséges, akárhová ment is ez a szellem, valakinek a saját anyja lesz.

E halandóságot megelőző lét szemlélése közben mély benyomást gyakorolt rám a szellemek szépsége és dicsősége. Tudtam, hogy azelőtt már jártam itt, mindnyájan jártunk itt már, és mindnyájunkat betöltött a fény és a szépség. Aztán támadt egy gondolatom, mely mindnyájunkra vonatkozik: „Hát még ha látnád magadat, mielőtt megszülettél, elbámulnál az intelligenciádon, és dicső voltodon. A születés: álom és felejtés.”

A RÉSZEG EMBER

A Földre jövetel nagyon hasonlít ahhoz, amikor kollégiumot választunk és döntünk tanulmányaink felől. Mindnyájan a szellemi fejlődés különböző szintjén vagyunk, és azokra az állomásokra jöttünk, amelyek szellemi szükségleteinknek leginkább megfelelnek. Abban a pillanatban, amikor elítélünk másokat hibáik vagy fogyatékoságaik miatt, egy ugyanilyen fogyatékoságot ültetünk el magunkban. Nem rendelkezünk olyan tudással, hogy embereket pontosan megítélhetnénk. Mintegy ennek az alapelvnek az illusztrációjaként az ég felgöngyölödött, és én ismét láttam a Földet. Ez alkalommal a tekintetem egy nagyváros egyik utcasarkára összpontosult. Egy embert láttam ott, tökrészen feküdt a járdán egy épület közelében. Egyik vezetőm azt kérdezte: „Mit látsz ?

„Hát egy részeg csavargót látok, amint a saját piszkában fekszik” - mondtam, nem egészen értve, hogy miért kell ezt nézmem.

Vezetőim izgatottak lettek. Azt mondták: „Nos, megmutatjuk neked, hogy ki is ő valójában.”

Megmutatkozott előttem a szelleme, és egy nagyszerű embert láttam, fénnel telítve. Szeretet áradt lényéből, és tudomásul kellettennem, hogy még a mennyekben is nagy csodálatnak örvend. Ez a nagyszerű szellem tanítónak jött a Földre, hogy segítsen egy barátjának, aki szellemi összeköttetésben áll vele.

A barátja jól menő ügyvéd volt, akinek a saroktól néhány háznyira volt az irodája. Jóllehet a részeg semmire nem emlékezett a barátjával kötött egyezségről, a feladata az volt, hogy emlékeztesse őt mások ínségére. Megtudtam, hogy az ügyvéd természetétől fogva együttérző ember volt, de amint meglátja majd ezt a részegyet, fellobban benne a vágy, hogy többet tegyen azokért, akiknek az ő segítségére van szüksége. Tudtam, hogy meg fogják látni egymást, és az ügyvéd fel fogja ismerni a szellemet a részegben - az embert az emberben, és ez sok jótéteményre indítja majd. Soha nem fognak tudni megbeszélte szerepükről, de feladatukat akkor is teljesítik. A részeg feláldozta Földön töltött idejét egy másik ember javára. Fejlődése folytatódni fog, és a haladáshoz szükséges egyéb dolgokat később meg fogja kapni.

Eszembe jutott, hogy jómagam is találkoztam már olyan emberekkel, akik ismerősnek tünnek nekem. Már az első találkozás során közel éreztem magam hozzájuk, felismerni véltem őket, de nem tudtam, hogy miért. Most már tudom, hogy okkal keresztezték az utamat. Mindig is meghatározott kapcsolat volt velük.

Kísérőim ismét beszéltek hozzám, kizökkentve engem a gondolataimból, és elmondták, hogy soha ne ítéljek meg másokat, mert a tiszta tudás még hiányzik belőlem. Azok, akik elhaladtak a sarkon a részeg mellett, nem láthatták benne a nemes szellemet, és így külső megjelenése alapján ítélték meg. Magam is vétkezes voltam az efféle ítélezésben, magamban elítéltem másokat a jómódjuk vagy külső képességeik alapján. Most láttam, hogy igazságtalan voltam, hogy fogalmam sem lehetett róla, milyen az életük, vagy ami még fontosabb, milyen szellem lakik bennük.

Aztán az is eszembe jutott: „Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük.” De még ahogy ez az Írásból eléem jött, ebben is zavart valami. Miért lesznek velünk mindig a szegények? Miért ne tudna az Ur ellátni bennünket mindennel? Miért nem sugalmazta mindjárt az ügyvédnek, hogy ossza meg a vagyonát

másokkal? A vezetőim ismét megszakították a gondolataimat és így szóltak: „Angyalok járnak közöttetek, de nem tudjátok, kik azok”.

Meglepődtem. Aztán a vezetőim segítettek megértenem ezt. Mindnyájan szücséget szenvedünk, nem csak a szegények, és mindnyájan tettünk felajánlásokat még a szellemvilágban, hogy segíteni fogjuk egymást. De nem vagyunk készségesek, hogy megtartsuk az ígéletünket, amelyet olyan régen tettünk. Ezért az Úr angyalokat küld, hogy sugalmazzanak nekünk, hogy segítsenek hűnek maradni a kötelességeinkhez. Nem fognak erőltetni, de sugalmazhatnak. Nem tudjuk, hogy kik ezek a lények - megjelenésük olyan, mint bárkié -, de sokkal gyakrabban vannak velünk, mint hinnénk.

Nem éreztem, hogy megfeddtek volna, de rájöttem, hogy teljesen félreértettem - és alábecsültem - az Úr segítségét. Minden lehetséges segítséget megad nekünk anélkül, hogy személyes ügyeinkbe és szabad akaratunkba beleavatkoznék. Rajta kell lennünk, hogy egymást segítsük. Rajta kell lennünk, hogy meglássuk, a szegény éppen annyira megérdemli a megbecsülésünket, mint a gazdag. Hajlamosnak kell lennünk elfogadni mindenkit, még azt is, aki különbözik tőlünk. Mindenki érdemes a szeretetünkre és megértésünkre. Nincs jogunk ahhoz, hogy türelmetlenek, dühösek vagy „torkig” legyünk. Nincs jogunk lenézni vagy szívünkben elítélni másokat. Az egyetlen, amit magunkkal viszünk ebből az életből, az a jó, amit másokért tettünk. Láttam, hogy minden jótettünk és kedves szavunk százszoros áldásként hullik vissza ránk jelen életünk befejezése után. Erőnket a jótékonyságban fogjuk megtalálni.

Kísérőim meg én egy pillanatra elcsendesedtünk. A részeg eltűnt a szemünk előtt. Lelkem betelt megértéssel és szeretettel. Ó, bárcsak úgy tudnék segíteni másokon, ahogyan ez a részeg segít a barátján. Ó, bárcsak áldás lehetnék mások számára az életben. Lelkemben visszhangzott az utolsó állítás: erőnket a jótékonyságban fogjuk megtalálni.

(15)

AZ IMA

Az emberiségről rám árasztott ismeretek alázatosságra intettek az egyes lelkek mennyei megítélésével kapcsolatban. Még több világosságra és tudásra éheztem. A menny ismét megnyílt előttem, és én láttam a Földgolyót forogni az űrben. Számos fényt láttam fellövellni a Földről mint világító nyomjelzőket. Egyesek nagyon szélesek voltak, és egyenesen az égbe tartottak mint széles lézersugarak. Mások apró zseblámpák fényére emlékeztettek, megint mások csupán szikrányiak voltak. Igen meglepett, amikor elmondták, hogy ezek az erősugarak földi emberek imái.

Angyalokat láttam suhanni, hogy fogadják az imákat. Úgy szervezték meg őket, hogy a lehető legnagyobb segítséget nyújtsák. Amint ezen a szervezeten belül működtek, szó szerint embertől emberhez repültek, imáról imára, és munkájuk szeretettel és örömmel töltötte el őket. Élvezték, hogy segíthetnek, és különös örömet akkor éreztek, ha valakinek az imája elegendő intenzitással és hittel párosult, hogy nyomban válaszolni lehessen rá. Mindig a fényesebb, nagyobb imákra válaszoltak először, aztán sorban a többi imára, amíg csak mindegyiket meg nem válaszolták. Azt is észrevettem azonban, hogy a bizonytalan, ledarált imáknak kevés a fénye, nincs ereje és sokat közülük nem is hallani.

Hangsúlyozottan felhívták rá a figyelmemet, hogy minden vágyakozó ima meghallgatásra és válaszra talál. Ha nagy szükségben vagyunk vagy ha másokért imádkozunk, a sugarak egyenesen belőlünk vetülnek ki, és nyomban láthatóvá válnak. Azt is elmondták, hogy nincs nagyszerűbb ima, mint az anyáé gyermekéért. Ezek a legtisztább imák a bennük foglalt nagyon erős kívánság, és néha a kétségbeesés érzésétől. Az anya rendelkezik azzal a képességgel, hogy szívét adja gyermekeinek, és hogy hatalmasan tudjon könyörögni értük Isten előtt. Természetesen mindnyájan képesek vagyunk elérni Istent imáinkkal.

Megértettem, hogy ha vágyakozó imánkat egyszer útjára bocsátottuk, akkor el kell engednünk őket, és bízunk kell Isten hatalmában, hogy választ kapunk rájuk. Ő minden szükségünket mindig számon tartja, egyszerűen csak a hívásra vár, hogy segítsen rajtunk. Rendelkezik minden erővel, hogy teljesítse imáinkat, de ő is tartja magát a saját törvényeihez és a mi akaratunkhoz. Kérünk kell, hogy az ő akarata legyen a miénk. Bízunk kell benne. Ha egyszer igaz érzéssel kértünk tőle valamit, mit se kételkedjünk, meg fogjuk kapni.

A másokért mondott imáinknak nagy ereje van, ezek azonban csak akkor fognak teljesedni, ha nem avatkoznak be a másik szabad akaratába -vagy ha nem keresztezik mások szükségleteit. Isten ragaszkodik hozzá, hogy tegyünk meg mindent magunkért, de ugyanakkor hajlandó segíteni minden úton-módon. Ha felebarátaink hite gyenge, a mi szellemi erőink szó szerint meg tudják őket támogatni. Ha betegek, hívő imáink gyakran képesek erőt adni nekik a gyógyuláshoz, hacsak nem tapasztalatszerzést szolgál a betegségük. Ha közelinek látszik a haláluk, sohase felejtjük el kérni Istent, hogy legyen meg az ő akarata, mert különben megzavarhatjuk az illetőt az átmenet folyamatában azzal, hogy konfliktust idézünk elő benne rendeltetését illetően. A másokon való segítség határa végtelen. Sokkal több jót tehetünk családunkért, barátainkért és másokért, mint valaha is gondoltuk volna.

Mindez olyan egyszerűnek, túlságosan is egyszerűnek látszott nekem először. Mindig azt hittem, hogy az imára órákat kell fordítani. Ugy gondoltam, hogy nyaggatnunk kell az Urat, és addig nyaggatnunk, amíg nem történik valami. Nekem megvolt a magam módszere. Azzal kezdtem, hogy kértem valamit, amiről úgy gondoltam, hogy szükségem van rá. Aztán áttértem a zsarolásra, célozgatva arra, az ő érdeke, hogy segítsen rajtam. Aztán ha nem sikerült, akkor elkezdtem alkudozni, felajánlottam valami különös engedelmisségi cselekedetet vagy áldozatot, amivel kiérdemelhetem az ő áldását. Aztán kétségbeesésemben könyörgőre fogtam, és ha már semmi nem sikerült, akkor hisztériás jelenetet rendeztem. Ez a módszer sokkal kevesebb meghallgatást eredményezett, mint reméltem. Most megértettem, hogy imáim a hitetlenség megnyilvánulásai voltak. Ezek a heccek az én hitem hiányából eredtek, hogy benne van hajlandóság meghallgatni engem, de kizárólag csak a valódi szükségleteim alapján. Kételkedtem igazságosságában, sőt képességeiben, és még abban sem voltam biztos, hogy odafigyelt-e rám. Mindezek a kétségek gátat emeltek köztem és Isten között.

Most megértettem, hogy Isten nemcsak hallja imáinkat, hanem már jóval korábban tisztában van szükségleteinkkel. Láttam, hogy ő és angyalai szívesen meghallgatják imáinkat. Láttam, hogy boldogan teszik ezt. Azonban azt is láttam, hogy Istennek van egy olyan felettünk álló nézőpontja, amelyet sohase tudunk felfogni. Ő látja örök múltunkat és jövőnket, és azt, hogy az örökkévalóságban mire van szükségünk. Végtelen szeretetében e szerint az örökkévaló és mindenekfelett álló perspektíva szerint hallgatja meg imáinkat. Minden imát tökéletesen hallgat meg. Megláttam, hogy soha nem szükséges szakadatlanul ismételgetni a kívánságaimat, mintha nem értené meg. Hitre és türelemre van szükség. Ő nekünk szabad akaratot adott, mi pedig hagyjuk, hogy az ő akarata munkálkodjék életünkben, amikor hívjuk őt.

Megértettem azt is, hogy milyen fontos megköszönni Istennek, amit kapunk tőle. A hála

örökkévaló erény. Alázattal kell kérnünk, és hálával kell elfogadnunk. Minél inkább köszönetet mondunk Istennek a kapott áldásért, annál tágabbra tárjuk az ajtót további áldásai előtt. Túlsorduló vágya az, hogy áldásában részesítsen bennünket. Ha megnyitjuk a szívünket és elménket áldásainak befogadására, mi magunk is túlsordulóan töltekezhetünk vele. Tudni fogjuk, hogy ő él. Hasonló-akká válhatunk magukhoz az angyalokhoz, ha segítünk a szükségét szenvedőkön. Imában és szolgálatban fényleni fog a mi világosságunk. A szolgálat a lámpásunkba tölthető olaj, amelynek az együttérzés és a szeretet a forrása.

(16)

A FÉRFIAK TANÁCSA

Kísérőim és én még mindig a kertben voltunk, és amikor ismét felismertem a környezetemet, a Föld képe eltűnt előlem. A kertből egy nagy épületbe vezettek. Amikor beléptünk, mély benyomást tettek rám a ház részletei és különleges szépsége. Ott az épületek tökéletesek; minden vonal és szöglet és minden részlet tökéletesen illeszkedik az egészhez, a teljesség és a magától értetődőség érzését kelti. Minden építmény, minden alkotás művészi munka ott.

Egy terembe vezettek, amely különleges módon és különleges célra épült. Belépve egy csoport férfit láttam ülni egy vese alakú asztal hosszabbik oldala mentén. Odavezettek, és meg kellett állnom velük szemben az asztal belső oldalán. Egy valami azonnal meglepett: tizenkét férfi volt ott - férfiak -de nők nem.

Mint meglehetősen független gondolkodót, érzékenyen érintett a nők szerepe a világban. Fontosnak tartottam az egyenlőséget és azt, hogy igazságosan bánjanak a nőkkel. Nagyon szilárd véleményem volt a képességeikről a férfiakkal való összehasonlításban, hogy tudniillik a legtöbb kérdésben ugyanúgy megállják a helyüket. Kedvezőtlen véleményem is lehetett volna erről a Férfiak Tanácsáról, amelyben nem szerepeltek nők, de már korábban megtanultam újfajta nézőpontból szemlélni a férfiak és a nők különböző szerepét. Erre az ismeretre korábban tettem szert, akkor, amikor a Föld teremtését szemléltem. Akkor láttam a különbséget Ádám és Éva között. Megmutatták nekem, hogy Ádám sokkal elégedettebb volt az Édenkert körülményeivel, míg Éva sokkal nyughatatlanabb volt. Megmutatták, hogy Éva annyira kétségbeesetten szeretett volna anya lenni, hogy ezért még a halált is hajlandó lett volna vállalni. Éva nem „esett” kísértésbe, amennyiben tudatos elhatározással hozta létre a várandósságához szükséges körülményeket, és az ő kezdeményezése volt az is, ami végül is Ádámot rábírta, hogy elvegye a gyümölcsöt. Azzal, hogy leszakították a gyümölcsöt, az emberiséget halandóvá tették, ennek következtében szükségszerűen vannak gyermekeink - de meg is kell halnunk.

Láttam Isten szellemét Éván nyugodni, és megértettem, hogy a nők szerepe mindig is különleges lesz a világban. Láttam, hogy a nők érzelmi felépítése lehetővé teszi, hogy a szeretet iránt fogékonyabbak legyenek, és hogy Isten szelleme még teljesebben nyugodjék meg rajtuk. Megértettem, hogy anyai szerepük, minthogy alkotók, a szó szoros értelmében különleges kapcsolatba hozta őket Istennel.

Megismertem a veszélyt is, amely a sátán részéről fenyegeti a nőket. Láttam, hogy ugyanúgy csábít a világban, mint ahogy tette ezt az Éden-kertben. Megpróbál tönkretenni

családokat, és ezzel az emberiséget, a nők elcsábításával. Ez nyugtalanná tett, de tudtam, hogy igaz. Terve nyilvánvalónak tűnt. A nőket nyughatatlanságukon át támadja meg, felhasználva érzelmeiket - ugyanazokat az érzelmeiket, amelyek lökést adtak Évának, hogy cselekedjék, amikor Ádám nagyon is elégedett volt a helyzetével. Felismertem, hogy a férj és a feleség közötti viszonyt támadja meg, eltávolítja a házaspárt egymástól, a szexet és a vágyat használva fel vonzerőként, hogy lerombolja az otthonukat. Láttam, miként mennek tönkre a gyerekek a szétzilált otthonokban, és hogy miként nehezedik az asszonyokra a félelem és talán a büntudat is - büntudat, minthogy látják széthullani családjukat, és a félelem a jövő miatt. A sátán pedig ezt a félelmet és büntudatot használja fel, hogy tönkregtegye az asszonyokat és Isten által kijelölt földi feladatukat. Elmondták, hogy ha egyszer a sátán megnyerte az asszonyokat, a férfiak könnyen követik őket. Így kezdtem megérteni a különbséget a férfiak és a nők szerepe között, és egyúttal megértettem e szerepek szükségességét és szépségét is.

Ebben az új szemléletben nem volt többé kifogásom az ellen, hogy a Tanács kizárólag férfiakból áll. Elfogadtam tényként, hogy nekik is megvan a szerepük, mint ahogy nekem is. A férfiak szeretetet sugároztak felém, és azon nyomban megbékélve tekintettem rájuk. Összehajoltak, hogy tárgyaljanak egymással. Aztán az egyikük beszélni kezdett hozzám. Azt mondta, hogy idő előtt haltam meg, és vissza kell térnem a Földre. Éreztem a szavaikból, fontosnak tartják, hogy visszatérjek a Földre, mert missziót kell teljesítenem, de a szívemben ellenállás volt. Ez az én otthonom, és úgy éreztem, nem tudnak olyat mondani, ami meggyőzne arról, hogy el kell hagynom. A férfiak ismét tanácskoztak, és megkérdezték, akarom-e áttekinteni az életemet. A kérdésben szinte parancsot éreztem. Haboztam; senki nem kívánja halandó múltját áttekinteni a tisztaságnak és szeretetnek ezen a helyén. Azt mondták, fontos lenne megnéznem, így hát beleegyeztem. Fény jelent meg az egyik oldalon, és a Megváltó szeretetét éreztem magam mellett.

Egy lépést balra léptem, hogy lássam az áttekintést. Azon a helyen zajlott le, ahol az előbb álltam. Különösen éles hologramoknak tekinthető formákban jelent meg az életem előttem, de rendkívüli sebességgel. Magam is meglepődtem, hogy ennyi információt ilyen gyorsasággal fel tudok fogni. Sokkal többet voltam képes felfogni és befogadni, mint amennyire életem eseményeiből egyáltalán emlékeztem. Nemcsak a saját érzéseimet éltem át újra az egyes eseményekkel kapcsolatban, hanem azokat az érzéseket is, amelyeket a körülöttem lévők éreztek, átéltem a velem kapcsolatos gondolataikat és érzéseiket is. Voltak alkalmak, amikor egyes dolgok valamilyen új módon világosodtak meg előttem. „Igen - mondtam magamban. - Ó, igen. Most már értem. Jé, ki gondolta volna ? Hát persze, így van értelme.” Aztán láttam a csalódásokat is, amelyeket másoknak okoztam, és összehúztam magam, amikor az ő csalódottságérzésük eltöltött, és büntudat fogott el. Felismertem minden szenvedést, amit én okoztam, és magam is átéreztem. Reszketni kezdtem. Láttam, hogy mennyi bánatra adott okot rossz természetem, és szenvedtem a szomorúságtól. Láttam önzésemet, és a szívem feloldozásért sírt. Hogy is lehettem ilyen nemtörődöm ?

Mind e fájdalmak közepette megéreztem, amint áradt felém a Tanács szeretete. Megértően és megbocsátással nézték életemet. Mindent figyelembe vettek velem kapcsolatban; miképpen nevelkedtem, mire tanítottak, milyen fájdalmakban volt részem másoktól, és milyen lehetőségeket nyújtottak nekem vagy vontak meg tőlem. Tudatossá vált bennem, hogy a Tanács nem ítélkezik felettem, én magam ítélem meg magamat. E férfiak szeretete és szánakozása teljes volt. Belátásuk irántam egy percre sem csökkent. Különösen hálás voltam szeretetükért, amint életem áttekintésének következő fázisa vonult el előttem.

Megmutatták nekem a „hullámkeltési effektust”, amint azt leírták. Láttam, hogy milyen gyakran voltam rossz emberekhez, és hogyan fordultak azok mások felé, és követték el ugyanazt a rosszat. És ez a lánc folytatódott egyik áldozattól a másikig, mint afféle dominó-

kör, amíg csak vissza nem érkezett a kiindulópontához, az elindítóhoz. A hullámlökések elindultak, majd visszatértek. Sokkal több embert bántottam meg, mint amennyiről tudtam, és fájdalmam megsokszorozódott, elviselhetetlenné vált.

A Megváltó hozzám lépett, csupa megértéssel és szeretettel. Szellemem erőt adott nekem, ő pedig azt mondta, hogy túlságosan kritikusan ítélem meg magamat. „Túl kemény vagy önmagadhoz” -mondta. Aztán megmutatta nekem a hullámkeltési effektus ellenkező oldalát. Láttam, amint valami kedveset tettem, az önzetlenségnek valami egyszerű esete volt ez, és ismét láttam, ahogy a hullámok elindulnak. A barátnőm, akivel kedves voltam, válaszul kedves volt egy másik barátjával, és a lánc folytatódott. Láttam, hogyan erősödik fel a szeretet és a boldogság mások életében annak az én egyszerű kis cselekedetemnek a nyomán. Láttam boldogságukat megnövekedni, és ennek életükre gyakorolt elég jelentős pozitív hatását. Fájdalmamat öröm váltotta fel. Éreztem a szeretetet, amelyet ők éreztek, és éreztem az örömet is. S mindez egyetlen aprócska kedvességből eredt. Egy erőteljes gondolat ragadott meg, és én újra meg újra ismétellem magamban: „Valóban a szeretet az egyetlen dolog, ami számít. Valóban az egyetlen dolog, ami számít, és a szeretet öröm!” Eszembe jutott az Írás, amikor azt mondja; „Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek” (János 10: 10), és a lelkem eltelt e bőség örömeivel.

Olyan egyszerűnek látszott. Ha kedvesek vagyunk, örömben lesz részünk. És hirtelen elém állt a kérdés: „Miért nem tudtam én ezt eddig?” Jézus vagy a férfiak egyike felelt, és a válasz mélyen belém vésődött. A lelkem legmélyére hatolt, mindörökké megváltoztatva nézetemet a megpróbáltatásokról és az ellenszegülésről. „A Földön éppúgy szükséged van a negatív tapasztalatokra, mint a pozitívakra. Mielőtt részed lehetne az öröm érzésében, meg kell ismerned a bánatot.”

Most hát minden tapasztalatom új értelmet kapott. Rájöttem, hogy igazi tévesztések nem is történtek életemben. Minden élmény eszköz volt számomra a növekedéshez. Minden kellemetlen élmény lehetővé tette, hogy jobban megértsem önmagamat, amíg csak el nem tudom kerülni ezeket az átéléseket. S ugyanakkor láttam magamban megnövekedni a mások megsegítésére való készséget. Sőt azt is láttam, hogy számos élményemet az őrangyalok „hangszerelték”. Az egyik tapasztalat szomorú volt, a másik örömteli, de mindegyiket úgy tervezték, hogy az ismeret magasabb szintjére emeljen. Láttam, hogy az őrangyalok velem maradtak a megpróbáltatásaim során, a tőlük telhető minden módon segítségemre voltak. Egyszer sok őrangyal vett körül, máskor csak néhány, szükség szerint. Életem áttekintése során láttam, hogy ugyanazt a hibát gyakran megismételtem, ugyanazt a bántó tettet újra és újra elkövettem, míg végre megtanultam a leckét. De azt is láttam, hogy mennél többet tanulok, a lehetőségeknek annál több ajtaja nyílik meg előttem. És szó szerint megnyíltak. Számos dologról, amelyekről azt hittem, hogy magamtól tettem, kimutatták, hogy isteni segítség teljesítette ki.

Így aztán az áttekintés negatív élményből hamarosan igen pozitívvá változott. Önmagamat is megváltozott szemszögből, bűneimet és gyengéimet többdimenziós fényben láttam. Igen, fájdalmasak voltak számomra és mások számára is, de alkalmat nyújtottak a tanulásra és arra, hogy he-lyesbítsem gondolkodásomat és viselkedésemet. Megértettem, hogy a megbocsátott bűnök eltöröltetnek. Olyan ez, mintha egy újfajta felismeréssel, az élet új irányulásával el lennének törölve. Ez az újfajta felismerés aztán elvezet engem a bűn természetes eltörléséhez. És jöllehet a bűn eltörlöttetik, az élmény nevelő hatása megmarad. Ilyen módon a megbocsátott bűn segít a növekedésben, és fejleszti azt a képességemet, hogy másokon segítek.

Ez a megnövekedett tudás megmutatta a szükséges távlatot, hogy igazán meg tudjak bocsátani önmagamnak. És felismertem, hogy minden megbocsátás az önmegebocsátásból ered. Ha nem tudok megbocsátani önmagamnak, akkor képtelen vagyok igazán

megbocsátani másoknak. És meg kell bocsátanom másoknak. Amit adok, azt kapom. Ha megbocsátást akarok, megbocsátást kell adnom. Azt is láttam, hogy a másokban leginkább megbírált - és legkevésbé megbocsátott - viselkedés szinte ugyanaz volt, amit én is gyakoroltam, vagy féltem, nehogy én is így tegyek. Megrettentem saját gyengeségeim másokon látott példájától, vagy a saját lehetséges gyengeségeimtől.

Láttam, hogy milyen romboló lehet az evilági dolgok utáni vágyódás. Minden valóságos növekedés szellemi síkon zajlik, és a világi dolgok, mint a birtoklás és a zabolátlan étvágy, tompítja a szellemet. Isteneinkké válnak, a húshoz kötöznek bennünket, és többé nem tudjuk szabadon átélni a növekedést és örömet, amelyet Isten szán nekünk.

És ismét elmondták, ezúttal nem szavakkal, hanem megértetve, hogy az életben a legfontosabb dolog úgy szeretni másokat, mint önmagamat. De ahhoz, hogy úgy szeressek másokat, mint önmagamat, először magamat kell valóban szeretni. Krisztus szépsége és fénye bennem volt - ő látta! -, és most nekem is fel kellett kutatnom és megtalálnom magamban. Mintha csak egy parancs lett volna, éppen ezt tettem, és így megláttam, hogy elnyomtam önmagamban saját lelkem eredeti szeretetét. Hagynom kell, hogy ismét sugározzék, mint egykor.

Életem áttekintése véget ért, és a férfiak csendben ültek, tökéletes szeretetüket árasztva felém. A Megváltó ott volt az ő fényében, mosolyogva, haladásommal elégedetten. A férfiak ekkor ismét összedugták a fejüket, majd odafordultak hozzám. „Nem fejezted be a küldetésedet a Földön - mondták. Vissza kell menned. De nem fogunk kényszeríteni, a döntés a tiéd.”

Habozás nélkül mondtam: „Nem, nem. Nem mehetek vissza. Én ide tartozom. Ez az én otthonom.” Szilárdan álltam, tudván, semmi sem bírhat rá, hogy a távozás mellett döntsék.

A férfiak egyike szólt, ugyancsak határozottan: „Befejezetlen a munkád. Legjobb, ha visszatérsz.”

Nem fogok* visszamenni. Már mint gyermek megtanultam, hogyan kell megnyerni egy csatát, és most bevettem minden fortélyomat. Levettem magam és sírni kezdtem. „Nem megyek vissza - bömböltem -, és senki nem vehet rá! Itt maradok, ahova tartozom. Elegem van a Földből!”

Jézus nem messze állt tőlem, valamivel jobbra, és még mindig árasztotta ragyogó fényét. Most előrejött, és éreztem együttérzését. De az együttérzése keveredett egyfajta derűvel, még mindig örömet lelve bennem, megértve a helyzetemet, és én éreztem az ő empátiáját maradni vágyásommal kapcsolatban. Felkeltem, ő pedig így szólt a Tanácshoz: „Mutassuk meg neki, hogy mi a küldetése.” Aztán visszafordult hozzám és így szólt: „Úgy hozzuk a tudomásodra a küldetésedet, hogy világosabb lehessen a döntésed. Utána azonban döntened kell. Ha visszatérsz a földi életedbe, akkor a küldetésed és sok minden, amit itt láttál, ki fog törölni az emlékezetedből.”

Vonakodva egyeztem bele, és megmutatták küldetésemet.

Azután már tudtam, hogy vissza kell jönnöm. Bármennyire visszautasítanám is, hogy otthagyjam a szeretet és fény dicsőséges világát a nehézségek és bizonytalanságok világáért, küldetésem szükségessége kényszerít, hogy visszatérjek. De előbb ígéretet kaptam minden jelenlévő személytől, beleértve Jézust is. Megígértettem velük, hogy mielőtt befejeztem küldetésemet, hazahoznak ide. Egy perccel sem akarok több időt tölteni a Földön, mint amennyi szükséges. Az én otthonom náluk van. Elfogadták a feltételeimet, és elindítottak a visszatérés útján.

A Megváltó aztán odajött hozzám és elmondta, hogy mennyire meg van elégedve a döntésemmel. Figyelmeztetett, hogy ha visszatérek a Földre, nem fogok emlékezni rá, mit láttam a küldetésemre vonatkozóan. „Amíg a Földön vagy, ne azt firtasd, hogy mi a küldetésed - mondta -, arra sor kerül majd a maga idejében.”

„Ó, milyen jól ismer” - gondoltam. Tudtam, hogy ha a Földön visszaemlékezem a küldetésemre, akkor elvégzem, amilyen gyorsan, és valószínűleg amilyen hatástalanul csak lehet. Minden a Megváltó szavai szerint történt. Küldetésem részletei kitörlődtek az emlékezetemből. Még egy célzás se maradt, és különös, nem is kívánom firtatni. Az Úr ígéretének - hogy mihamarabb a küldetésem befejeztem, nyomban visszahoz ide, utolsó szavai még itt csengenek a fülemben: „A földi napok rövidek. Nem leszel sokáig ott, és vissza fogsz térni ide.”

(17)

A BÚCSÚ

Hirtelen angyalok ezrei vettek körül. Túláradóan elégedettek voltak, hogy megszületett az elhatározásom, és visszatérek. Hallottam az új-jongásukat, szeretettel és bátorítással támogattak.

Amint körülnéztem, szívem majd elolvadt attól a szeretettől, amely felém áradt belőlük. Énekelni kezdtek. Nincs zene, amit életemben hallottam, még a kert muzsikáját is beleértve, ami ehhez hasonlítható lenne. Nagyszabású, dicsőséges, megindítóan fenséges volt, és kifejezetten nekem szólt. Túláradó volt. Rögtönöztek, nem betanult részleteket énekeltek, közvetlenül ott tudták és érezték a dalt. Hangjuk tiszta, és minden egyes hang áttetsző és édes volt. Nem emlékszem már arra, amit énekeltek, de azt mondták, hogy fogom még hallani őket. Gátlástalanul sírtam, elmerülve szeretetükben és mennyei muzsikájukban, alig hihettem, hogy egy olyan jelentéktelen lélek, mint az enyém, egy ilyen Isten-imádás központjába kerülhet. És tudtam, hogy senki sem jelentéktelen az örökkévalóságban. Minden lélek végtelenül értékes. Amint szellemem túláradt az alázattól és a hálától, egy utolsó látomásom volt a Földről.

Amikor az egek megnyíltak, láttam a Földet, az emberek milliárdjaival. Láttam a létért való tülekedésüket, tévesztéseiket, szeretetre találásukat, halál fölötti fájdalomukat, és láttam az angyalokat felettük lebegni. Az angyalok név szerint ismerték az embereket, és közelről vigyáztak rájuk. Lelkesedtek, ha valami jót tettek, és elszomorodtak, ha valamit hibáztak. Odalibbentek, hogy segítsenek, irányítást vagy védelmet nyújtsanak. Láttam, hogy szó szerint angyalok ezreit tudjuk lehívni segítségül, ha hittel kérjük. Láttam, hogy mi mindnyájan egyenlőek vagyunk az ő szemükben, nagyok vagy kicsik, tehetségesek vagy nyomorékok, vezetők vagy követők, szentek vagy bűnösök. Mindnyájan értékesek vagyunk, és gondosan vigyáznak ránk. Szeretetük soha el nem hagy.

A látomás lezárult, utoljára megnéztem magamnak örökkévaló barátaimat, a két nőt, aki vezetett, a három hűséges kísérő angyalt, és megannyi mást, akiket megismertem és megszerettem. Hatalmasak, nemesek, dicsőségesek voltak, s én tudtam, hogy lelkükből csupán egy villanásnyit láttam. Abban a kiváltságban volt részem, hogy betekinthessem a mennyország egy parányi előterébe, egy paradicsomi otthon részecskéjébe. Legszebb álmaimat meghaladó tudás létezik ott, és azoknak a szívében, akik ott laknak. Tervek, utak

és igazságok várnak ránk ott, közülük nem egy örökkévalóan régi, néhányat pedig még meg kell alkotni. Egy villanásnyit megmutattak nekem a menny dolgaiból, és mindig kincsem marad ez a bepillantás. Tudtam, hogy az angyalok éneke, amely szívemet szeretettel töltötte meg, lesz az utolsó dicső tapasztalatom abban a világban. És amint továbbra is árasztották rám szeretetüket és támogatásukat, sírni kezdtem. Indultam hazafelé.

(18)

VISSZATÉRÉSEM

Nem mondta senki, hogy Isten veled. Egyszeriben ott találtam magam ismét a kórteremben. Az ajtó még mindig félig nyitva, a lámpa égett a mosdókagyló fölött, testem pedig az ágyon a takarók alatt. A levegőben álltam, néztem le rá, és tele voltam ellenérzéssel. Hidegnek és nehéznek látszott, és öreg kezeslábasra emlékeztetett, amelyet sárban és mocsokban hempergettek meg. Összehasonlításként: én úgy éreztem magam, mint aki éppen most vett egy hosszú, üdítő zuhanyt, és most fel kell öltönie ezt a nehéz, hideg, sáros öltözetet. De hát tudtam, hogy meg kell tennem - megígértem -, és hogy sietnem kell. Ha még egy percig habozom, elveszítem a bátorságom és elmenekülök. Szellemem gyorsan visszacsúszott a testembe. Amikor megtörtént, a végrehajtás valami természetes folyamatnak tűnt, amelyet kevésbé tudtam befolyásolni.

A test rettenetes súlya és hidegsége elrémitő volt. Egész bensőmben reszketni kezdtem, mintha sokváltos áramot engedtek volna át rajtam. Ismét éreztem testem fájdalmát, a betegséget, és vigasz-talhatatlanul levertem. A szellemi szabadság öröme után ismét a hús foglya voltam.

Ahogy a test csapdájában feküdtem, az én három régi barátom jelent meg ismét az ágyamnál. Az én kedves szerzeteseim, irányító szellemeim jöttek vigasztalni. Olyan rettenetesen gyenge voltam, hogy még üdvözölni sem tudtam őket, ahogy szerettem volna. Ők voltak az én utolsó kapaszkodóim annak a szeretetbe és tisztaságba, ahol jártam, és teljes szívemmel nyúltam volna feléjük, hogy megköszönjem drága és örök barátságukat. Még egyszer el akartam mondani, hogy: „Szeretlek benneteket”. De csak könnyekkel telt szemmel tudtam rájuk nézni, és reméltem, hogy megértenek.

Nem kellett beszélni, mindent értettek. És csendben álltak a közelemben, a szemembe néztek, sugározták rám a szeretetet, eltöltöttek azzal a szellemmel, amely minden fájdalmat legyőz. Néhány drága másodpercig néztünk egymás szemébe, és szólt a szív a szívhez. Azokban a pillanatokban azt az üzenetet adták át nekem, amelyet mindig kincsként őrzök mint örökké tartó barátságunk titkos zálogát. Szavaik és jelenlétük igencsak megnyugtató. Tudtam, hogy nemcsak az érzéseimet ismerik, hanem az új életem útját is, a fájdalmat, amelyet el kell viselnem szeretetük elvesztése miatt, a földi élet ismételt kihívásai miatt, az előttem álló nehéz utak miatt. Meg voltak elégedve elhatározásommal, hogy visszajövök a Földre. Helyesen döntöttem. „De most - mondták - pihenj egy darabig.” És rendkívüli békés és megnyugtató érzést árasztottak felém. Ez elborított, s abban a pillanatban mély, gyógyító álomba merültem. Ahogy belemerültem az álomba, úgy éreztem, hogy szépségbe és szeretetbe burkoltak.

Nem tudom, mennyi ideig aludtam. Amikor ismét kinyitottam a szememet, hajnali két óra volt. Több mint négy óra telt el a halálom óta. Hogy mennyi időt töltöttem ebből a

szellemvilágban, azt nem tudom, de a négy óra nem tűnt közel sem elég hosszúnak mindahhoz képest, ami velem történt. Nem tudtam, hogy bármilyen orvosi tevékenységet végeztek volna körülöttem, hogy újraélesszenek, vagy hogy egyáltalán valaki járt-e bent, hogy megnézzen. Pihentnek éreztem most magam, de még mindig nem tudtam lerázni a mélységes depressziót. Aztán elkezdtem újraélni az élményeimet, hagytam, hogy átjárják az elmémet, és csodálkozás töltött el, hogy tulajdonképpen meglátogattam a világ Megváltóját, és ő a karjaiba vett. Erősebbnek kezdtem érezni magam, amikor visszaemlékeztem arra a tudásra, amelyet az ő jelenlétében kaptam, és tudtam, hogy az ő fénye továbbra is erőt és nyugalmat fog adni a szükség óráiban.

Már-már ismét behunytam a szemem, hogy álomba merüljek, amikor mozgást észleltem az ajtóban. Megpróbáltam a könyökökre emelkedni, hogy jobban odalássak, és egy kis teremtmény dugta be a fejét. Félelmemben visszalapultam. Aztán egy másik jelent meg. Groteszk, és egyben az elképzelhető legrejtélyesebb külsejű figurák voltak. Öten jöttek be az ajtón, és engem megbénított a félelem. Félig emberi, félig állati jelenségek voltak - alacsony, izmos lények hosszú karmokkal vagy körmökkel, és vad, bár emberi pofával. Acsarkodva, morogva és sziszegve közeledtek hozzám. Tele voltak gyűlölettel, és én tudtam, hogy meg akarnak ölni. Megpróbáltam sikítani, de vagy túlságosan gyenge voltam, vagy túlságosan megbénított a félelem ahhoz, hogy mozdulni tudjak. Teljesen kiszolgáltatott voltam, ahogyan egy-két méternyire megközelítették az ágyat.

Hirtelen egy hatalmas fénykupola, mintha csak üvegből lenne, ereszkedett le rám, és a teremtmények támadásba lendültek, láthatóan felismerve, hogy ez fenyegető rájuk nézve. A kupola megvédett engem rettenetes ütéseiktől, megpróbáltak rámászni, hogy jobb támadási pontot találjanak. De a kupola túl magas volt, nem tudtak felmászni rá, és ettől egyre csalódottabbak lettek. Üvöltöztek, átkozódtak, sziszegtek és köpködni kezdtek. Én teljesen rémült voltam ágyam fogságában. A teremtmények kitartóak voltak, és én nem tudtam, hogy a kupola kitart-e. Azt se tudtam, hogy miből van.

Amikor már azt hittem, nem bírom tovább, hogy a félelem teljesen úrrá lesz rajtam, az én három imádkozó angyalom, a szerzetesek léptek ismét a terembe, és a lények menekültek. Az angyalok azt mondták, hogy ne féljek, védelem alatt állok. Elmondták, hogy az ördög dühös lett a döntésem miatt, hogy visszatérek a Földre, és ezeket a hatalommal bíró démonokat küldte, hogy pusztítsanak el. Elmagyarázták, hogy a kupola fölöttem és körülöttem marad további életemben. Azt is mondták, meglehet, hogy a démonok megpróbálnak elkapni megint, és lehet, hogy látni vagy hallani fogom őket a jövőben is, de a kupola meg fog védeni. „Azt is tudd meg - mondták -, hogy mi mindig a közeledben vagyunk, hogy segítsünk és bátorítsunk”. Néhány pillanat múlva, a legnagyobb bánatomra, a barátok elmentek.

Ez volt az utolsó találkozásom az én három irányító angyalommal. Én szeretettel hívom őket a szerzeteseimnek, de tudom, hogy ők az örökkévalóságban az én három legközelebbi barátom. Örömmel és remegő szívvel várom azt a napot, amikor ismét átölelhetjük egymást, és feleleveníthetjük örökkévaló barátságunkat.

A démonok ismét előjöttek, amikor az angyalok elmentek, de a kupola távol tartotta őket. A telefonért nyúltam, felhívtam a férjemet, és elkezdtem neki magyarázni, hogy démonok vannak a szobámban. Úgy gondolta, hogy hallucinálok, és az egyik lányunkra bízta, hogy beszélgesse velem telefonon, míg ő gyorsan a kórházhoz robogott. Tíz perccel később Joe belépett az ajtón. Ő nem láthatta a lényeket a szobában, hát odajött az ágyam mellé, és fogta a kezem, míg én megpróbáltam elmesélni neki, hogy mi történt. A teremtmények hamarosan lemondtak rólam, ismét elmentek, és vissza se jöttek azon az éjszakán. Megkönnyebbültem, és kezdtem megnyugodni. Aztán megpróbáltam mesélni Joe-nak a halálélményemről. Nem mentem bele nagyon a részletekbe, de ő megértette, hogy valami

jelentős dolog történt, és tele volt szeretettel és együttérzéssel irántam. Lehet, hogy az angyalok elmentek, de most ott volt Joe, nyugtatóan és védelmezően. Meglehet, hogy az a szeretet, amely belőle áradt, nem volt olyan erőteljes, mint az angyaloké vagy Krisztusé, de akkor is csodálatos volt, és igen megnyugtató. Meglehet, hogy az a szeretet, amelyet mi halandók érzünk egymás iránt, tökéletlen, de még úgy is nagy gyógyító és megtartó ereje van.

Amíg Joe ott tartózkodott mellettem, szellemem ki-be járt a két világ között, mintha a visszatérésem nem lett volna tökéletes. Emlékszem, hogy orvosok és ápolónők dolgoztak rajtam; nem tudom, hogy mit végeztek, sőt azt sem, hogy mennyi ideig voltak ott, de éreztem erőfeszítéseik feszültségét és nyugtalanságát. Ez alatt az idő alatt továbbra is láttam a szellemvilágot, s számos csodás dolgot tekintettem meg - mind ebből, mind a másik világból. Aztán még egy hatalmas élményben volt részem, nem látomás, hanem látogatás formájában.

Egy szépséges kislány jött be a szobába. Két-három éves lehetett, és az egyetlen gyermek, akit szellemként láttam. Aranyszínű fény áradt belőle, megvilágítva a szobát, amerre csak ment. Szemlátomást rendkívül vonzódott Joe-hoz, és amikor az orvosok és ápolónők egy pillanatra kimentek a szobából, megkérdeztem a férjem, hogy látja-e őt. Nem látta. A kislány olyan bájos volt, mint egy balerina, szinte a lábujjai hegyén járt, és apró mozdulatokat tett, mintha táncolna. Meg voltam lepve közvetlenségén, természetességén és báján. Odament Joe-hoz, és ráállt a cipője orrára. Ott egyensúlyozott a lábán, míg a másik lábát hátralendítette, mint egy táncosnő, és előrehajolt, hogy elérje Joe nadrágzsebét. Egészen megbűvölt ez a mozdulat. Kérdeztem, hogy mit csinál. Megfordult és nevetett, huncutul mosolygott, és én tudtam, hogy hallott engem. De nem válaszolt. Érzékeltem belső örömét, a tiszta, kibuggyanó boldogságot, ami belülről eltöltötte. Aztán eltűnt a szemem elől, és többé nem jelent meg, de én tudtam, hogy soha nem fogom elfelejteni.

Az elkövetkező néhány órában ápolónők és orvosok jártak ki-be, ellenőrizni engem. Jóllehet sokkal több figyelmet szenteltek nekem, mint az elmúlt éjszaka, sem Joe, sem én nem osztottuk meg az élményeinket velük. Másnap reggel az egyik orvos azt mondja: „Valóban nehéz éjszakája lehetett. El tudja mondani, hogy mit élt át?” Úgy találtam, hogy nemigen mondhatom el, és ezért azt mondtam, hogy rémálmaim voltak. Felfedeztem, hogy nagyon nehéz beszélnem a túlvilági utamról, és nem sokkal előbb még Joe-val sem akartam közölni többet. Úgy tűnt, ha elmesélem, felhígul az átélés. Az élmény szent volt. Néhány hét eltelt, és én többet is elmondtam Joe-nak és az idősebb gyerekeknek. Nyomban mellém álltak, kibeszélték belőlem a félelmet, hogy elmondjam a családomnak, mi történt velem. Rengeteg tanulnivalóm és fejlődnie volt az előttem álló években. Tulajdonképpen az elkövetkezők lesznek életem legnehezebb éve.

(19)

FELÉPÜLÉSEM

Egyre mélyebb búskomorságba merültem. Nem tudtam elfelejteni a szellemi világ szép és békességes helyszíneit, és kimondhatatlanul vágyódtam oda vissza. Ahogy a világ örvénylett körülöttem, félni kezdtem az élettől, időnként már gyűlöltem is, és könyörögtem a halálért. Kértem Istent, hogy vigyen haza, és kértem, kértem, hogy oldozzon fel engem ebből az életből és ismeretlen küldetésemből. Tériszonyom lett, féltem elhagyni a házat.

Emlékszem olyan időkre, amikor kinéztem az ablakon a postaládákra és azt kívántam, bárcsak lenne bátorságom kimenni odáig. Magamba süllyedtem, lassú halállal haldokoltam, és bár Joe meg a gyerekek csodálatosan segítőkészek voltak, tudtam, hogy egyre távolodom tőlük. Végezetül is a családom iránt érzett szeretet mentett meg. Megértettem, hogy az önsajnálatom nem tisztességes velük szemben, hogy ismét be kell kapcsolódnom az életbe, erőt venni magamon, hogy magam mögött hagyjam a szellemi világot, és továbblépjek. Kényszerítettem magam, hogy elhagyjam a házat, és fokozatosan bekapcsolódtam a gyermekeim körüli tevékenységekbe - az iskolai munkába, játékonysági szolgálatba, egyházi csoportokba, táborozásokba, családi nyaralásba és így tovább. Ez persze nem egyszerre történt, de megint tudtam örülni az életnek. Habár szívem soha igazán nem hagyta el a szellemi világot, az itteni élet iránti szeretetem kivirult és erősebb lett, mint valaha.

Öt évvel halálélményem után felébredt bennem a kívánság, hogy visszamenjek a kórházba, kideríteni, mi is történhetett velem fizikai értelemben azon az éjszakán. Eddig az orvosok nem mondtak semmit, és én soha nem kérdeztem. Addigra néhány barátomnak már beszámoltam az élményeimről, és szinte mindnyájan ugyanazt kérdezték. „De hát az orvosok tudtak róla, hogy meghaltál?” Nekem nem volt szükségem az orvosok megerősítésére, hogy tudjam, meghaltam - Jézus maga mondta nekem, hogy úgy volt -, de a barátaim több információt igényeltek. Megbeszéltem egy időpontot az orvossal, aki operált, és bementem hozzá az irodájába. A váró tele volt várakozó hölgyekkel, az asszisztense azt mondta, hogy a doktor sokáig rendel. Szégyelltem magam, hogy elrabolom értékes idejét - a többieknek itt nagyobb szüksége van rá, mint nekem. Mindenesetre vártam, és végre bevezettek a szobájába.

Amikor bejött, megismert, és megkérdezte, miben lehet a segítségemre. Felidéztem neki az operációm, mondta, hogy emlékszik rá. Aztán elmondtam, fontos lenne tudnom az igazságot bármiféle komplikációról, ami a műtétet követő éjszakán felléphetett. Kérdezte, miért szeretném tudni, erre én elkezdtem részleteket mesélni az élményeimből. Negyvenöt perc telt el így. A váró zsúfolásig volt emberekkel, akik még mindig az orvosra vártak, de ő nem mozdult. Befejeztem az elbeszélést, és megemlítettem, hogy nem jogi szempontok miatt érdeklődöm, csak azt akarom tudni, hogy mi baj volt - nagyon sokat jelentene nekem, ha tudhatnám. Szó nélkül felállt és a kartotékjaihoz ment. Amikor visszajött, könnyekkel volt tele a szeme. Igen, mondta, felléptek komplikációk azon az éjszakán. Egy időre el is vesztek, de úgy érezte, legjobb, ha nem említ nekem semmit. Aztán tovább magyarázta, hogy mi történt. A műtét alatt bevérzésem volt, és úgy látszik, vérzésre még egyszer sor került később, éjszaka. A halálom idején éppen műszakváltás volt a nővérek között, így magamra hagytak, és mert felügyelet nélkül voltam, nem is tudták pontosan, hogy mennyi ideig lehettem a klinikai halál állapotában. Az orvos és az ápolónő foglalkozott velem, injekciót adtak, még több gyógyszert, és hajnalban intenzív újraélesztést alkalmaztak. Miután meghallgattam az orvost, elégedetten vettem tudomásul, hogy ő meg az ügyeletes személyzet mindent megtett, amit csak tehetett értem.

Megkérdeztem a doktort, miért sír, mire azt válaszolta, hogy ezek a boldogság könnyei. A minap veszítette el egyik közeli rokonát, és reményt merít az én történetemből. Élményem az odaáti világból vigasztalást nyújt neki. Azt is elmondta, emlékszik rá, hogy néhány évvel korábban egy másik páciens hasonló élményeket élt át, melyeknek számos részlete megegyezik az én tapasztalataimmal. Megnyugtató tudnia, hogy az élet nem ér véget a halállal, és hogy újra találkozni fog a családjával. Biztosítottam róla, jó okunk van egy nagyszerűbb életben reménykedni a jelenlegi után - egy olyan életben, amely sokkal csodásabb, mint hinnénk.

Amikor kijöttem az irodából, szabadnak éreztem magam. Fizikai halálom részleteit örökre magam mögött hagytam. És most már őszintén elmondhatom bárkinek, amit mindig is tudtam: valóban meghaltam, és visszatértem.

AZ ÉN KÜLÖNLEGES ANGYALOM

Egy évvel az orvosnál tett látogatásom és hat évvel átélésem után Dorothy nővérem különös történettel állított be hozzám. Egy asszonyról volt szó, aki szülés előtt állt, leendő gyermekét pedig adoptálni fogják, mivel az asszony meg a férje alkoholisták, és már elvettek tőlük egy gyermeket korábbi problémák miatt. Sajnos az a család, amelyik az első gyermeket befogadta, túlságosan népes, ezért nem tud magához venni még egy csecsemőt. Mivel a baba felmenői őslakos amerikaiak, kíváncsi voltam, hogy a gyermek olyan családba kerüljön, amelyben őslakos amerikaiak a szülők, lehetőleg a gyermek saját kiterjedt rokonságán belül.

Dorothy tudta, hogy egy idő óta depressziós vagyok, és úgy gondolta, ha el leszek foglalva egy újabb kisbabával - a nyolcadikkal -, az majd visszasegít a normális kedélyállapotba. Elmondta, szükség van valakire, aki néhány hónapra befogadja a babát. Megbeszéltem Joe-val és a családdal, és jöllehet éppen akkor jelentkeztem a közösségi College-ba, hogy leérettségizzem, azon kaptam magam, hogy fontolgatom a dolgot. Cheryl lányom babát várt, és megígérte, minden nap átjön segíteni nekem, így legalább ő is megtanulja, hogyan kell egy csecsemővel bánni. Joe azt mondta, ő nem bánná, ha megint lenne egy kicsi itthon - legfiatalabb gyerekünk ekkor már tizenkét éves volt. Igent mondtam, és mire az előadó elhozta hozzánk a drága kislányt, már felkészülten vártam őt; megtaláltuk a régi bölcsőt, amelyet az unokáinknak tettünk félre annak idején, meg mindenféle egyebet, amit a mi picinyeink használtak. Én azonnal szívembe fogadtam a jövevényt. Erős kötelék jött létre köztünk, tudtam, hogy ezt nehéz lesz elszakítani. Állandóan emlékeztettem rá magam, hogy a kislány hamarosan elhagy bennünket, de amit a fejemmel tudtam, azt a szívem tagadta.

Az árvaszéknek nehézségei voltak, hogy megfelelő befogadó otthont találjon a gyerek közvetlen családján belül. Két hónap telt el. A lányomnak kisfia született, és én amilyen gyakran csak lehetett, átjártam hozzájuk. Magammal vittem fogadott lányomat is.

Vidám volt, ragyogó, és minduntalan ölelésre vágyott. Amikor beteg lett vagy megnyugtatóra volt szüksége, az orrát a nyakamba fúrta és hagyta, hogy a leheletem az arcát melengesse. Ez gyakran megnyugtatta, amikor semmi más nem használt. Természetesen az egész család szerette őt. Reggelenként a mi tizenkét és tizennégy éves fiunk kilopta a bölcsőből, bevitte a saját szobájába, hogy eljótsszék vele.

Tíz hónapos korában járni kezdett a kislány, olajos bőre egészségesebb és üdőbb volt, mint akármelyik babáé. Testápolóval kentem be minden reggel, és így lágy és selymes lett a bőre. Szerettem ezt az illatot érezni rajta napközben. Szerettem iránta hónapról hónapra egyre mélyült, és hamarosan el is felejtettem, hogy a baba nem az enyém.

Tíz és fél hónapos volt, amikor felhívott az előadó és elmondta, hogy egy másik államban rokonokra találtak a gyerek számára. Az örökbefogadó szülők néhány napon belül itt lesznek, hogy átvegyék a kislányt. Le voltam sújtva. Annak idején Joe meg én aláírtunk egy nyilatkozatot, hogy nem fogjuk kezdeményezni az örökbefogadását, és én most kétségbe voltam esve. Mindig is tudtuk, hogy nem lehet a miénk, de most a legnagyobb kínt éltem át, amit anya átélhet. Úgy volt, hogy elveszítem a gyermekem.

Némaság felhőjébe burkolózva csomagoltam össze a ruháit. Az emberek szóltak hozzám, de még csak nem is hallottam. Választ váró, de megválaszolatlanul maradt kérdések rohantak át az agyamon. Soha nem hittem, hogy érzelmileg ennyire érintett leszek - hogy ennyire megszeretem a kislányt. Hogy kerülhetett erre sor? Hol volt az erőm, hogy így

utána engedtem ?

Amikor megérkeztek az új szülők, levittem őt a kocsinhoz. Először azt gondolta, elmegyünk valahová. Boldogan simult hozzám, és búcsút mondott a család többi tagjának. Valamennyien ugyanolyan elgyötört állapotban voltak, mint én. Az örökbefogadó szülők a kocsiban vártak, és nem szóltak semmit. Hálás voltam érte. Akkor senki sem tudott volna semmit mondani a vigasztalásomra. Amikor az új mama a gyerek után nyúlt, a szívem szinte kiugrott a helyéről, és a torkomat szorongatta. Szerettem volna a gyerekkel együtt elfutni, elfutni és soha meg nem állni, de a lábaim nem mozdultak. Gyengék voltak és reszkettek.

A baba rájött, hogy elviszik tőlem, és sikítani kezdett. Majd megszakadt a szívem. Amikor a kocsí elhajtott, én mozdulatlanul álltam. Az én drága kis síró lányom látványa a felém nyújtott kezeivel beleégett a lelkembe. Összetörten futottam be a házba, égetett a látvány. Az eljövendő hónapokban is gyötörni fog.

A házban minden rá emlékeztetett - a zongora, ahol szeretett ülni és mamát játszani, a járóka, tele játékkal, a gyerekágy, benne az üres cumisüvegével. És legfőként a csend.

Három hónap után nem bírtam tovább, és elkezdtem könnyögni az Úrhoz, adja vissza nekem őt. Az emlékek túlságosan mélyek, túl frissek és vigasztalanok voltak. Senki nem beszélt róla, de én tudtam, hogy az egész családnak fáj; a kislány mindnyájunknak hiányzott. Aztán egyik este, miután lelkem már darabokra tört, tudomásul véve, hogy nem kapom vissza, imát mondtam a családjáért, amelyben élt. Kértem a mennyei Atyát, hogy áldja meg őket, hogy boldoggá tehessék őt. Kértem, hogy áldja meg őt, hogy el tudja fogadni új környezetét, lelke találjon békét és örömet. Teljes szívemből könnyögtem a családjáért és a drága kislányukért. Éreztem, hogy ez az egész az Úr kezében van, erre végre elnyomott az álmom.

Azon az éjszakán egy küldött ébresztett fel, aki az ágyam mellett állt. Mindjárt megértettem, hogy a szellemvilágból jött. Elmondta, hogy az én kisbabám helyzete nem jó, hogy vissza fog kerülni hozzám. Azt mondta, kapok majd egy telefonhívást, és a hívó azt fogja mondani: „Van egy jó hírem és van egy rossz hírem.” Azon az éjszakán többé nem tudtam elaludni.

A következő két héten nem mentem el otthonról. Valahányszor csak csengett a telefon, ugrottam érte, mert a különleges hívást vártam. Beszéltem Dorothynak a küldöttről, de nem tudtam magam rávenni, hogy a család többi tagjának is elmondjam, még Joe-nak sem. Úgy éreztem, már éppen eléggé próbára tettem a türelmüket. Még Dorothy is csodálkozott rajtam.

Aztán egy kora reggel cseng a telefon, és egy hang egyszerűen ennyit mond: „Betty, itt Ellen. Van néhány jó hírem és van néhány rossz hírem.” Felültem az ágyban és sikoltottam. „Várjon ! Várjon egy percig !” Aludtam, és most azt hittem, hogy álmodom. Kimásztam az ágyból és belenéztem a tükörbe, hogy megbizonyosodjam, ébren vagyok, aztán megragadtam a kagylót, visszaszóltam: „Oké, hallgatom.” Olyan hangosan dobogott a szívem, hogy túlharsogta még a fülemben hallott dobogást is. A hang folytatta, megmagyarázta, hogy a baba kórházban van. „Nem tudja megszokni az új családját - mondta Ellen -, egyfolytában sír. Ön volt a mamája tíz hónapon át, és ő magát keresi.”

Ellen aztán beszámolt róla, hogy a baba sírása idegesítette a szülőket, és egyik este részeg dühükben megverték és ledobták őt egy lépcsőn.

A babát ekkor kórházba szállították, magára hagyták, kritikus állapotban feküdt ott két hétig. Nem reagált a kezelésre, és az orvosok megállapították, hogy az érzelmi állapota soha többé nem jön helyre. Befejezésül azt mondta Ellen: „Betty, maga az utolsó reménységünk.

Tudom, hogy nagyon sokat kérünk, de vissza tudná venni őt egy időre, legalább amíg jobban nem lesz ?”

Elgyengültem és levegő után kapkodtam. „Vissza tudom hívni önt egy kis idő múlva ?” - kérdeztem. Aztán letettem a kagylót. Fél nyolc volt, és Joe már elment dolgozni. Odafutottam a lépcsőhöz, és lekiabáltam a gyerekeknek. Elmondtam nekik, hogy csodálatos hírem van, de aztán nem tudtam előrukkolni vele. A torkom elszorult, és nem jött ki a szó a számon. A gyerekek odase-reglettek a telefon köré és hallgatták, amint felhívom Joe-t, és megpróbálom elmondani neki, hogy mi történt. A férjem azt mondta, azonnal hazajön. A hangja nyugodtabb volt, mint az enyém, és ez engem is megnyugtató. Kezdtém úgy érezni magam, mint aki egy kicsit újjászületett. Eszembe jutott, hogy nem is válaszoltam Ellennek - izgalmamban gyakorlatilag lecsaptam a kagylót. Hívtam a számot, aztán pánikba estem, hogy talán félreértettem. Mi van, ha az egész csak félreértés ? Ellen felvette a telefont, és én megkértem, hogy mindent ismétljen el, amit korábban mondott. Teljesítette a kérésemet, majd hozzátette; repül abba a városba, ahol a babát hagyták. Mondtam, hogy én is vele megyek, de azt felelte, az nem volna helyénvaló - itt várjam meg. Azt azért megmondtam, hol van a kislány, és mihelyt letette a kagylót, felhívtam egy utazási irodát. Úgy terveztem, hogy Ellennel megyek, ugyanazzal a járással. Visszahívtam, és megmondtam neki, hogy vele megyek. Vonakodott, de végül beleegyezett, hogy találkozzunk a repülőtéren. Egy másik árvaszéki megbízott a másik városban fog várni ránk, és magával hozza a gyermeket. A repülés túl hosszú nyúlt. Mihelyt kiszállhattunk a gépből, a váróba rohantam, és elkezdtem keresni a tömegben az én kicsimet.

Tudván, hogy az árvaszéki megbízott férfi, egyedülálló férfit kerestem gyerekekkel. Nem találtam őket, és elfogott a rémület. Pontosan tudtam, milyen a kislány külseje, akkor miért nem találom meg ? Végül aztán megpillantottam őket, de a kicsi a férfi karján egyáltalán nem hasonlított az emlékeimben élő képre. Mégis tudtam, hogy ő az. „Ott az én kisbabám !” Hallottam magamat, amint kiáltok, miközben odarohantam és kitéptem a férfi karjából a gyermeket.

Eltekintve néhány gyér hajtincstől, a baba szinte kopasz volt. A szeme be volt dagadva, az egyik szemöldökén vágás és horzsolás. Nyomban megismert és szorosan átölelt, mindkét karjával és lábával szorosan körülfont. „Mit tettek veled ? Mit tettek veled ?” - kiáltottam. Az árvaszéki megbízott meglepődött ezen a különös síró asszonyon, aki kirántotta a karjából a babát. Ellen ott jött mögöttem, és megmagyarázta neki, hogy minden rendben van; a kislány mamája vagyok.

Hazaérkezésünkkor a repülőtéren Joe és a hat gyerek várt ránk, a szemük fénylett az izgalomtól, és megtelt könnyekkel, amikor meglátták a kis csomagot a kezemben. A baba nézte őket, és szívesen ment mindegyikükhöz, amikor érte nyúltak. De mindegyiküknél csak rövid ideig maradt, visszakíváncozott hozzám egy-egy ölelés után. Úgy csüggött rajtam, mintha az én létezésemről függene az élete.

A következő néhány hónap során ki sem engedett a látóköréből. Megérthettük, micsoda sérelem érhetne törékeny érzéseit. Nem beszélt senkivel, nem akart járni, és az arca kifejezéstelen volt. Kizárólag akkor adott hangot, amikor otthagytam őt. Akkor aztán sírt, amíg vissza nem tértem. Végül begöngyöltem őt egy asztalkendőbe, és a testemre kötöttem, hogy el tudjak végezni némi munkát a ház körül. Eltöltöttünk egynéhány hónapot így összekötve. A bölcsőjét odatettem az ágyam mellé, és minden este korán lefeküdtem, mert nem volt hajlandó elaludni, ha nem voltam a közelében. A bölcsőt először közvetlenül az ágy mellé tettem, és átnyúltam a rácsok között, fogtam a kezecskéjét, amíg el nem aludt. Ahogy múltak a hónapok, minden este egy kicsit messzebb toltam a bölcsőt, amíg végül el tudott aludni a szoba másik felében is.

Joe-val ügyvédet fogadtunk, hogy nyomban kezdje meg az örökbefogadási eljárást. Kiderült, hogy a látható vágásokon és horzsolásokon túl a gyerek karja is el volt törve. Alutáplált volt, és szinte kiszáradt, a fejbőrén sebek éktelenkedtek, mert egész tincseket téptek ki a hajából. Érzelmi állapotát csak találgatni lehetett, de kétségbeesett ragaszkodása hozzám, és mások elutasítása mélységes bizalmatlanságról árulkodott. Az orvos úgy látta, a kislány egészsége attól a folyamatos és stabil családi élettől függ, amelyben közöttünk része lehet.

A bíróság áttekintette az anyagot, és minden bizonyítékot megvizsgált. A határozat hamarosan megérkezett: a kislány a miénk lett. Joe meg akarta változtatni a nevét, a legdrágább nevet akarta neki adni, amit ismert, és jöllehet én tiltakoztam, a család leszavazott. Nem tudták figyelmen kívül hagyni a személyes hasonlóságot és azt a mély köteléket, amely kialakult köztünk; a kislány hivatalosan is megkapta új nevét, Betty Jean lett, énutánam, az új anyja után.

Mire a kis Betty két és fél éves lett, fizikailag és érzelmileg is teljesen felépült. Megint a legdrágább játékos kisgyerek lett a házban, állandóan meglepett bennünket közvetlen humorával. Egyik délután odaszaladt Joe-hoz. Egy huncut kis mosoly jelent meg az arcán, ráállt Joe cipője orrára, miközben a másik lábát hátralendítette, és egyensúlyozva mint egy balerina, előrelelendítette a kezét, hogy belenyúljon a zsebébe. Végigfutott rajtam a hideg a rám zúduló emlékektől. A kis Betty nevetett, és én újra meghallottam az évekkel ezelőtti kislány nevetését, azét a kislányét, aki társamul szegődött a kórterembe, amikor az Ég és a Föld egynek látszott. Aztán látni kezdtem, és érteni. Egy fiatal nő képe jelent meg újra előttem, egy szép és energikus szellem emléke, aki egykor arra várt, hogy a Földre jöjjön. Úgy emlékeztem rá, mint ifjú szellemre, akivel egy korábbi időben össze voltam kötve, az egyetlennel a szellemvilágban, akinek a szeretetreméltósága és energiája rabul ejtett. Sírás fojtogatott, látva ahogy a drága angyal körül minden összejött. Megengedték, hogy gyermekként lássam őt szellem alakban. Most megértettem, miért mutatták meg nekem őt mint felnőtt szellemet, készen a Földre jönni. Megértettem azt is, hogy mivel nem születhetett tölem a méheltávolításom miatt, megtalálta a módját, hogy mégis része legyen az életemnek. És most azt is megértettem, miért kellett elfogadnom őt kisbabaként. A legszorosabb örök barátság köt össze bennünket, örökkévalóságok élményeivel magunk mögött, és örökkévalóságokkal előttünk.

Az átéléseim óta a gyermekeim megnőttek, és legtöbbjük már el is hagyta az otthonunkat. Megalapították saját családjukat, és elindultak saját fejlődésük ösvényén. Joe meg én megpróbáltuk átsegíteni őket a fájdalmas pillanatokon, de tudtuk, nem élhetjük az ő életüket, és ezt nem is akartuk. Tudjuk, hogy hozzánk hasonlóan ők is a menny gyermekei, akik most itt vannak egy földi tapasztalatra. Nem tűntethetjük el a bánatukat, és nem tervezhetjük meg az örömeiket. A legtöbb, amit tehetünk, hogy család legyünk. A legtöbb, amit adhatunk, a szeretet.

1973. november 18-a óta még sok más élményben is volt részem, de ezekkel itt most nem kívánok foglalkozni; tizenkilenc évbe és számtalan ösztökélésbe került, hogy élményeimet megosszam ebben a könyvben.

Mindennek megvan a maga ideje. Ennek a könyvnek most érkezett el az ideje.

Időről időre elgondolkodom, vajon mit rótt rám a küldetésem, de persze nem tudok rájönni, nincs rá válasz. Erről egyszerűen csak az a benyomásom, hogy éljek Jézus Krisztus fényében, és fogadjam el továbbra is az ő szeretetét az életemben.

Ennek engedelmeskedve, úgy hiszem, képes leszek mindent megtenni, amit kíván tőlem.

Azért vagyunk, hogy szeressük egymást. Ezt tudom. Barátságosnak, türelmesnek kell

lennünk, és nagylelkű szolgálatot kell teljesítenünk. Azt is tudom, hogy a szeretet révén nagyobb örömben lesz részünk, mint bármi más módon. Én láttam a szeretet csodálatos, fényes jutalmát. Élményem részletei csak addig fontosak, amíg hozzásegítenek bennünket a szeretethez. Minden más csak ennek a függvénye. Ez pedig egyszerűen a Megváltó üzenetének követése, amelyet egészen világosan kifejezett előttem. „Mindenekfelett szeressétek egymást.”

Én továbbra is megpróbálom.

***Az úr emberekről több mint 7000 oldal
és 5000 kép a neten található meg:***

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.200-countries-download.org

www.all-the-world-downloads.org

www.universe-people.cz

www.andele-nebe.cz

www.andelenebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.anjeli-neba.sk

www.anjeli-svetla.sk

www.stahuje-200-zemi.cz

www.stahuje-cely-svet.cz

www.himmels-engel.de
www.angeles-luz.es
www.angely-sveta.ru
www.anges-lumiere.eu
www.angelo-luce.it
www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu
www.andjeli-neba.com.hr
www.anjos-ceu.eu
www.angeli-raja.eu
www.engelen-hemel.nl
www.ingerii-cerului.ro
www.cennetin-melekleri.web.tr

23.4.2006

IVO A. BENDA